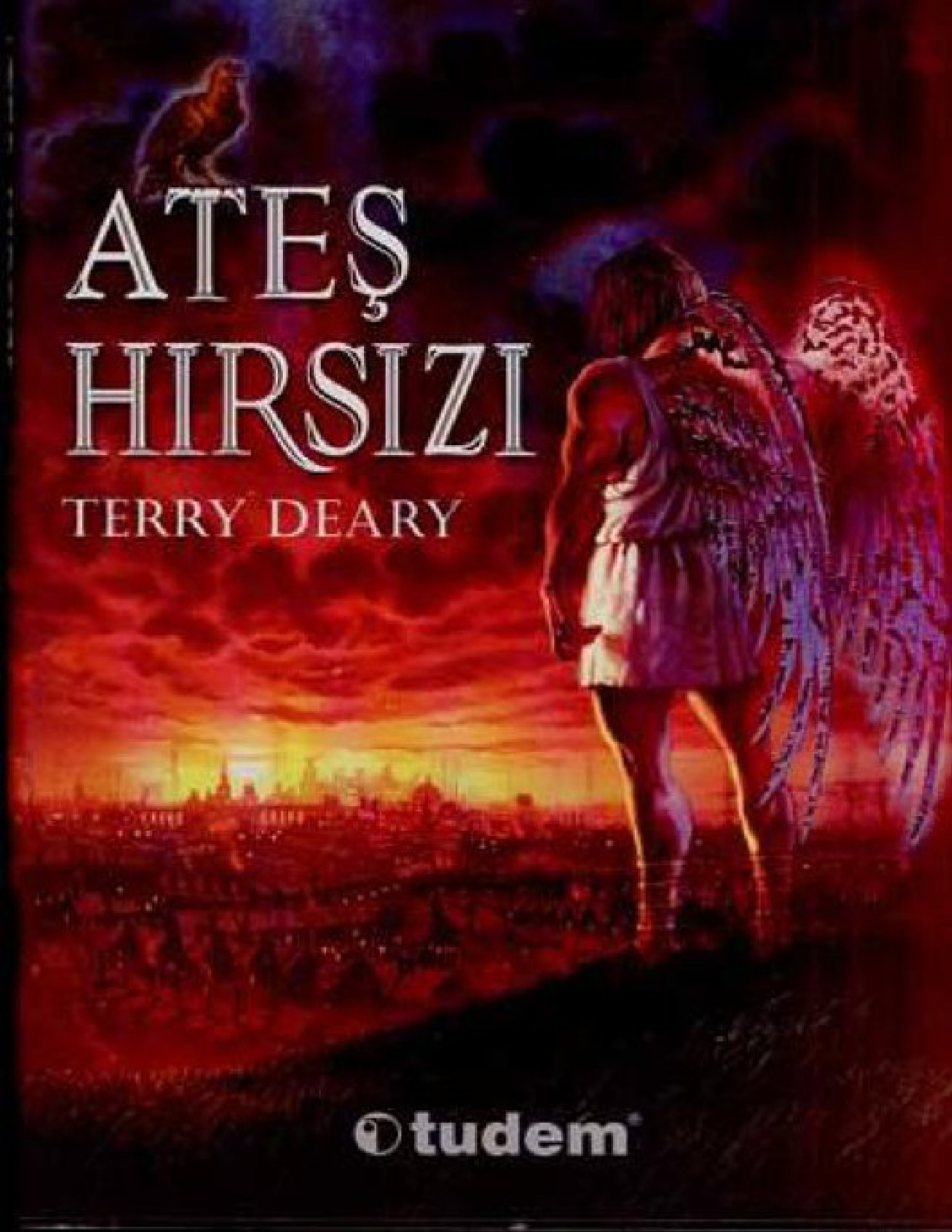

ATES HIRSIZI

TERRY DEARY

 tudem

ATEŞ HIRSIZI

TERRY DEARY

tudem

Prometeus omuzlarını silkti ve kopmuş zincirleri üzerinden silkeledi. "Belki bu dünyada saklanmam," diye mırıldandı.

Prometeus bir Yunan tanrısı. Suçu, Zeus'tan ateşi çalıp insan ırkına vermek. Peki ya cezası? Bir kayaya zincirlenip karaciğerinin bir kuş tarafından parçalanması. Hem de zamanın geriye kalan tüm günlerinde. Ta ki kaçana kadar... Ve işte bu da Aden'e ve benim hayatıma girişi demek. Ben kim miyim? (Çok meraklısın, değil mi?) Adım Jim. Ben bir yetimim. İşim mi? Zengin insanların yüklerini hafifletiyorum ben! Prometeus ve ben çok yakın iki arkadaş olduk. Fakat tehlike kapıya dayandığında bazen tanrıların bile yardıma ihtiyaçları olur...

www.tudem.com

ATEŞ HIRSIZI

TERRY DEARY

 tudem®

© 2006, Tudem . Cumhuriyet Bulvan N o : 302/501 35220 Alsancok - İZMİR

metin hakları © 2006, Terry Deary

İlk basım 2006 yılında, İngiltere'de "The Fire Thief" adı ile Kingfisher Publications Plc tarafından gerçekleştirilmiştir.

Yazar: Terry Deary

Türkçeleştiren: Niran Elçi

Kapak: David Wyatt

Yayın Yönetmeni: İlke Aykanat Ç a m

Editör: Rukiye Düzçay

Düzeltili: Perçem U. Yıldızbaş

Dizgi - Grafik: Tudem

Baskı: Ertem Matbaa • 0 312 284 18 14

Birinci Basım: Haziran 2007 (3000 adet)

İkinci Basım: Nisan 2008 (3000 adet)

Üçüncü Basım: Eylül 2009 (3000 adet)

Dördüncü Basım: Nisan 2010 (3000 adet)

ISBN: 978 - 9944 - 69 - 131 - 4

T ü m hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

WWW.TUDEM.COM

BİR

YUNANISTAN - Z A M A N ı N ŞAFAĞI

Öyküm burada başlıyor. Ben Eski Yunan'da yaşamadım; ama bu korkunç hikâyedeki kahramanlardan biri bana öyküsünü anlattı ve ben ona inandım. Bu öyküyü, yazan ben-mişim gibi anlatacağım. Hep yazar olmak istemiştım. Ben kim miyim? Bekleyin ve görün. Zamanın şafağıyla başlayalım...!

Kuş, yeryüzünün ıssız yüksekliğinde, bulutsuz gökyüzünde süzülerek uçtu. Aşağıda yemyeşil vadiler ve zirveleri karlı dağlar uzanıyor; uzakta, berrak mavi bir deniz ışıldıyordu. Devasa kuşun altında derin bir orman vardı.

Ormanın karanlığının ortasında yanan odun ateşinden çıkan dumanlar, temiz havada yükseliyordu.

"Ahh!" diye homurdandı kuş. "Ateş." İslı havayı kokladı ve kokudan uzaklaşmak için yükseldi. Sonra dönerek 1 Peki, t a m a m , belki t a m olarak z a m a n ı n şafağı değildi. İlk g ü n ü n ilk saati değildi. Ama bir m i l y o n sene ö n c e , i n s a n l a r ı n çok zeki m a y m u n l a r d a n biraz d a h a ileri o l d u ğ u z a m a n l a r d ı . Bazı insanlar hâlâ aynı d u r u m d a . Ama biz artık onlara polis m e m u r u

diyoruz. H e h ! H e h !

6

uzaktaki dağa doğru ok gibi uçtu. "Kahvaltı," diye tısladı ve dalışa geçti. Kuşun, ölüm anlamına gelen gölgesi üstlerinden geçerken tavşanlar, yerlerinde dondular. Kuş onları görmezden geldi ve ılık havanın onu dağın yamacına kadar kaldırmasına izin verdi.

Kuş yükselirken, aşağıdaki ıslıl ıslıl çimenlerin yerini rüzgârın süpürdüğü gri çalılar aldı. Sonra, üzerinde yosunların bile büyümediği korunaksız, çıplak kayalar...

Kuş, çengel gagasını kaldırdı ve kıvrık kanatlarını biraz katlayarak dev bir kayaya doğru dalışa geçti. Kayanın üzerinde bir adam yatıyordu. Rüzgârla kavrulmuş, güneşle pişmiş bir adamdı. Kuş, ancak pençeleri kayaya çarpınca durabildi. O sırada adam, yattığı yerden kımıldamamıştı bile. " T ü h ! " diye gakladı kuş. "Bunca zaman sonra, iniş

k o n u s u n d a hâlâ başarılı değilim."

Adamın el ve ayak bileklerine ince zincirler dolanmış, zincirlerin uçları kayalara çakılmıştı. İnce, ama kırılmaz zincirler...

Kuş, altın ışıltılı kahverengi tüylerini silkeledi. Kara gözleri çakmak çakmaktı. "Günaydın Prometheus. Umarım iyi uyumuşsundur," dedi isteksizce.

Adam gülümsedi. Yüzü bir t a n r ı n ı n k i kadar yakışıklıydı. "Çok iyi u y u d u m . " 2

2 Karakterlerimiz aslında Eski Yunanca k o n u ş u y o r d u . Ama sen Eski Yunanca anlayamazsın; bu y ü z d e n b e n b i z i m dilimize çevirdim. Bak, sana çok iyi d a v r a n ı y o r u m , bu y ü z d e n gerçekçilik h a k k ı n d a sızlanmayı bırak da öyküm ü z e d e v a m e d e l i m . G ü v e n b a n a , b e n bir yalancıyım.

7

Kuş, gözlerini kırıştırdı. "Neşeli gibisin," diye terslendi kuşkuyla.

"iyi uyudum," diye haykırdı adam, "ve harika düşler gördüm! Özgürlük düşleri..."

"Bunu hak etmiyorsun," diye h o m u r d a n d ı kuş. "Sen tanrılardan ateşi çaldın ve onu, insan denilen şu sürüngen yaratıklara verdin. Ateşi bir sazın içine saklayıp gizlice uzaklaştın; yol kesip soygun yapan haydutlardan hiç farkın yok." Kuş bağırmaya ve tüylerini kabartmaya başladı.

"İnsanlar dünyamızı yakacak ve bizi d u m a n a boğacak! Sen ölümden beterini hak ediyorsun! Ateş Hırsız!.."

Prometeus yine gülümsedi. "Aldığım ceza da ölümden beter, öyle değil mi? Kuzenim Zeus beni buraya zincirledi.

Güneş ve kar, rüzgâr ve dolu altında, daima acı çekmem ve asla ölmemem için."

Kuşun zalim gagasının kenarından büyük, gri bir dil çıktı. Kuş yalandı. "Ölümden de beter Prometheus, ölümden de beter! Senin cezan, benim! Gazap!.. Tanrıların Büyük İntikamcısı." Kuşun nefesi sıklaştı. "Şimdi ne yapacağım Prometheus?"

Prometeus m a s u m bir bebek gibi, gözlerini iri iri açtı.

"Bilmiyorum! İki yüz yıldır her gün ne yapıyorsun Gazap... Minik gaganı kullanarak yan tarafımı gagalıyorsun ve karaciğerimi alıyorsun. İki yüz yıldır, her sabah beni öldürüyorsun. Her gece dinliyorum ki bir sonraki şafakta yine acı çekebileyim."

8

"Ben gagalamam!" diye h o m u r d a n d ı kuş. "Ben *parçalarım*."

"Bana gagalama gibi geldi," dedi Prometheus, başını hüznle iki yana sallayarak.

Gazap öfkeleni: "Ben senin karaciğerini almıyorum; ben onu senin v ü c u d u n d a n söküyorum."

"Bana azıcık çekiştiriyormuşsun gibi geldi." diyerek omuzlarını silkti adam. Zincirler kayaya çarparak şingirdadı.

Kuş, ayağını öfkeyle kayaya vurduğunda pençeleri takırdadı. "Keşke Zeus senin yalancı dilini kopartmama ve alaycı gözlerini oymama izin verseydi!" diye ciyakladı.

"Üzgünüm, yalnızca küçük ihtiyar karaciğerimi alabilirsin." diye içini çekti adam. "Yakına gel Gazap."

Kuş yerinde d o n d u . "Ne?"

"Sana d ü ş ü m ü anlatmak istiyorum."

"Neden senin d ü ş ü n ü dinlemek isteyeyim ki? Ben senin v ü c u d u n u *parçalayıp deştikten* sonra ölü düşleri görüyor olacaksın."

"Ah, ne düştü ama! Ancak iki yüz yılda bir görebileceğin türden bir düş." diye mırıldandı adam.

Kuş yavaşça yanaştı. Gagasını keskinleştirmek için soğuk kayaya sürttü. "Başını kaldır Prometheus!" diye haykırdı.

"Vadiye bir bak. Aşağıdaki şu duman, bu sabah beni boğuyordu neredeyse, insan denen o zavallı hayvanlara SENİN

verdiğin ateşten yükselen d u m a n . Bu sabah karaciğerin daha da tatlı gelecek."

9

Kuş, adamın yan tarafına saldırdı. Prometheus'un eli zincirden kayıp kurtuldu ve kuşu boğazından yakaladı. Kuş

şaşkın şaşkın gırtladı. Kara gözleri iri iri açıldı, bedeni çabaladı. Ama bedeni ne kadar kıvranırsa, boynu o kadar acıyordu.

"Sana d ü ş ü m ü anlatmayı bitirmedim," dedi adam. Kavrayışı ne kadar sertse sesi de o kadar yumuşaktı. "Düşümde, arkadaşım Herkül dağa tırmandı. O, dünyadaki en güçlü yaratıktır. Benden de güçlü," diye içini çekti Prometheus ve tüylü boynu biraz daha sıktı. "Senden de güçlü. Sonra Herkül, zincirlerimi, ottan yapılmışlar gibi koparıverdi. Tıpkı benim şimdi senin b o y n u n u koparacağım gibi."

Kuş kıvrandı ve gırtladı. "Düş olduğunu söylemiştin."

"Yalan söyledim," dedi Prometheus, kahkaha atarak.

"Hâlâ bazı dostlarım var." Yine sıktı. "Herkül gibi güçlü dostlar. Bana haksızlık yapıldığını d ü ş ü n e n iyi dostlar.

D ü n gece beni kurtarması için Herkül'ü gönderen dostlar..."

"Düş demiştin!"

"Gerçekleşen bir düş."

"Zeus, kaçmana asla izin vermeyecek. Bu yeryüzünde nereye saklanırsan saklan, o seni bulacak."

Prometheus omuzlarını silkti ve k o p m u ş zincirleri üzerinden silkeledi. "Belki bu dünyada saklanmam," diye mırıldandı. Sertçe sıktı. Kırık kemiklerin çatırtısı ve hafif bir nefes sesi duyuldu. Canavar k u ş u n gevşeyen bedenini 10

tiksintiyle fırlatıp attı. Kuşun soğuk kayalara çarpan zalim gagasının ve kıvrık pençelerinin sesi yankılandı.3

Prometheus doğruldu ve gerindi. Dünya ayaklarının altında uzanıyordu. Dağın yamacından inmeye başladı. İki yüz yıldır zincire vurulu yaşadığından, bacakları tutulmuştu.

Birinin onu izlediğini hissetti. D ö n ü p arkasına baktı.

Canavar k u ş u n gözleri ölü ve d o n u k t u .

Sabah güneşine karşı gözlerini kıstığı zaman, k u ş u n üzerinden bir gölge geçtiğini gördü. U z u n boyunlu bir k u ş u n gölgesi. Bir k u ğ u n u n gölgesi...

Genç adam bir anlığına gözlerini kapattı ve inledi.

"Zeus," dedi dişlerinin arasından. "Zeus!.." Saklanacak yer aradı ama korunaksız, çıplak dağda

saklanacak yer yoktu.

3 Bak, bu canavar kuş için ağlamaya, iç çekmeye falan kalkışma lütfen! Ve hayvanlara işkence etmek konusunda şikâyet mektupları da yazma. Her şeyden önce, bu bir intikam şeytanıydı; banyoda karşılaşmak isteyeceğin türden bir şey değil, inan bana. Yalnızca, kuş biçimine bürünmüştü. Hem, sonra ne olduğunu bilmiyorsun. Bekle ve gör.

İki

A D E N - BİZİM 1 8 5 8 DEDİĞİMİZ YIL

Şimdi öykü benim çocukluğuma dönüyor. Bu kısım ger

çekten oldu. Biliyorum, çünkü ben de oradaydım, değil mi?

Bu, bir milyon senelik sıçrayış kafanı karıştırdıysa gerçekten çok küçük bir beynin olmalı. Bu durumda, okumayı bırak ve örgüye ya da çomak yontmaya başla. Eğer kafan o kadar kolay KARIŞMIYORSA okumaya devam et. Ee, ne bekliyorsun? OKUSANA.

E d w a r d A m c a ' n ı n öldüğü haftayı asla unutmayacağım.

Eh, dürüst olmak gerekirse, Edward Amca'nın iki kez öldü.

Bu tuhaftı, çünkü çoğu hafta yalnızca bir kez ölürdü.

O gece, *ilk* ölüşünde biraz güçlük çekti ve suçu, benim üzerime attı. Hep öyle yapardı!

Aden'e gelmiştik. Dünyadaki en karanlık, en rutubetli, en kasvetli şehre... Aynı zamanda, en kötü ve en dikkatli şehirdi.

Dolambaçlı sokaklar, yabancıların kaybolması için yapılmış gibiydi. Sanki şehir kaybolmanızı *istiyordu*. Geniş

12

bir yol, sizi bu tarafa gitmeye teşvik ediyordu. Ama o tarafa gittiğinizde yol kıvrılıyor, dönüyor; sizi, geçit vermeyen geniş tahta bir duvarla yüz yüze getiriyordu. Geri döndü

günüz zaman iki d ö n ü ş yolu ile karşı karşıya kalıyordunuz. Hangisini seçerseniz seçin, yanlış yol çıkıyordu. Sonra, bir başka geniş duvara rastladığınızda hafif bir kıkırdama duyuyordunuz. Dönüyordunuz, kimseyi göremiyor-dunuz. Size gülen, sinsi şehrin kendisiydi.

İstasyondan ayrılırken b u n u bilmiyorduk. Bir kibritçi kıza sorduk:

"Storm Hanı'na nasıl gidebiliriz?"

Kız, buz kesmiş parmağını puslu sokağa doğru uzattı:

"Kavşağa kadar d ü m d ü z gidin, sonra sola, ırmağa doğru d ö n ü n . "

Ama Aden'de 'dümdüz gitmek' yoktur, yalnızca dolaşık sokaklar vardır. G ü n ışığını asla görmeyen, kasvetli arka sokaklar... Senin gitmek istediğin yöne gidiyormuş gibi görünen; ama seni birinin avlusuna, eşelenen tavukların ve korkudan donakalmış köpeklerin, ayaklarına dolandığı bir yere götüren dar yollar...

Aden, sizi içine çeken şekilsiz bir bataklık gibiydi. Harita ressamlarını deli etmiş olmalıydı. Bazı binalar sağlam taştan, bazıları d u m a n d a n kararmış tuğladandı; bir çoğu ise, dingildek ahşaptan inşa edilmişti ve tepeleri p u s u n içinde kayboluyordu; ama hepsinin, kör gözler gibi bakan pencereleri vardı.

13

Sokaktaki insanlar, pencereler kadar boş ve kaldırım taşları kadar sert yüzlerle geçip gidiyorlardı.

Kâbuslarınızı gerçekleştirmek isterseniz Aden'e gidebilirdiniz. O zaman Edward Amca sizi oraya neden götürdü, diye mi soruyorsunuz?

Yanıt şu: Ç ü n k ü orada kimse bizi tanımıyordu. Kim olduğumuzu bilseler bizi ya hapsederler ya da kovarlardı; hatta daha kötüsünü yaparlardı.

Irmaktan yayılan fare k o k u s u n u aldık ve o tarafa döndük. Aniden Storm Hanı karşımıza çıktı. Yine o yumuşak kıkırdamayı duyduk. Aden, tıpkı fareyle oynayan zalim bir kedi gibi, bize yeterince işkence etmişti. Şimdi bizi salıvermiş, tam da aradığımız kapının ö n ü n e bırakmıştı.

"Buna kader derler oğlum," dedi Edward Amca. "Bu huzurlu oteli bulacağımız kesindi." Ama kader değildi.

Aden bizi salıvermişti; çünkü bizi daha k ö t ü s ü n ü n beklediğini biliyordu.

"Burası otelden çok d o m u z ağılına benziyor." diye mırıldandım. Buna rağmen içeri girdik ve bir oda tuttuk.

Bavullarımızı ve tabutumuzu bıraktık. Uyurken bize hamamböcekleri eşlik etti.

Ertesi gün öğleden sonra, şehrin en zengin evine yollandık. Bu sefer, kaldırım taşlarının üzerinde tıkırdaya tıkırdaya ilerleyen bir araba tuttuk. Araba bizi salladı, silkeledi. Arabayı çeken at, ağır ağır süzülen sislerin içinde 14

yolunu bulmayı bir şekilde başardı. Yalnızca iki kez kayboldu. Sessiz, asık suratlı arabacıya parasını ödedik. Adam suratını asıyordu, çünkü Edward Amca ona bahşış vermemişti. Edward Amca asla bahşış vermezdi.

Caddeden eve kavisli bir yol uzanıyordu. Evin, ahır kapısı kadar geniş kapısına taştan basamaklarla çıkılıyordu. Pirinç kapı tokmağı kafam kadar vardı... Tabi o günlerde kafam pek büyük değildi.

Edward Amca, solmuş siyah ceketine yapışmış akşam sisini silkeledi ve sarı kravatını düzeltti. Yıpranmış ayakkabılarını gri, kareli pantolonuna sildi. Artık hazırды.

Kapıyı çaldı.

"Biz gezgin oyuncularız," dedi kapıyı açan kâhyaya.

"Küçük gösterimizle insanları eğlendiririz."

Kâhya buzdan oyulmuştu sanki. "Storm Hanı'na gidin.

Sizin gibi avarelerin gösteri yapmasına izin veriyorlar."

dedi ve yemin ederim, dilinden buzdan sarkıtlar dökölüyordu.

Edward Amca, gösterişli bir hareketle cebinden bir parşömen rulosu çıkardı. Amcam her şeyi gösterişle yapardı. Parşömeni açtı -gösterişli bir hareketle elbette- ve yine gösterişli bir hareketle kâhyanın bıçak kadar keskin b u r n u n u n dibine gösterişle uzattı.⁴

4 Bak, bu gösteriş meselesini bırakabilir miyim? Anlamışsındır artık. Ne zaman Edward Amca bir şey yapsa sen kendiliğinden, gösterişli olduğunu düşün. Sen benim için bu küçücük iyiliği yaparsan öyküye devam edeceğim.

15

"Bu, zarif şehrin belediye başkanından," dedi Edward Amca. "Belediye başkanı benim çok eski dostumdur. Onunla aynı okula gittik." Kâhya mektuba uzanırken Edward Amca gösterişli bir hareketle⁵ mektubu kaçırdı. "Şöyle diyor.

Boğazını temizledi ve yazıları okudu:

"Bu mektubu iyi dostum Bay Edward Slaughter'ı takdim etmek için yazdım. Kendisi bir aktör, müzisyen ve dünyanın en büyük sahnelerinin yıldızıdır. Bu olağanüstü adam, Amca' adlı başyapıtı ile dostlarınızı ve konuklarınızı h e m eğlendirecek h e m eğitecektir. Dahası, bu hayranlık uyandırıcı sanat karşılığında bir ücret talep etmemektedir (Bay Slaughter'ın, yaşamlarına bir zenginlik kattığını hissederlerse konuklarınız onu ödüllendirmekte serbesttir).

Saygıdeğer belediye başkanı."

Edward Amca eğilerek selam verdi.

"Yalan söylüyorsun. Adı nedir?" dedi siyah takım elbiseli kâhya, havlarcasına.

"Kimin adı?"

"Belediye başkanının elbette, adı nedir?"

"Niye... Belediye başkanı. Ben ona her zaman Bay Belediye Başkanı derim."

Kâhya başını iki yana salladı. Yemin ederim boyun kemiklerinin gıcırdadığını duydum. "Onunla aynı okula gitmişsin."

5 Tüh! Pardon!

16

"Gitmişim mi?"

"*Kendin* söyledin."

"Ah, evet, çocukluğumuz birlikte geçti, en azından benim çocukluğum," dedi Edward Amca gülerek.

"Ee, okulda ona nasıl hitap ediyordun?" diye hırladı kâhya.

"Hangi okulda?" diye yanıt verdi Edward Amca.

"Ne demek hangi okulda? Belediye başkanıyla birlikte gittiğiniz okulda tabi ki. Hangi okuldu o?"

"Sen bilmiyor musun?" diye sordu Edward Amca hayretle.

"Yoo..."

"Ee? Onunla aynı okula gitmediğimi nereden biliyorsun?"

"Ç ü n k ü adını bilmiyorsun!"

"Sen de bilmiyorsun." dedi Edward Amca gülümseyerek.

"Ben biliyorum!" diye hırladı kâhya ve hayalet beyazı yanakları öfkeden pençe pençe kızardı.

"Bilmiyorsun!"

"Biliyorum!"

"Ee, ne o zaman?"

"Belediye Başkanı Walter Tweed!" dedi kâhya. Gülüm-seyecek gibi oldu.

"Bravo!" dedi amcam. "Küçük Wally'nin ismini GER

ÇEKTEN biliyormuşsun."

"Ona Wally diyorsun." Taş suratlı kâhyanın taştan suratı şokla çatladı.

17

"Okuldayken ona Wally derdik," diye güldü amcam.

"Tabi, tabi..." dedi kâhya inanmayarak.

"Bizi buraya bizim Wal gönderdi. Efendinin bizi görmekten m e m n u n olacağını söyledi. Her cuma gecesi parti veriyor ya!"

"Evet, veriyor," diyerek başını salladı kâhya. "Bütün zenginler cuma geceleri parti verir."

Edward Amca, en üstteki basamağa sıçradı. "Sen GER

ÇEKTEN o n u n kâhyasısın, değil mi?"

"Elbette..." Kâhyanın çatık kaşlı, taştan suratında şaşkınlık vardı, hatta adam sarsılmıştı.

"Ee? Adı nedir?"

"Adı mı?"

"Efendinin adı!" dedi amcam tatlı tatlı.

"Mucklethrift... Bay George Mucklethrift," diye geveledi kâhya.

"Doğru!" diye bağırdı amcam. Bana döndü. Ben ince tabanlı ayakkabılarımın içinde; en alt basamakta durmuş, titremekle meşguldüm. Sanki ayakkabılarımın tabanı kâğıttandı. Kollarım ve bacaklarım çöp gibi inceydi. "Jim!" dedi.6

"Jim, karşımızda dürüst bir adam duruyor. Bugünlerde 6 Bana Jim derdi. Gerçek ismim de olabilir, bilemiyorum. Daha altı yaşındayken beni bir yetimhaneden almıştı. Yetimhanedeki adım altı—dört—iki'ydi-Edward Amca bana Jim derdi. Ben de ona amca derdim, amcam olmamasına rağmen. Umarım buraya kadar anlamışsındır. Anladın mı? Şimdi okumaya devam et. Basamakta titreyip duruyorum, bu yüzden acele etsen iyi olur.

18

dürüst adam zor bulunur." Kâhyanın yüzüne baktı. "En son ne zaman dürüst bir adam gördüm, biliyor m u s u n ? "

diye sordu yumuşak bir sesle.

"Yoo!"

"Aynaya baktığımda," diye yalan söyledi Edward Amca.

"Artık içeri girelim de eve bir bakalım."

"Eve mi?" diye inledi kâhya.

"Evet n'olmuş ki? Eve bir bakmamız lazım." Amcam omuzlarını öyle silkti ki omuzları oynadı.

"Sen bir yabancısın," dedi kapının koruyucusu.

Edward Amca kendini en üst basamağa çekti. "İki dakika öncesine kadar sen de benim için bir yabancydın. Ama ben sana güveniyorum, değil mi?"

"Öyledir herhalde."

"O zaman, yeni dostluğumuza birazcık güvenle başlayalım. Oturma odanızı görmemiz gerek; bu gece gösterimizi yapacağımız odayı."

Kâhya istemeyerek: "İçeri girin Bay Slaughter," dedi.

"Bana Edward diyebilirsin," dedi amcam. Kolunu uzatarak kâhyayı kapıya, içlerinin sıcaklığına ve altın rengi ışığına yönlendirdi. Bir eliyle de bana, izlememi işaret etti.

Sisten parmaklar, şehrin, göz altında tutulmamızı sağlayan casuslarıymış gibi takip etti bizi.

İşimi biliyordum. O ikisi oturma odasına bakarken ben evde keşfe çıkacak, servet arayacaktım.

19

Ne de olsa biz oraya, gösteri yapmak ve zenginlerden birkaç zavallı kuruş toplamak için gitmemiştik. Ah, hayır.

Biz oraya bambaşka bir amaç için gitmiştik...7

7 Bir yazarın öyküsüne, tam da heyecanlı olmaya başlamışken ara vermesi gerçekten sinir bozucu olabiliyor. Aslında ışıkları söndürüp uyuman gerekirken, okumaya devam etmene yol açıyor. Yazarların bunu yapması yasaklanmalı. Ama yazarlar yine de bunu YAPAR. Ben de yazar olmak istiyorum, bu yüzden ben de yapıyorum. Dilersen şikâyet et. Bu BENİM öyküm ve onu tam bir yazar gibi anlatacağım.

Affedersin... bunu neden söyledim ki? Gerçekten özür dilerim.

Üç

YUNANISTAN - ZAMANIN ŞAFAĞI

(AMA BEŞ DAKIKA SONRA)

Hatırlarsın, Prometheus'u -benim zamanımdan bir milyon sene önce- dağdan aşağı yürürken bırakmıştık. Sonunda özgür kalmıştı. Aynı zamanda, oradan geçmekte olan bir kuğunun Prometheus'u gördüğünü de hatırlarsın. Prometheus o kuğunun, Zeus'un kılık değiştirmiş hali

olduğunu biliyordu.

Sonra, tam sen şimdi ne olacağını merak ederken, Prometheus'

un öyküsünü bir kenara bırakıp kendi öykümü anlatmaya başlamıştım. Daha fazla meraklanmana gerek yok. Sonra şunlar oldu...

K u ğ u alçaldı ve Prometheus'un ö n ü n e k o n d u . Genç adamın omuzlarının nasıl çöktüğüne bakarak kuşuyu görünce nasıl canının sıkıldığını anlayabilirdin. 'Bozgun' ifade eden bir g ö r ü n t ü y d ü . 8

8 Ki bu, "bozkun" ya da "bosgun", hatta "boskun" ifade eden bir görüntüden daha iyidir. İllaki bir şey ifade eden bir görüntün olacaksa en azından doğru yazıldığından emin ol. Yanmış yazılmış bir görüntüden daha kötüsü yoktur.

21

Genç adam iki yüz yılını o kayaya zincirli olarak geçirmişti.9 Her sabah karaciğeri vücudundan sökülüyordu. Ama o gülümsemiş, hatta o k o r k u n ç acıya gülüyordu. Ama şimdi çaresizlik içindeydi. "Selam k u z e n ! " diye içini çekti.

Kuşu, gün ışığında ışıltıyordu. Tüylerin altında Tanrı Zeus'un şeklini görebiliyordun. "Selam Prometheus? Bir yere mi gidiyorsun?"

Genç adam, karaciğerini kaybederkenki gülümsemesini takınmaya çalıştı. "Yalnızca küçük bir yürüyüşe çıkmıştım."

"Ah..." Zeus başını salladı ve kuşu kanatlarından sıyrıldı. "Ben yürümekten nefret ederim. Nefret! Ben uçmayı tercih ediyorum."

Prometheus acı acı baktı ona. "Bu sabah bu dağın üzerinde uçuyor olman ve beni yakalaman yazık oldu," dedi usulca. Aslında, o kadar alçak sesle konuşmuştu ki tanrı ile kuzeninin yanından geçip giden kelebeğin kanat seslerini duyabilirdin.

Zeus, başını iki yana salladı. "Anlamıyorsun Teus. İntikamcı'yı, Gazap'ı öldürdüğün zaman, iz bırakmadan ölüp gitmedi. Gökyüzüne, bana öldüğünü anlatan bir kıvılcım yolladı. Biz tanrılar ölebiliriz; ama parlak bir kıvılcım çıkarmadan gitmeyiz. Bunu bilmiyor m u y d u n ? "

9 Evet, iki yüz senedir oraya zincirli olarak yaşamışsa, yaklaşık 220 yaşlarında olması gerektiğini biliyorum. Bu yüzden ona "genç" adam diyemeyiz.

Ama her sabah ölüyordu ve her gece yeniden doğuyordu. Bu yüzden, aslında bir günlükten daha yaşlı olmuyordu, değil mi? Ona genç adam değil, "bebek" diyebiliriz. Ha! Bu hiç aklına gelmemişti, değil mi?

22

Prometeus başını iki yana salladı. "Ben bir Titan'ım, yalnızca yarı tanrıyım," dedi. "Belki ben o güce sahip değilimdir."

"Sahipsin kuzen. Her sabah, öldüğün zaman parlak bir kıvılcım çıkarıyorsun. Ben Olimpos'ta o kıvılcımı bekliyorum, bilirsin." diye açıkladı büyük tanrı.

Teus'un yüzü şaşkınlıkla kırıştı. "Bu sabah, Gazap öldüğü zaman o ölüm kıvılcımlarından birini gördün. Ben olmadığımı nereden anladın?"

Zeus'un yüzü parlak ve güzeldi. Güneş kadar parlak ve o kadar büyüktü ki Prometeus'un b ü t ü n görüş alanını dol-duruyordu sanki. Hemen hemen insansı bir yüzdü, kendinden pek m e m n u n görünen bir insan yüzü. "Bir tanrı öldüğü zaman, altın bir kıvılcımla gider. Bir insan öldüğü zaman ise, zavallı mavi bir ışıkla."

"Ya ben?"

"Yarı yarıya, kuzen. Maviyle sarıyı birleştirdiğin zaman ne elde edersin?"

"Mor m u ? "

Zeus içini çekti. "Bir gün insan denen o zavallı yaratıklar çocukları için bir işkence türü icat edecek. Ona 'okul'

adını verecekler. Çocuklarını, sürüler halinde küçük odalara tıkacaklar ve gerçekleri öğrenmeye zorlayacaklar."

"Ne kadar zalimce!" diye haykırdı Teus. "Öğrenemez-lerse karaciğerleri sökülecek mi peki?"

23

"Daha da k ö t ü s ü ! " diye kükredi Zeus. "Onlara beş para etmez oldukları söylenecek ve kendilerini işe yaramaz hissedecekler. Başarısızlık simgesi olarak gösterilecekler.

Yaşamları boyunca arkadaşları onları küçük görecektir. Onlara yeni lakaplar takılacak."

"Lakaplar mı?"

"Ahmak ve Aptal, Mankafa ve Boşkafa, Budala ve Kuş

Beyinli, Sersem ve Salak, Taşkafa ve Dangalak."10

"Can yakan sözler," diye başını salladı Teus. "Ama neden b u n u bana anlatıyorsun?"

" Ç ü n k ü sen peltebeyin Prometeus'sun, tıntın Teus'sun.

Bir gün o okul veletlerine sarı ile mavinin yeşil yaptığı öğretilecek! Keklerin en keleş bile b u n u biliyor olacak. Senin kıvılcımın yeşil. Sen yarı tanrı, yarı insansın. Altın rengiyle mavinin, yeşil

yaptığını bilmiyor m u y d u n ? Belki seni kü

çük bir çocuk biçiminde geleceğe göndermeliyim. Belki seni okula göndermeliyim. Belki sınıfların zalimliğini ya-

şatmalıyım sana..." dedi Zeus sinsi sinsi.

Genç adamın gözleri irileşti. "Yo kuzen, yapma. Beni kayaya geri gönder. Bırak karaciğerim sökülsün... yüreğim, **10** Kemikkafa, Enayi, Şaban, Andaval, Etkafa, Avanak, Gerzek, Şabalak diye de ekleyebilirdi. Bunlar yetimhanede bana takılan lakaplardan yalnızca birkaç

ç1. Bu sözcükler zorbaların dayaklarından, sinsi çimdiklerden, hatta öğretmenlerin zalim dayaklarından bile daha fazla incitir insanı. Zeus haklıydı.

Bir tanrının geleceğe bakıp okullardaki vahşeti görebilmesi gerçekten hayret verici.

24

akciğerlerim, gözlerim, dilim... günde iki kez... ama beni o okul denen yerlerden birine g ö n d e r m e . " 1 1

Zeus, yakışıklı başını bir yana eğdi. "Teus, sen düşüncesiz, aptal bir Titan'sın..."

"Aynı zamanda salak ve saftirik," diye başını salladı Teus.

"Tanrılardan ateşi çaldın ve onu insanlara verdin.

Vadiye bir bak..."

Prometeus başını çevirdi ve gri-yeşil yamaçtan aşağı, aşağıdaki ormana baktı. Bir açıklıktan kehribar rengi alevler fışkırdı ve insanlar karınca gibi koşturarak ateşlerini, parçalanmış ağaç gövdeleri ve kırık dallarla beslediler. Yükselen d u m a n bir esintiye tutuldu ve kıvrıla kıvrıla Prometeus'un b u r n u n a kadar geldi. Prometeus kokladı ve ök-sürdü.

"Bu yalnızca başlangıç," dedi Zeus. "Bir gün dünya onların alevleriyle dolacak, dumanlarıyla boğulacak. Hava o dumanlarla zehirleneceğinden kuşlar, gökyüzünden düşecek. Yeryüzü sisten bir battaniye ile kaplanacak, o battaniye, sıcağı yeryüzünde tutacak ve en buzlu kıraçları eritecek.

Eski dünya sele kapılıp boğulacak. Bütün bunlar senin suçun Teus. Neden onlara ateşi verdin?"

11 Elbette, hepimiz hiç bilmediğimiz şeylerden korkarız. Muhtemelen sen de benim gibisindir ve yatağının altında yaşayan öcülerden korkuyorsundur.

Öcüler korkutucudur; çünkü hiç öcü görmemiştir. Yalnızca, senin öcünün orada olduğunu bilirsin. Teus da okuldan korkuyordu; çünkü hiç okul görmemişti. Zeus, okulları, korkunç yerlermiş gibi anlattı. Sen okul gördün. Sen gerçeği biliyorsun -hiç de korkunç değildir- onlar korkunçtan çok, çok daha beterdur!..

Teus ellerini açtı. "Onlar çok akıllı yaratıklar, onları seviyorum. Titanlar, tanrılar ve insanlar, hepimiz kadim yıldızların tozundan oluştuk. Hepimiz kuzeniz."

"Ben insanların kuzenim olmasını istemiyorum," dedi Zeus, hoşnutsuz bir sesle.

"Tanrılar hayvanlara kürk, kuşlara tüy verdi. Ama insanları tamamlamadan bıraktı. Bu yüzden zavallı, tüysüz şeyler soğuk mağaralarda büzülmek zorunda kalıyor. Ateşi onlara ısınsınlar diye verdim."

Zeus kaşlarını çattı ve başının üzerinde bir fırtına bulutu gürledi. Bulut gittikçe büyüdü, grileşti ve sonunda güneşi kapattı. Bir şimşek çaktı, buluttan yağmur yağmaya başladı. Yağmur, insanların vadideki ateşini söndürdü. Kömürleşmiş odunlar cızırdadı, buhar yükseldi, havada gökku

şakları oluşturdu. Zeus kükredi ve yeryüzü sarsıldı. İnsanlar kaçıp ormana saklandı. "Tanrılar kahramandır!" diye haykırdı Zeus. "Biz yüce varlıkları. Dünyaya biz h ü k m e deriz! Bu insanlar haşarattan başka bir şey değil. Onlara sıkıntı vermek için yeryüzüne saçtığımız sıçanlar, yılanlar ve çekirgelerden de beterler."

"İnsanlar da kahraman olabilir," diye itiraz etti Prometheus.

Zeus gözlerini kırıştırdı. Bulut açılmaya başladı ve güneş parladı yine. "İnsanlar kahraman olamaz. Zamanın sonuna dek arasan bile, bana tek bir insan kahraman bulamazsın," dedi tanrı tükürürcesine.

"Bana bir fırsat tanı," dedi Teus.

Zeus kahkaha attı. "Fırsat mı? iddiaya mı girmek istiyorsun? Bu, hoşuma gider kuzen. Birazcık eğleniriz. Olimpos'

ta yaşam sıkıcı olabiliyor, biliyor musun. Sana dileğini bah

şedebilirim... Sana bir fırsat tanıyabilirim."

Tanrı kahkaha attı ve aşağıdaki vadide yaşayan mütevazı insanlar titrediler. Kahkaha, onların kulağına insan yiyen dev bir canavarın uluması gibi gelmişti. O canavarın kahvaltısı olmaktan korkuyorlardı.

DÖRT

A D E N - YINE 1858, AYNİ AKŞAM

*Tam Prometheus, Zeus'u, kendisini tekrar zincire vurmaması konusunda ikna ettiğinde, Edward Amca da kâhyayı, Bay George Mucklethrift'in evine girmemize izin vermesi konusunda ikna etmişti. Bir sebepten, adama George Mucklethrift**

demek geliyor içimden. Bu kaba bir davranış olurdu. Bir sahtekâr, hırsız ve yalancı olabilirim; ama genelde oldukça nazik biriyimdir. Gerçekten öyleyim. Bana itiraz etme, seni hamur surat!

A d e n ' i n karanlık, rutubetli sokaklarından sonra, Bay Mucklethrift'in evi o kadar sıcak ve aydınlıktı ki Alaaddin'

in mağarasına girmişim gibi hissettim. Kâhya yıpranmış

ayakkabılarımı çıkarttırdı ve kapının h e m e n ö n ü n d e durmamı söyledi. Sonra Edward Amca'yı oturma odasına gö-

türdü.

* **muckle:** çok, büyük **twit:** saf, aptal Çok tutumlu, cimri, varyemez anlamlarına gelebilecek "mucklethrift" sözcüğünden, ses çağrışımlarıyla "bön, salak" anlamı düşündürölmek isteniyor.

[E. N.]

28

Edward Amca, o odayı santim santim inceleyecek; oturma düzenini ve aydınlatmayı ayarlayacak; piyanoya, hatta piyano taburesine bakacaktı. Bu, on dakikasını alacaktı.

Ne daha fazla ne daha az.

Koridorda yüksek ayaklı bir saat tıkırdıyordu. Saat beşi çaldığında yerimden sıçradım. Tam beşi on gece, çalına-bilecek en iyi şeylerin listesi ile oraya geri d ö n m ü ş olmalıydım. Büyük şeyler değil; bir sürü küçük, ama değerli şey. Bir tabuta sığdırabileceğimiz kadar çok şey.¹²

Koridordaki masalarda, söküp rulo yapabileceğimiz süsler ve resimler vardı. Ama resimlerin hepsi fazla yeniydi.

Bay George Mucklethrift köklü bir aileden gelmiyordu. Parasını kendi kazanmıştı.

Resimlerin en büyüğünde, d ü d ü k gibi bir takım elbise içinde yünlü bir adam betimleniyordu. Yoksa yünlü ceket içinde d ü d ü k gibi bir adam mı demeliydim? Her neyse, resimdeki adamın sıksa boynunda kalın, altın bir zincir vardı. Bay Mucklethrift, Belediye Başkanı Walter Tweed'in resmini koridoruna asmıştı. Amma da acayip. Belediye başkanının buraya k o n u k olduğunu tahmin ettim. Belki bu akşam gelirdi. Ama d u r u p resimlere bakmak için zamanım yoktu. Hele değerli resimler değillerse hiç.

¹² Evet, söylediğimin tuhaf olduğunun farkındayım. Neden bir tabut? Neden bir çuval ya da bavul, cep ya da kese, kocaman kahverengi bir kutu ya da daha da büyük ve daha da kahverengi bir mavna değil? Bekleyin ve görün.

29

Koridora beş odanın kapıları açılıyordu. Odalar k ö m ü r sobalarıyla ısıtılıyordu ve bu ürpermeme neden oldu. Onca kömür, yığın yığın k u r u m yapardı. Bacalara yapışmış kurumu temizlemeleri için de benim gibi sıska çocukları oraya sokarlardı. Tırnakları kararmış bir baca temizleyici ustası, zenginlerin dar bacalarına tırmanmam için beni yetimhaneden alacaktı, neyse ki Edward Amca daha fazla para verip almıştı beni.13

Şömine rafi saatleri, altın puro kutuları, şamdanlar, tabaklar, gümüş bıçaklar, çatalar ve kaşıklar, sırtan kızların, siyah şapkalı adamların ve tertemiz kadınların resimlerini barındıran küçük resim çerçeveleri vardı. Arabalar dolusu incecik çini eşya vardı. Bizim işimize yaramazdı. Bu eşyaları tabuta atmaya kalksam çentilir, çatlar, kırılırdı. Edward Amca hep şöyle derdi: "Çiniyi eritemezsin."

Bunu ilk söylediğinde altı yaşında, cahil bir çocuktum.

Yanıt verdim:

"Haklısın amca. Japonya'yı, Hindistan'ı ve Afrika'yı da eritemezsin."

Edward Amca içini çekti ve açıkladı, "Altın ve g ü m ü ş

çalışıyor ve onları eritiyoruz. Metal eşyaları çalışıyor, **13** Evet, benim kötü biri olduğumu düşündüğünü biliyorum. Zenginlerin eşyalarım çalışıyorum. Ama aynı zenginlerin bacalarında boğulup gitmekten iyidir. Yakalanırsam bir ilmekte boğulup gideceğimi biliyordum. Ama bu, ölene dek siyah tozlar yutarak yaşamaktan daha iyiydi. Bir şekilde, asılarak ölmek, temiz bir son gibi geliyordu.

30

süsleri ya da kaşıkları değil. Böylece insanlar, onların nereden geldiğini asla anlamıyor."

"O zaman, Çini'ye gittiğimizde o ülkeyi eritmeyecek miyiz amca?"

Dediğim gibi, çok k ü ç ü k t ü m ve biraz da aptaldım.

Edward Amca başını iki yana salladı:

"Ben çini dediğimde, porselen eşyaları kastediyorum.

Fincanlar, tabaklar, servis tabakları, çanaklar... Hani, su içmek için kullandıklarımızdan."

Mutlu mutlu başımı salladım. "Teneke kupalar ve tabaklar. Biliyorum."

Amcam gözlerini devirdi. "Jim, yetimhanede kalırken teneke kupalardan su içersin ve teneke tabaklardan yemek yersin. Yetimhane dışında, çoğu insan çini kaplardan yer.

Ülke olan Çin'den değil, çömlek olan çiniden."

"Gömlek?"

"Çömlek," dedi.

"Çömlek nedir?"

"Kil. İyice pişirilip sertleşmiş kil."

"Kil dediğin çamur a m a ! " diye haykırdım. "Zengin insanlar çamurdan kaplarda mı yemek yiyor? O zaman, zengin olmadığımı sevindim amca."

Bunun üzerine, beni baca temizleyicisine satmak hakkında bir şeyler mırıldanarak uzaklaştı.

Ama ben hızlı öğrendim. İyi bir hafızam vardı. George Mucklethrift'in evinde, o zengin odalardan neler almam gerektiğini çok iyi biliyordum.

31

Koşa koşa yukarı kata çıktım. Bay Mucklethrift ve zengin konukları odaların çoğunu doldurmuştu. Kapıların altından parlayan gaz lambası ışıklarını görebiliyordum.

İçeride hareket ettiklerini duyabiliyordum. Ama bir banyo boştu ve içeride gümüş taraklar, saç fırçaları, sabunluklar ve fil dişi saplı usturalar vardı.

Zaman tik tak geçiyordu. Banyo kapısını açtım. Merdiven sahanlığında elleri kolları, insanları donatacak şık giysilerle dolu hizmetçiler koşturuyorlardı. Ne zaman bir hizmetçi bir odaya dalsa, bir başka kapıdan bir başka hizmetçi çıkıyordu. Zaman tıkr tıkr geçmekteydi. Edward Amca ve kâhya ön kapıya dönecek ve beni orada bulamayacaklardı. Kâhya beni aramaya başlayacak ve hırsızlık amaçlı gezintim ortaya çıkacaktı.

Tik, tak, tik, tak, tik, güm.

Güm?

Ön kapı güm güm çalmıyordu.

O anda merdiven sahanlığı boştu. Dönerek alçalan merdiven tırabzanlarına sıçradım ve hızla aşağı kaydım. Tam oturma odasının kapısı açılıp kâhya dışarı çıkarken ben koridorun zeminine düştüm. Adam buzdan b u r n u n u kaldırarak bana baktı. Tam bir şey demeye hazırlanıyordu ki kapı yine çalındı. Kâhya, koridoru aşip kapıyı açmaya gitti.

Edward Amca, oturma odasının kapısında durdu ve bana bakarak kaşlarını çattı. Ön kapı açılırken o yana döndü.

Gaz lambasının aydınlığında bir adam duruyordu. Uzun boylu, zayıf bir adamdı. Bıyıkları, çizme bağcıkları kadar 32

inceydi. Üniforma giymiş, parlak bir rozet takmıştı. Üniformasının düğmeleri, rozetinden de parlaktı. Şapkasında daha küçük bir rozet vardı.

"İyi akşamlar Şerif Şerif," dedi kâhya. "Sizin için ne yapabilirim?"

Memur, tavuk boynuna benzeyen b o y n u n u uzatarak öne eğildi. "Bu bölgede iki kurnaz hırsız olduğuna dair sizi uyarmaya geldim."

Edward Amca'ya baktım. Dışarıdaki sisten gelen ince uzantılar m e m u r u geçti ve Edward Amca'nın yakasına dolandı. Edward Amca gözlerini kapatarak elini boğazına götürdü. İlmeğin boynuna dolandığını hissetmeye başlamıştı bile.

Eyvah.

Eyvah.

Eyvah, eyvah, eyvah!

BEŞ

YUNANISTAN - ZAMANIN ŞAFAĞI GEÇTİ,

ZAMANIN SABAHİ GELDI

İnanabiliyor musun? Tam biz tutsaklığa yürürken Teus kendi tutsaklığından kurtuluyor. Bir deyim vardır, "Hayatın olduğu yerde umut da vardır." Bu yüzden Teus her gün umutla yaşıyordu. Bir kayaya zincirli olarak yaşarken bile umut besliyordu. Ama o anda, Mucklethrijt Malikânesi'nin koridorunda bizim için umut yoktu. Hayat buya da, acaba, ölüm bu mu demeliydim? Ama benim dertlerimi dinlemek istemezsin.

Muhtemelen senin derdin sana yetiyordur. Sen Prometheus'la ilgili iyi habere kulak ver...

Z e u s kayanın üzerine oturdu ve Prometheus'un zincirlerini ellerinin arasına alıp ovaladı. Zincirler ufalanıp toza döndü. Zeus kudretli parmağını ormanın kenarına doğru uzattı.

"Sonsuza dek Kafkas Dağlarına zincirli kalacağına yemin ettim," dedi. "Yeminimi bozamam."

Prometheus üzüntüyle kayalara baktı.

34

Zeus yine ona sinsi sinsi baktı. Zincirin halkalarından birini aldı ve yuvarlak hale gelene kadar sıktı. Sonra dağdaki kayalardan bir parça aldı ve halkanın üzerine koydu.

Ateş üfleyerek kaya parçasını, zincirin halkasına kaydattı.

Bir yanık et kokusu duyuldu. Zeus parmağını yakmıştı.

"Cronus adına, bu ateş denen şey bir tanrı için bile fazla tehlikeli," diye mırıldandı ve yanan parmağını emdi. Sonra taşlı halkayı alarak Prometheus'un parmağına geçirdi.

"Bu nedir?" diye sordu Titan.

"Sanırım ona 'yüzük' adını vereceğim. Bu yüzükle, hâlâ dağdaki kayalığa zincirlenmiş olacaksın, ama dilediğin gibi hareket edebileceksin. Sonsuza dek kayaya zincirli kalacağına yemin ettim. Yüzüğü taktığın sürece öyle olacaksın!"

"Teşekkür ederim kuzen," dedi Prometheus sessizce.

Yapraklarında çiy taneleri olan ağaçların arasından, eline bir mızrak almış ufak tefek, kıllı bir insan çıktı. Ovalarda bir at otliyordu. İnsan, atı öldürecek kadar yakma gelebilmek için otların arasında sürüne sürüne yaklaştı.

"Bunu görüyor m u s u n Teus?"

"Evet kuzen. Hayatta kalabilmek için avlanıyor."

Tanrı başını salladı. Tanrısal bir baş sallama...

"Tıpkı senin gibi evlat. Sen avcısın. Simdi gideceksin ve tüm diğer yaratıkların kurtarılmaya değer olduğunu kanıtlamak için bir tane iyi adam bulmaya çalışacaksın."

"Bir kahraman mı?"

35

"Bir kahraman. Avcı sensin." Zeus öne eğildi ve aniden ormanın kıyısına işaret etti. Ağaçların arasında g ü m ü ş bir şekil süzüldü ve durdu. Işıl ışıl gözlerini, insan avcının kıllı sırtına dikmişti. "Bunu gördün mü Teus?"

"Bir kurt, insanı avlıyor!"

"Bu doğru Teus. Avcı, kendisinin avlandığını bilmiyor."

Sonra neler olduğunu bilmek istemezsin.

İster misin?

Ah, pekâlâ. Kıllı insan daha da kıllı atın yanına vardı ve mızrağını kaldırdı. At, insanı gördü ve mızraktan korkarak onu dişlemeye çalıştı. Mızrağın taştan u c u n u kemirip kopardı ve mızrak işlevsiz kaldı. Artık mızrak değildi, ucu kemirilmiş bir sopaydı.

Adam öfkeye kapıldı. "O taş mızrak ucu, a n n e m i n armağanıydı!" diye haykırdı. Adam öfkeyle atıldı ve atı yere yıktı. At bir midilliden daha büyük değildi. Adam bir yandan bağılıyor, bir yandan da midillinin çenesini açmaya çalışıyordu, "Armağanımı bana geri ver, seni sefil at! Armağanımı ver."

Adam, midilliyle güreşmeye o kadar dalmıştı ki kurdu son ana dek görmedi. Kurt sıçradı ve dişleriyle

kıllı insanı parçaladı. Midilli dörtnala kaçtı.

Zeus kahkaha attı. " G ö r d ü n mü? Dikkatli ol Teus. Avlanırken, bir başka avcının *seni* yakalamamasına dikkat et."

"Ama bana bir fırsat tanıyacaksın, değil mi kuzen?"

36

"Tanıyacağım," diye söz verdi Zeus. Uzandı ve kanatları kaldırdı. "Al Teus, bunları tak. Yeryüzünün üzerinde yüksel. Ne kadar yüksekte olursan, dünya o kadar hızlı döner.

Dünya ne kadar hızlı dönerse, o kadar çok zaman geçer.

Zamanda dilediğin ana gidebilirsin..."

"Peki, bu dünyada dilediğim yere gidebilir miyim?"

"Elbette. Dünyayı gez, kendine bir kahraman bul. Bunu yaparsan tanrılar belki seni affeder."

Teus neşeyle sırıttı. "Yapacağım kuzen." Kanatları açtı ve havanın onu kaldırdığını hissetti.

"Gerçekten kahraman olan büyük bir adam ya da kadın bulacağım. Gerçek bir kahraman."

Prometeus havada yükseldi. Zeus sesini duyurmak için bağırmak zorunda kaldı, "Gitmeden önce, üç küçük şey var..."

Prometeus, kaynayan bir tenceredeki kabarcıktan daha hızlı yükseliyordu.

"Birinci olarak, Gazap'ı geri çağıramam. Nereye gidersen git, İntikamcı seni arıyor olacak... Sen avlanırken o da seni avlayacak ve bir dahaki sefere seni tamamen yok edecek. Kendine bir kahraman bulmadığın sürece, sonsuza dek İntikamcı'dan kaçmak zorunda kalacaksın."

Zeus bir zincir halkası aldı ve parmaklarının arasında ezerek toza çevirdi. "Gazap seni toza çevirip rüzgâra salabilir. Kadim yıldızların tozuna d ö n ü ş ü p bir daha dirilmemesine ölürsün."

37

Prometeus, k u z e n i n i n gittikçe k ü ç ü l e n şekline ve gri-yeşil-mavi-kahverengi yamalı bir yorgana benzeyen yeryüzüne baktı. "Gazap öldü!"

Zeus başını iki yana salladı. " D ü n bu saatte sen de ölüydün. Ama hayata d ö n d ü n . "

Prometeus, iri k u ş u n yattığı yöne baktı. O n u n altın tüylerinin kıpırdandığını gördüğünü sandı. Onları sallayan hafif bir rüzgâr da olabilirdi. Sonra kuş, kırık b o y n u n u zar zor çevirdi ve kötücül gözünü yarı yarıya açtı. Prometeus biraz alçaldığını hissetti, canavar k u ş u n tek bir sözcük gakladığını duyduğundan emindi: "İntikam."

Prometeus kollarını hızla çırparak en yüksek bulutların üzerine tırmandı. O kadar yüksekteydi ki altında, dünyanın döndüğünü görebiliyordu. "İkinci şey neydi kuzen?"

Zeus seslendi, "Asla hile yapmamalısın. İnsan gibi davranmalısın. Sahip olduğn tanrısal güçleri asla kullanma!"

"Seninle aynı tanrısal glere sahip değilim," diye yanıt verdi Prometeus.

"lp tekrar canlanma gücün var. Ama u n u t m a , öldüğün zaman yeşil bir kıvılcım çıkaracaksın. Başa hiçbir yaratıktan yeşil bir kıvılcım çıkmaz. O kıvılcım, nerede olduğnu Gazap'a haber verecek ve ezilip toza dnşeceksin."

"Anlıyorum!" diye bağırdı genç adam ve rüzgârın onu daha da yükseklere taşımasına izin verdi. "nc şey neydi?"

38

Zeus, başını kaldırıp dehşet ve acı içinde baktı. "Gitm e d e n önce... beni eve, Olimpos Dağı'na götür! Yürümekten nefret ederim. Kesinlikle *nefret* ederim!"

Artık çok geçti. Prometeus ayın  n  n d e süzülerek dünyanın gittikçe daha hızlı dönmesini izlemekteydi. Günler, sonra haftalar, sonra aylar geçti. Sonra bin sene...

Soğuk gezegenler çevresinde döndü, sıcak güneşler cı-

zırdarak geçti. Yıldızlar, simsiyah uzayda, elmas tozuna benzeyen bulutlar halinde süzüldü. Minik yeryüzü aralarında, kumsalda bir k u m zerresi gibi kaybolana dek d  n  p dolandılar. Bir milyon yıl akıp geçti.

Burası güvenliydi. Gazap'ın yırtıcı gagasından uzakta.

Güvenli, ama ıssız ve kasvetli... Prometeus, insan adı verilen gln yaratıkları özlüyordu. zgrlğne ya da canına mal olsa bile, onları bir kez daha görmeliydi.

Kanatlarını kapattı ve aşağıya süzüldü.

Bir milyon sene geçtiğini tahmin ediyordu. Fırtınaya kapılmış k u m taneleri gibi geçip giden onca gezegen içinde, p tenekesindeki tek bir sosisin kokusunu alan bir köpek gibi alabiliyordu yeryüzünün kokusunu.

Gazap artık onu asla bulamazdı. En azından o, arayışını bitirene, kendine bir insan kahraman bulana dek.

Ne olur ne olmaz diye, yeryüzünün karanlık yanına, Yunanistan'ın on altı bin kilometre uzağına yöneldi.

Öykümü, memurun bizi iş başında ya da en azından korkunç bir iş yapmaya hazırlanırken yakalamak üzere olduğu bir anda bırakmıştım. Şöyle diyorsundur: "Kaçış yok! Jim ile Edward Amca kesin asılacak. Kötü Edward gününü görecek.

Ama zavallı küçük Jim ölmeyi hak etmiyor. " (En azından böyle dediğini UMUYORUM.) "Jim kaçabilecek mi? Yoksa bu öyküyü bir hapisane hücresinde mi yazıyor? MUTLAKA okumaya devam etmeliyim."14

"Buralarda iki sahtekâr dolanıyor," dedi polis. Gözleri bektaşî ü z ü m ü kadar açık renkti ve iki bektaşî ü z ü m ü kadar iriydi. Bıyığı titriyordu. Defterine bakarak okudu. "Şişman yaşlı bir adam ve sıska bir oğlan çocuğu."

14 Okuyucuyu bu durumda bırakmaya "heyecanlı beklenti" adı veriliyor. En azından yazarlar öyle diyor ve ben de yazar olmak istiyorum. Bu yüzden devam et, sayfayı çevir. Ama lütfen bunu yapmadan önce parmağını yalama.

Pis bir alışkanlık ve kitabı kirletiyor. Diğer yandan, biraz önce aynı parmakla burnunu karıştırmış olabilirsin. Bu durumda, LÜTFEN sayfayı çevirmeden önce parmağını yala.

40

Edward Amca kekeledi ve mavi benekli mendiliyle ağzını kapattı. Yemin ederim, ben şişman DEĞİLİM, diyecekti. Bunun yerine, oturma odasının kapısının gölgesinden m u m ışıyla aydınlanmış koridora çıktı.

Memur, notlarına bakarak okuyordu. "Kurnazlıkla zengin evlere giriyorlar ve bir gösteri yapıyorlar. Şişman yaşlı adam konuklarla k o n u ş u r k e n sıska oğlan, evi soyuyor. Baker binalarında bir ev soymuşlar ve Aden trenine binerken görülmüşler."

"Aha!" diye haykırdı Edward Amca. Kâhya döndü. Polis m e m u r u gözlerini kırptırdı. "Aha!" dedi Edward Amca yine. "Ben o iki suçluyu duydum. Denville, Borchester, Diddlehampton ve Quigley'de de soygun yapmışlar!"

Polis, defterine baktı. "Gerçekten öyle!" dedi.

"Aden'e geldiklerini mi söylüyorsunuz m e m u r bey?"

"Şerif."

"Pardon Şerif... Şerif ne?"

"Şerif."

"Sizi d u y d u m . . . Şerif ne?"

"Şerif Şerif."

"Şerif Şerif ne?"

"Yalnızca Şerif Şerif," dedi memur.

Edward Amca başını iki yana salladı. "Aden'e geldiklerini mi söylüyorsunuz Şerif?"

"Öyle! Ayrıca yanlarında bir de tabutları var..."

Edward Amca koridoru geçti ve daha Şerif kıpırdaya-madan defteri elinden çekti, sayfaya baktı. "Şişman yaşlı adam? Yanlış! Yanlış! Yanlış!" diye inledi.

41

"Yanlış mı?" diye sordu kâhya.

"Yanlış mı?" diye yankıladı polis.

Edward Amca bakışlarını tavana kaldırdı. Bu o n u n 'trajik' bakışıydı. Alt dudağı, ağlamak üzereymiş gibi titremeye başladı. Sesi tizleşti, zavallı bir sızlanmaya dönüştü. Zaman zaman hıçkırıklarla alçalıyordu. Edward Amca rol yapıyordu. "Ben... bu zalim suçluları gördüm."

"Gerçekten mi?" diye inledi polis. O m z u n u n üzerinden arkaya, karanlık sokağa baktı. Kâhya onu koridora çekti ve kapıyı çarparak kapattı. Sırtlarını kapıya verdiler.

"Denville'de," diye inledi Edward Amca.

Polis ve kâhya, "Vay b e ! " diye içlerini çektiler.

"Beni soydular..." Edward Amca'nın sesi kırıktı. "En kıymetli saatimi aldılar. Büyükbabamın ben çocukken verdiği eski, altın saati!"

"Sen çocukken mi amca?" diye sesimi yükselttim.

Amcam bana dik dik baktı. "Küçük Jim'in dediği gibi...

ben küçükken." Aniden feryat etti, "Saatimi çaldılar! Ahh!

Ne acı!" Yeleğinin cebine uzandı ve Mango Koyu'nda çaldığımız altın saati çekti.

"Bu saati! T ü m yüreğimle sevdiğim bu saati," diye hıç-

kırdı.15

*> Evet, haklısın. Edward Amca'nın hatasını gördün. Polis neden fark etmedi?

Çünkü Edward Amca muhteşem bir oyuncuydu. Şişman, yaşlı bir sahtekâr, ama yine de büyük bir aktör. Onu bir duyabilseydin! Biri; hareket eden, konuşan resimler gösteren bir makine icat edebilseydi! Ama bu imkânsız, biliyorum.

42

"Bir gösterilerini izledik. Son derece akıllıca kılık değiştirmişlerdi," diye devam etti Edward Amca. "*Zayıf* ve *genç* olan adam yeleğine yastık doldurmuştu ve... toplu görünüyordu. Ve sıska oğlan ise..."

"Sıska bir kızdı, amca," dedim.

"Evet. Aferin Jim! Bir *kız*! Genç bir adam ve bir *kız* arıyorsunuz," diye içini çekti Edward Amca.

Polis m e m u r u defterine uzandı. Edward Amca çabucak sayfayı yırttı ve şöyle dedi, "Bu tamamen yanlış... tamamen yanlış."

Şerif Şerif, "Burada, çevirdikleri işte bir tabut kullandıkları yazıyor," dedi.

Amcamın eli çekirgeden de hızlı fırladı ve defteri geri aldı. "Ah! Hayır! Ahh! H a h ! Evet! Ama hayır!" dedi boğu-lurcasına ve gülmeye çalıştı. "Bir gösterilerini izledik, değil mi J i m ? "

"Evet amca."

"Benim oğlan tabut falan görmedi, değil mi Jim?"

" G ö r d ü m amca."

" N e ! "

"Tavuk butu ikram etmişlerdi. But şişman, yaşlı adamın boğazına takıldı. Adam öksürerek yere düşünce herkes ona yardım etmeye koştu ve sıska oğlan odadan gizlice çıkıp evi soydu," diye açıkladım.

"Kesinlikle!" Edward Amca rahat bir nefes aldı. "But bo

ğazına takılınca *zayıf* ve *genç* adam öksüre öksüre yere 43

devrildi. İnsanlar ona yardım etmeye koşunca sıska *kız* gizlice odadan çıktı ve evi soydu. G ö r d ü n ü z m ü ? " dedi, deftere tık tık vurarak. "Benim oğlan da *but* gördü, tabut değil! Yanlış yazmışsınız." Sayfayı yırttı ve cebine tıktı.

Şerif Şerif, başını şaşkın şaşkın iki yana salladı. "O

zaman, bu zayıf, genç adamla kızı görseniz tanırırsınız, değil mi?"

"Ah, evet. Bir gördüğümü bir daha u n u t m a m , " diye kükredi Edward Amca. "Ve büyükannemin saatini o yaşlı genç serserinin şişman zayıf elinden çekip alırım."

Kâhya gergin gergin başını eğdi yine. "Bay Slaughter, bu gece burada olacağınıza göre, o suçluların gelmesi ihtimaline karşı belki gözünüzü açık tutarsınız."

"Elbette," dedi Edward Amca. "İki gözümü de açık tutarım... hayır, dört!"

"Dört?"

"Benimkileri ve küçük Jim'inkileri."

"Elbette."

Kâhya kapıyı açtı ve sisin bükülen iplikçiklerini içeri aldı. Yakalandığımızda bizi asacak halat gibi kıvrılıyorlardı.

"O zaman sizi saat altı otuzda görmeyi umuyorum. Gös-teriniz saat yedide, Bay Mucklethrift'in k o n u k l a n akşam

\emeklerini yemeden önce başlayacak."

Edward Amca eğilerek selam verdi. Bektaşı ü z ü m ü gözlü Şerifin eline defteri şak diye şaplattı ve ıslak bir sisle 44

kaplanmış dışarıya çıktı. Ben de pis ayakkabılarımı geçirdim ve takip ettim.

Kapı kapandı. Bahçe yolunda, yalnızca uzaktaki gaz lambasının alevi yol gösteriyordu bize. Edward Amca, kasıla kasıla caddeye doğru yürüdü. Ağaç dallarında biriken su damlaları, ayaklarımızın altındaki çakıl taşlarına bir saatin tıkırtısı gibi düzenli bir biçimde damlıyordu... Sonra durdular. Şehir dinliyordu. "Orada epey iyi iş çıkardığımı d ü ş ü n ü y o r u m Jim. Beni izle ve öğren. Bir gün sen de benim gibi bir usta olabilirsin. Ee? En çalması servetleri aradın mı?"

"Bu gece geri dönemeyiz," dedim açıkça.

"Hiçbir şeyden şüphelenmediler!" diye haykırdı amcam.

"Oyunculuğum mükemmeldi."

"Duvarda Belediye Başkanı Walter Tweed'in resmi vardı."

"Ee?"

"Ee'si Bay Mucklethrift'in dostuysa, muhtemelen bu gece orada olacak."

"Ee? N'olmuş? Ne anlatmaya çalışıyorsun evlat?"

"Kâhyaya, Belediye Başkanı Tweed'in mektubunu gösterdin. Mektup, onun seni tanıdığını söylüyordu. 'Bu mektubu iyi dostum Bay Edward Slaughter'ı tanıtmak için yazıyorum,' diyordu. Ama sen onun iyi dostu değilsin. Bu gece oraya döndüğünde bu anlaşılacak."

Edward Amca, ıslak havayı dişlerinin arasından içine çekti ve soğuk geceye bir nefes bulutu üfledi.
"Bunun için 45

daha sonra endişelenelim, olmaz mı? Bu, başka bir gün ilgilenilecek bir sorun."

"Ama..." diye itiraz etmeye çalıştım.

Edward Amca caddede yürümeye başladı.

Halatların boyunlarımızı sıkıldığını hissedebiliyordum.16

İd Aha!" diyorsun kendi kendine. "O ikisi ASILMAYACAK. Asılsalar, Jim nasıl burada olup öyküsünü anlatabilir?" Belki şu anda bir hücredeyim, idamımı bekliyorum. Bunu düşünemedin, değil mi? Çünkü sen benim gibi bir yazar, en azından benim, olmayı umduğum gibi bir yazar değilsin.

YEDİ

ADEN'İN ON BEŞ KİLOMETRE YUKARISI - 1858

Bu pek mümkün olmayan bir sahne, biliyorum. İnsanlar bir şehrin bir buçuk kilometre yukarısında bile uçamaz.

İnsanlar uçamaz, nokta. Sıcak hava dolu bir balon sayesinde süzülebilirler herhalde; ama insanlar asla uçmayı başaramayacaklar, değil mi? Ama hatırlamalısın, Prometheus'a geri döndük ve onda Zeus'un verdiği kanatlar var. Şimdi iki öykünün nasıl bir araya gelmeye başladığını göreceksin ama tamamen değil. Henüz...

"Ah Zeus, ben ne yaptım?" diye fısıldadı Prometheus, Aden'in üzerinde süzülürken. "İnsanlara ateş verdim ve onlar dünyayı ateşe verdiler."

Genç adam aşağıya baktığında mor, sarı, yeşil, kahverengi, gri ve siyah, rengârenk bir bulut görebiliyordu.

Bulut, kurtlanmış bozuk bir et parçasının üzerine serilmiş

lekeli bir paçavra gibi, şehrin üzerinde asılı duruyordu.

Dönerek yükselen kuleler ve sivri kule külahları sisten çıkarak Prometheus'u karşılıyordu. Şehir, içine gökyüzünü işaret eden çiviler çakılmış kirli bir şilteye benziyordu.

Daha da kötüsü çiviler ona uzanmaya çalışıyor gibiydi.

Tıpkı kavrayan pençeler gibi. Prometheus'un karaciğeri acıdı.

Şehir ona düşmanını, Gazap'ı, hatırlatıyordu. Teus ihtiyatla, dikkatle yükseldi. Aden, Intikamcı'yı mı saklıyordu?

Yoksa şehir ve kartal bu pislikte ortak mıydılar?

Dünyanın günbatımı y ö n ü n d e Teus, Yunanistan'daki kadar temiz ve yeşil dağlar ve ormanlar, ırmaklar ve ovalar görebiliyordu. Ağrıyan kolları onu serin göllere ve batıda gördüğü, kaymağa benzeyen mısır tarlalarına taşımak istiyordu. İçini çekti. "Bu pis havanın sorumlusu bensem, onun yüreğine gitmem gerekir herhalde."

Aden'in ölü havasına doğru alçalmaya başladı.

Kule tepelerine doğru inerken ıslak, pis kokulu d u m a n bulutuna gömüldü. Bulut, gözleri yakıyordu, öyle ki gözyaşları ve sis bir süreliğine onu kör etti.

Daha da aşağıya indi.

Bir dizi ışık gördü. Araba tekerleği izleriyle dolu, çamur kaplı sokaklardaki gaz lambalarının açık yeşil ışıltıları...

Kirli pencerelerin arkasında, yağ lambalarının ve m u m ların sarı parıltıları... Kalabalık polis karakollarının yanındaki mavi lambalar... Ve bir meyhane kapısının üstünde,

'Siorm Hanı' yazan kırmızı camlı tabelanın arkasında, parlak kırmızı bir lamba... Ahşap han, yalıboyunda yüzüyordu. Yağlı suda mavnalar sallanıyor, rıhtıma sürtünüyordu.

Prometheus bir mavnanın güvertesine doğru alçaldı ve hanın dışındaki yola indi. Foşşş.

48

Kimse o n u n indiğini görmedi.17

Bir araba hızla yaklaşırken bir kişneme, bir tıslama ve bir tangırtı duyuldu. "Yoldan çekilsene, salak!" diye bağırdı arabacı. Prometheus kaldırıma sıçradı ve araba, üzerine çam u r sıçratırken arabacı bir küfür salladı.

"Biri seni ezsin istiyorsan yolun tam ortasında durmaya devam et, seni koca h ö d ü k ! "

Genç adam sormak istedi, "Hödük dediğin Ahmak ve Aptal, Mankafa ve Boşkafa, Budala ve Kuş Beyinli, Sersem ve Salak, Taşkafa ve Dangalak gibi bir şey mi? Burası 'okul'

m u ? " Ama arabacı, gölgeli sokakta uzaklaşıp gitmişti bile.

Prometheus sırtındaki kanatları çıkardı ve çamur birikintilerinin arasından dikkatle adım atarak hanın önündeki tahta eşiği geçti. Akşamın erken saatleriydi. Bu yüzden içerisi sessizdi. Koyu renk ceket

giymiş bir adam bira lekeli bir masaya oturmuş, içkisini yudumluyordu.

Hanın, her iki kanadı da açılıp kapanabilen bir kapısı vardı. Prometheus içeriye baktı. Gür, gri sakallı bir adamın, **17** Bunun tuhaf olduğunu düşünürsün, herhalde. Yunan mitolojisinin büyük bir kahramanı, kuğu kanatları sayesinde kalabalık bir şehre iniyor ve kimse onu görmüyor, ha? "Asla mümkün değil," diye bağırıyorsun. Eh, **1858'de** Aden'deydim. Ey insanoğlu, çamur dolu bir deliğe girmemek için gözünü yerden ayıramıyordun. Boğazkesen yankesicinin biri üzerine atlamasın eli ye devamlı gölgeleri kolaçan ediyordun. Cüzdanının peşinde olan bir hırsız tarafından izlenip izlenmediğini görmek için omzunun üzerinden **arkaya** bakıyordun. Ama inan bana, uçan bir efsane kaçkını var mı diye **havalara** bakmıyordun. İşte bu yüzden onu gözden kaçırmış olmalılar... Kaçkın...

Kaçırmış. Anladın mı? Ah, boş ver gitsin.

49

pembe uçlu bir çubuğu, bir k u t u n u n kenarına sürmesini şaşkınlıkla izledi. Küçük çubuğun ucunda bir alev parladı.

Sonra adam, ucunda küçük bir çanağı olan tahta bir boruyu ağzına götürdü. Yanan çubuğu küçük çanağa yanaştırdı ve boruyu emdi.

"Olamaz!" diye inledi Prometheus. "Ben ateşi size, için diye vermedim!"

Adam, gıcırdayan sandalyesinde arkasına yaslandı ve m e m n u n göründü. Prometheus kapıdan içeri girdi. Yeri kaplayan lekeli talaşa bastı. Pipolu adam onu tepeden tırnağa süzdü. Adam, üzerinde ince bir gömlek ve sandalet dışında hiçbir şey olmayan Prometheus'a baktı. "İyi akşamlar,"

dedi başını sallayarak. "Soğuk değil mi?"

"Dağlardaki bir kış gecesi kadar soğuk değil," dedi Prometheus.

Pipolu adam başını iki yana salladı. "Demek istediğim, biraz üşümedin mi? Neden böyle pantolonsuz dolaşıyorsun?"

"Pantolon m u ? " Prometheus sözcüğü anlıyordu, ama fikri anlamamıştı.

Pipolu adam, gri bir malzemeye kaplı olan bacağına salladı. "Bilirsin. Pantolon... Paçalı don, şalvar. Bacaklarını sıcak tutar ve edep yerlerini örter."

İH "Aha," diyorsun. "Prometheus Türkçeyi nasıl anladı?" Amma çok soru soruyorsun. Eh, sana söyleyeyim. Yarı tanrı olduğundan, güçleri arasında bu da vardı. Söylediklerini anlamasa da düşüncelerini, zihnindeki resimleri okuyabiliyordu. Gördün mü? Çok basit. Şimdi öyküye devam edebilir miyim lütfen? Seni bilmem ama; ben sonra neler olduğunu merak ediyorum.

50

"Edep yeri mi?" Prometheus kendi bacaklarına baktı ve gömleğini kaldırdı. T ü m Eski Yunanlılar

gibi, o da iç çamaşırını giymemişti.

Sakallı adamın birası boğazına kaçtı. "Hey! Örtünsene!"

"Neden?"

" Ç ü n k ü seni tutuklarlar. İşte bu yüzden."

"Ben iki yüz yıldır tutsağım," dedi Prometheus hüznle ve gömleğini indirdi.

"Ha?" diye sordu adam.

O anda barın arkasındaki kapı açıldı ve bir kız telaşla içeri girdi. Sıska bir şeydi ve saçları, yıkansa kızıl olacaktı.

Çirkin suratının iki yanında sıçan kuyruğu gibi sarkıyorlardı.¹⁹

"Hey, January," dedi pipolu adam. "Bu genç adamın pantolonu yok. Hapisten yeni çıkmış. O n u iki yüz gün tutsak etmişler, öyle diyor. O içerideyken giysilerini çaldılar herhalde;"

January Storm kösele kovaşını yere bıraktı. "Koca Bili ile aynı beden görünüyorsun," dedi ve tezgâhın arkasına daldı. Elinde bir bohçayla çıktı. Bir gömlek ve siyah bir takım elbise. "Bunları alabilirsin."

19 Kız, hancının kızı January Storm'du. Öykümü okudu ve bazı kısımlarını değiştirmeye kalktı. Bazen çok buyurgan olabiliyor ve bir kitabın nasıl yazılacağını, bir yazardan (benim gibi bir yazardan) daha iyi bildiğini sanıyor.

Aslında çirkin olmadığını söylememi istedi. "İçinde, gizli bir güzellik sakladığımı" söyledi. Benim tek söyleyebileceğim, onu gerçekten çok iyi sakladı

ğı... Yüzü, bir ejderhayı bile korkuturdu. Ah, bir de saçları kızıl değilmiş

"Kumral'mış. Ya, ne demezsin, sen onu külahıma anlat.

51

"Bill istemez mi?" diye sordu Prometheus.

"Gittiği yerde değil," dedi January, cırtlak sesle gülerek.

"Nereye gitti?"

"Mezarlığa. D ü n gece d ü ş ü p öldü."

"Yazık."

"Öyle oldu. Yemeğinin ve içkisinin parasını ödememişti. Satmak için giysilerini aldık. Ama pek para

etmiyorlar.

Sen alabilirsin!"

"Çok nazıksın," dedi Prometheus. "Borcumu nasıl ödeyebilirim?"

January neşeyle baktı ona ve kösele kovaşını eline aldı.

"Evet, kalabalık olmadan önce yere taze talaş serpebilirsin, sonra masaları tertemiz silip sahneyi süpürebilirsin."

"Sahne?"

"Şuradaki yükselti. Bu gece dansçılar gösteri yapacak."

Eliyle ağzını kapattı ve inledi. "Hey! Sen dansçılardan biri değilsin, değil mi?"

Pipolu adam sesini yükseltti, "Sana söyledim. Hapisten yeni çıkmış."

"Yoo," dedi January. "Kolunun altına şu süslü kanatlardan tıkmış. Dansçılar için olabileceğini düşün d ü ş ü n d ü m . Yani, onun gibi iri bir adam peri gibi kanat çırparak ortalarda dolanmaz, değil mi?"

"Yok," diye onayladı pipolu adam. "Ee, dansçı değilsen kanatlar ne için?"

"Uçabilmem için," dedi Prometheus.

52

January, pipolu adama baktı. Pipolu adam, January'ye baktı. Prometheus bakışları gördü ve anladı. " H ö d ü k oldu

ğ u m u düşünüyorsunuz, değil mi?"

January iyilikle baktı ona. "Ben Koca Bill'in giysilerini giymen gerektiğini düşünüyorum. Ayrıca, sana güzel bir yemek vermem gerektiğini düşünüyorum."

"Yemek mi?"

"Bayılacaksın. Daha yeni yaptım," dedi kız gururla.

"Bu gece ne pişirdin January?" diye sordu pipolu adam.

January sarı dişlerini göstere göstere gülümsedi ve Prometheus'u dürtükledi. "Bayılacaksın," dedi. "Harika, lezzetli bir parça... *karaciğerr*

"Ah, olamaz," diye h o m u r d a n d ı Prometheus ve bayılıp ıslak talaşın üzerine düştü.

O anda kapılar açıldı ve içeri...

STORM HANI, ADEN

Sonunda öykümüzün iki yarısı bir araya geliyor. "Zamanı gelmişti!" diyor patates yüzlü çirkin bir okuyucu. Eh, sana şunu söyleyeyim patates surat, sabreden derviş muradına erermiş. Her neyse. O çarpan kapılardan içeri kimin girdiğini tahmin edemiyorsun, anlattıklarına dikkat etmemişsin demektir.

Edward Amca ve ben, Storm Hanı'nın kapısından içeri girdik ve ilginç bir manzara ile karşı karşıya kaldık.

Bir masada sakallı bir adam oturmuş, piposunu çekiştiriyor, önündeki bir bardak birayı yudumluyordu. Bunda bir tuhaflık yoktu.

Sadece birazcık iç güzelliği olan çirkin, kumral, sıçan saçlı kız, elinde bir kova dolusu talaşla duruyordu. Bunda da bir tuhaflık yoktu.

54

Yerde, birayla ıslanmış, kan lekeli talaşların üzerinde bir adam yatıyordu.20 Adam u z u n boylu ve yakışıklıydı ama saçları biraz fazla uzundu. Yük beygirleri kadar kaslıydı. Bunda bir tuhaflık yoktu. Ama beyaz bir gömlek giymişti ve yanında bir çift kuğu kanadı vardı.

İşte *bu* biraz tuhaf bence, sen ne dersin?

"Bayıldı," dedi kız.

Şaşkınlıkla elimi ağzıma kapattım. "Ah, olamaz! Kovayı kafana geçirmeden karşısına mı çıktın yoksa!" diye haykırdım.

Medusa adlı bir kadına dair eski bir Yunan efsanesi vardır. Kadının kafasında saç yerine yılanlar vardır. Bakışları sizi taşa çevirir. O anda January Storm tam ona benziyordu. "Ona akşam yemeği önerdim," dedi tükürürcesine.

Dehşet içinde ellerimle gözlerimi kapattım. "Ahh! Zavallı adam! Senin yemeklerini d ü ş ü n m e k herkesi hasta ediyor."

January'yi yalnızca bir gündür tanıyordum, ama birbirimizden tiksинmeyi öğrenmiştik bile. "Lütfen leş kokan nefesini başka yöne üfle," diye hırladı, "saçlarımı kavuruyor."

20 Kan lekelerinden bahsetmemiş miydim? Storm Hanı'nda sık sık kavga çıkardı. Kanı paspaslamak ya da lekeli talaşları süpürmek akıllarına gelmezdi. Yalnızca üzerine taze talaş serperlerdi. Romalıların da aynı şeyi kanlı arenaları için yaptıklarını biliyor muydun? Gladyatörler kan döker ve ölürdü. Hizmetkârlar kan birikintilerinin üzerine taze kum serper ve dövüşler devam ederdi. Edward Amca anlatmıştı. Keşke anlatmasaydı.

"Seninki gibi saçları olan son gördüğüm yaratık, muz yiyordu," dedim gülümseyerek.

"O kadar çirkinsin ki sen bir odaya girdiğinde aynalar kaçıp saklanıyor!"

"Çocuklar! Çocuklar!" diye bağırdı Edward Amca.

"Yeter! Burada hasta bir genç adam var. Ona yardım edip edemeyeceğimize bakalım." Masaya uzandı ve birayı aldı.

Onu genç adamın yüzüne boca etti.

Sakallı adam sızlandı, "O benim biram! Bana kaç paraya mal oldu, biliyor musun? Şimdi ne içeceğim?"

"Amcam, belki de senin hayatını kurtardı," diye mırıldandım. "Garson kız kadar pisse, Storm Han'ın birası büyük bir olasılıkla zehirlidir."

January hınçla bir şey söylemek üzereyken genç adam alçak sesle inledi. Kıpırdandı ve çevresine bakındı.

"İyi akşamlar bayım," dedi Edward Amca, şapkasını gösterişli bir hareketle çıkararak.²¹ "Edward Slaughter, aktör, komedyen, trajedi oyuncusu ve şair. Hizmetinizdeyim."

"Ben de Prometheus," dedi genç adam, doğrulup oturarak.

"Güzel, eski bir isim," dedi Edward Amca. "Yanılmıyorsam bir Yunan tanrısının adı."

"Yarı tanrı, yarı insan," dedi genç adam. "Doğrusunu söylemek gerekirse bir Titan."

21 Her şeyi gösterişli hareketlerle yaptığından bahsetmiş miydim? Öyle mi?

Ah, pardon. Bu, yazarlık işinde hâlâ yeniyim, bu yüzden arada bir ya da arada on hata yapabilirim.

"Edward Amca, Yunan efsaneleri k o n u s u n d a uzmandır," dedim.

"Dostlarım bana Teus der," dedi adam. "Burada Prometheus ismini kullanmak istemiyorum. Avcımın, izimi bulmasını istemiyorum."

"Daha hapisten yeni çıkmış," diye açıkladı January. "İğrenç suçları yüzünden iki yüz gün hapis yatmış. Hapisten çıkarken her şeyini almışlar. Giysilerini bile. Biz de tam ona Koca Bill'in giysilerini giydirmek üzereydik," dedi.

"Zavallı Bill," diye içini çekti Edward Amca.

"Zavallı Bill," diye onayladım. "Dün gece, senin yahnini yedikten sonra öldü, değil mi?" diye sordum.

"Dışarıda bir kavgaya karıştığı için öldü," dedi January.

Omuzlarımı silktim. "Söylemeye çalıştığım, tuhaf bir şey olduğu. Senin yaptığın yahniiyi yedi ve kısa süre sonra öldü.

Sen bir aşçı değil, bir katilsin."

January'nin yüzü, saçları kadar kızardı. Saçları kadar pis bir bakışla baktı. "Benim de söylemeye çalıştığım, bu talaş

kovasını kafana geçirmeme ne dersin?"

Geriledim. Bana doğru ilerledi. "O kulakları ıskalamam çok zor, değil mi? O kulaklarla sinek bile öldürebilirsin."

"Burada öldürecek bol bol sinek var zaten," diye takıldım.

"Neden dişlerini arkana çevirip kendi kendini isimliyorsun?" dedi ve kovayı kaldırdı.

57

"Sessiz olun, sizi böğürtlen beyinli, taşkafalı çocuklar!"

diye emretti Edward Amca. "İkinizi birden dolaba kapatıp anahtarı atacağım."

"Ahh!" dedi January, b u r u n kıvrarak. Romalı b u r n u dedikleri türden bir b u r u n d u . Bütün yüzünü kaplamaklaydı.

"Ahh," diye onayladım. Ama sustum.

"Şimdi January, ben genç Teus'u odamıza götüreceğim ve Koca Bill'in giysilerini ona giydireceğim. Jim ve ben bu akşamki gösteriye hazırlanacağız. Genç adamın kanatlarını sahnenin altına koy. Tabutumuzu daha sonra oradan alırsınız."

Teus ayağa kalktı. "January Hanım'a temizlikte yardım edeceğime söz verdim. Takım elbisenin karşılığını ona ödemem gerek."

Edward Amca, başını iki yana salladı. "Sen b u n u n için endişelenme evlat. Senin gibi bir hapishane kuşuna vererek iyi bir işim var.

"Ben aslında kuş değilim," dedi Teus. "O kanatları kuzenimden ödünç aldım."

Edward Amca, elini sallayarak kulak ardı etti o n u n sözlü ini. "Taşıma işlerini yapacak senin gibi güçlü bir delikanlıya ihtiyacım var. Bizimle misin?"

Teus başını eğdi. "Yardımcı olmaktan şeref duyarım,"

dedi.

58

"Ama ilk önce doğru düzgün giyinmen gerek. Acele et, zamanımız dar."

"Gösteriler on birden önce başlamıyor," dedi January.

"Bol bol zamanımız var."

"Ah! Bu akşam Bay George Mucklethrift için bir gösteri yapma şerefine nail olacağız. Gösteriden sonra geri döner, konuklarınızı eğlendiririz," dedi Edward Amca.²²

Teus'u merdivene götürdü ve üst kattaki odamıza çıktılar. Zavallı hamamböcekleri Teus için yer açmak zorunda kalacaktı.

January Storm derin derin iç geçirdi. "Aman Tanrım.

Aaah! Aman Tanrım. *Aaah ah!* Her zaman Mucklethrift Malikânesi gibi büyük bir evin içini görmek istemişimdir,"

dedi ağzının suları aka aka. "Beni de yanınızda götürün,"

diye ekledi.

"Biz çalışıyoruz, gösteri yapıyoruz," dedim. Ama bildi

ğiniz gibi, asıl işimiz hırsızlıktı.

"Beni de yanınızda götürebilirsiniz."

"Seni yanımızda götürmek mi?"

"Randevu gibi, beni çıkarabilirsin."

"H a ! " dedim alayla. "Seni çamaşır suyu bile çıkaramaz."

²² Odamızın ücretini ödemek için Storm Ham'nın müşterilerini eğlendirmemiz gerekiyordu elbette. Aksi halde, Mucklethrift ganimetlerini alır almaz şehirden ayrılırdık. Belki bunu yapmalıydık, o zaman asılmakla ilgili sorunları hiç yaşamazdık.

59

Son söylediklerimden pek m e m n u n kalmıştım. Sırtımı d ö n d ü m . Büyük hata! Bir an sonra talaş kovaşı, kulağımı kafatasıma yapıştırdı.

"Ah!"

DOKUZ

STORM HANI, ADEN - DAHA SONRA

Bir yazarın 'tempo' hakkında bir şeyler öğrenmesi gerekir. Bu yüzden birkaç dakika ileriye sıçrayalım. January Storm talaş kovasıyla kafamı kırdıktan sonra neler olduğunu bilmek istemezsin. Onun kızıl saçlarını nasıl köklerinden yolmaya çalıştığımı ve Edward Amca ile Teus tarafından zapt edildiğimi de. Karanlık merdiveni nasıl tırmandığımızı bilmek istemezsin.

B e n yatağın üzerinde o t u r m u ş 'hamamböceği yarışı'

oyarken Edward Amca, Teus'un, Koca Bill'in giysilerini giymesine yardım etti. Zaman zaman acıyan kulağımı ovuşturuyor, aşağıdaki çirkin kıza lanet okuyordum.

Koca Bili, giyimine dikkat eden biri olmalıydı. Siyah takım elbise h e m e n h e m e n temizdi. Gömlek neredeyse beyazdı ve Edward Amca gömleğe kendi kolalı yakalıklarından birini tutturdu. Yelek, gümüş iplikle işlenmişti ve bir de Teus'un kumarbaza benzemesine sebep olan siyah bir şapka vardı.

61

Teus kollarını yenlerine sokarken yere birkaç iskambil kâğıdı düştü. Hepsi sinek ası ve kupa asıydı. "Onlar oraya nasıl girmiş?" diye sordu Teus.

Edward Amca ellerini açtı. "Koca Bill iskambilde hile yapardı. Sanırım d ü n gece bazı adamları dolandırarak epey para kazanmış. Storm Hanı'nın arkasındaki geçitte onu beklemişler. O n u bir güzel dövüp paralarını geri almayı planlamışlar."

"Dövmek mi?" diye sordu Teus, gömleğin önündeki kan lekelerini kazımaya çalışırken.

"Aptal adam, ölüp gitti," dedi Edward Amca. "Hak etmişti ama."

"Hak etmiş miydi? İskambilde hile yaptığı için mi?" diye sordu Teus.

"Hayır. Kafatası o kadar ince olduğu için. Kafatasın in-ceyse asla iskambilde hile yapmayacaksın," dedi Edward Amca ve şişman parmağını genç adamın yüzüne doğru salladı.

Teus kaşlarını çattı. "Bunu hatırlarım Bay Slaughter."

Giysilerini düzeltti ve aynaya baktı. Daha önce hiç pantolon ve ceket giymemiş gibi g ö r ü n ü y o r d u . 2 3 Giysilere alı

şana kadar siyah çizmeleri içinde odada ileri geri yürüdü

3 Tamam, tamam. Onun daha önce hiç pantolon giymediğini SEN biliyorsun.

Yumuşacık, beyaz cüppeler içinde ortalarda uçuşan Yunan tanrılarının resimlerini görmüşsündür. Ama ben şimdi bildiklerimi o zaman bilmiyordum, Prometheus'un, sıradan bir Prometheus olmadığını bilmiyordum. O, GERÇEK

Prometheus'tu.

62

ve hamamböceklerini çıtır çıtır ezdi. Onları ne kadar u z u n süre giyerse giysin, asla normal görünmeyecekti. Ve o, üstlerinde y ü r ü d ü k t e n sonra hamamböcekleri de asla normal görünmeyecekti.

"Sizin için ne yapmamı istiyorsunuz Bay Slaughter?"

diye sordu, aynaya bakarak ince kravattı ile oynarken.

Edward Amca, kurnaz kurnaz baktı. Teus'a çok şey anlatmak istemediğini biliyordum. Hem, bir evdeki b ü t ü n altın ve gümüş eşyaları çalmaya gidiyoruz, dese Teus da pay isteyebilirdi.

Teus polis casusu da olabilirdi. Bunun yerine, Edward Amca ona gerçeğin yarısını anlattı. "Küçük Jim ve ben oyuncuyuz. Seyirci bulabildiğimiz her yerde gösteri yaparız. Ben sahnede esip gürleyen, sonra bir daha lafı edilmeyen kötü bir oyuncuyum yalnızca."24

"Benim esip gürlememi mi istiyorsunuz?" diye sordu Teus endişeyle. "Bu nasıl yapılıyor?"

"Bu yalnızca bir deyim. Shakespeare'den," dedi Edward Amca.

"Sek birden mi? Sekmemi mi istiyorsunuz?"

24 Aslında aptalca bir şeydi. Shakespeare'in yazdığı onca oyun içinde lanetli bir oyun vardır. Tiyatrodayken asla o oyundan replikler söylememelisin yoksa şansın kötü gider. Şimdi, Storm Hanı tam olarak tiyatro sayılmazdı, ama o gece gösterimizi yapacağımız yerdı. "Esip gürleme" replikleri, ismi ni bile veremeyecek kadar korktuğum oyundan. İsmi ni söylersem bu kitap lanetlenir. Biz aktörler o oyuna "İskoç Oyunu" deriz. Edward Amca o repli ği söyledikten sonra, o gece şansımız kötü gitti mi? Sen ne dersin?

63

"Shakespeare bir yazardı. Heyhat, u z u n seneler önce öldü."

" O n u n da mı kafatası inceydi?" diye sordu Teus.

"Shakespeare. Büyük yazar."

"Neden o yazar sekmiş birden?" diye sordu Teus.

"Hayır..." Edward Amca sinirlenmeye başlamıştı. "Görüyorum ki hiç okula gitmemişsin!"

Teus korktu. "Hayır, ama nasıl yerler olduklarını duydum. Çocukların aptal gibi gösterildiği zalim yerler... Onlara Ahmak ve Aptal, Mankafa ve Boşkafa, Budala ve Kuş

Beyinli, Sersem ve Salak, Taşkafa ve Dangalak gibi lakaplar takılan yerler."

Edward Amca, yatağın üzerinde oturuyordu. Ayağa kalk-lı ve elini Teus'un omzuna koydu. Yeterince u z u n boylu olmamasına rağmen gözlerini o n u n gözlerine dikmeye çalıştı. Bu yüzden gömleğinin en üst düğmesine baktı. "Teus, oğlum, *senden* yapmanı istediğim tek şey, bir kutuyu taşımamıza yardım etmen."

"Kutu mu? Kutu taşıyabilirim."

"Güzel. Küçük Jim ve ben, onu gösterilerimize taşıırken çok zorlanıyoruz. Küçük Jim sıska bir çocuk. Kendi ayakkabı bağcıklarını bağlamaya bile anca gücü yetiyor."

"Hiç de değil amca!" diye haykırdım.

"Jim o kadar zayıf ki tereyağından kıl bile çekemez."

"Çekebilirim!" diye itiraz ettim.

"Çekebilir misin?"

64

"Çekebilirim!"

"Bu güzel."

"Ne güzel? Neden güzel?"

" Ç ü n k ü , " dedi Edward Amca, gözleri parlayarak, "Böylece sen tabutun bir u c u n u taşırsın, Teus da diğer u c u n u taşır."

"Sen ne taşıyacaksın?" diye sordum.

"Ben, sevgili Jim, geniş omuzlarımda dünya kadar dert taşımak zorundayım. Bir de büyülü lambayı taşıyacağım,"

diye açıkladı.

Burnumu çektim. Aldatılmış ve kandırılmışım yine.

"Bu tabut dediğiniz şey nedir?" diye sordu Teus.

"Ah, gerçek bir tabut değil. Bir anlamda dekor. Biz aktörlerin 'sahne donatımı' dediği şeylerden. 'Amca' adlı ünlü şiiri sunarken ihtiyacımız var ona. Bu gece, Mucklethrift Malikânesi'ndeki gösteride

göreceksin," dedi Edward Amca.

"Sonra, gösteri bittiğinde onu buraya taşıyıp saklayabilirsiniz."

"Saklamak mı? Neden?" diye sordu Teus, şaşkın şaşkın alnını kırıştırarak.

"Ah, şey... çünkü insanlar tabutların ortalıklarda durmasından hoşlanmıyor. Onlara, ölen dostlarını ve sevdiklerini hatırlatıyor. Tabut, insanları altüst ediyor. Bu yüzden onu en kısa zamanda buraya getir ve sahnenin altına sakla."

Teus parmaklarını şıklattı. Kol yeninden bir başka iskambil kâğıdı düştü. Kupa ası. " O n u geri getirip sahnenin 65

üzerine bırakabilirim," dedi. Kendinden pek m e m n u n görünüyordu.

Edward Amca gözlerini kıstı. "Neden b u n u yapmak isteyesin oğlum?"

" Ç ü n k ü saat on birde Storm Hanı'nın müşterileri için gösteri yapacaksınız!" dedi. "O gösteri için kutuya sahnenin üzerinde ihtiyacınız olacak."

"Hayır!" dedi Edward Amca kesin bir sesle. "O gösteri için farklı bir öykü sergileyeceğiz. 'Yanan Güvertede Duran Oğlan Çocuğu'nu sergileyeceğiz."

"Çocuk neden öyle yapmış?" diye sordu Teus.

"Çünkü oğlum, o bir kahramandı. Göreceksin." Edward Amca, yanan güvertede d u r a n oğlan çocuğunun öyküsünü anlatmaya başladı; ama Teus dinlemiyordu. Düşüncelere dalmıştı ve kendi kendine mırıldanıyordu, "Bir kahraman... evet, benim bulmak istediğim de buydu. Bir kahraman. O zaman eve gidebilirim."

Teus evinden çok uzaktaydı ve iyi bir ipucu yakaladığını düşündü.

YUNANISTAN - ZAMANIN ŞAFAĞINDAN SONRAKI

G Ü N

"Amma sinir bozucu," diyorsun. "Yazar iki öykünün bir araya geldiğini söylemişti. Şimdi yine Yunanistan'a geri dönüyor. Yazar bana yalan söyledi. Çok kızdım." Kızma. Biz, Mucklethrift Malikânesi soygununu planlarken, bir başka zamanda ve bir başka yerde başka şeyler oluyordu. Öykümü etkileyecek şeyler. Bu yüzden, ben orada olmasam bile, olan bitenleri anlatabilirim.

Zeus tahtına oturdu ve ayaklarını ılık, tuzlu su dolu bir leğene soktu. Bir hayaleti bile ürkütecek şekilde yüzünü buruşturdu. "Aaaaah! Ayaklarım acıyor! Yürümekten nefret ediyorum. Sana hiç yürümekten nefret ettiğimi söylemiş miydin?"

"Evet hayatım," dedi karısı Hera ve leğene biraz daha su döktü.

"Ta Kafkas Dağlarından buraya kadar yürüdüm."

"Kanatlarını kuzenin Prometheus'a verdiği göre hak etmişsin," diye burnunu çekti kadın.

67

Tahtın kenarında devasa bir kartal oturuyordu. Boynu tuhaf bir biçimde bükülmüştü, sanki kırılmış gibi... ki kırılmıştı zaten. "Evet, hak ettin," diye hırladı kuş.

Zeus, Gazap'ın başını okşadı. "Evet, evet."

Gazap kızgındı. Gazaba gelmişti. "Okşamayı bırak. Ben senin evcil papağanın değilim, biliyorsun. Ben dünyadaki en korkunç İntikamcı'yım."

"Boynundaki o komik küçük kıvrıkla o kadar da korkunç görünmüyorsun," dedi Hera tatlı tatlı. Gazap daha fena gazaba geldi.

"Prometheus'u bir daha yakaladığımda, karaciğerinden daha fazlasını sökeceğim. Onun o çirkin kafasını koparacağım, bacaklarını koparıp gözlerini yiyeceğim..."

"Evet, evet," diye içini çekti Zeus. "Ama onu asla bulamayacaksın. O uçup gitti."

Kuşun tüyleri esintiyle karıştı. "Dünyanın sonuna dek aramam gerekse bile bulacağım onu."

Zeus'un ayakları acıyordu. Kafkas Dağlarından Olimpos'a epey yol vardır. İşte bu yüzden aptalca bir şey olduğunu söylemişti. Ayaklarını düşünüyor, dilini tutamıyordu. "Evet, ama zamanın sonuna dek arayamazsın."

Kuş yavaşça, tutuk tutuk başını çevirdi. Çünkü boynu tutulmuştu.

"Ne dedin?"

Zeus ayaklarını suya batırdı ve yüzünü acıyla buruşturdu. "Hiçbir şey."

68

"Zaman mı? Prometheus bir başka zamana mı kaçtı?"

"Ben öyle demedim," dedi Zeus çabucak.

"Boşboğaz," diye mırıldandı Hera.

Ama kuş, heyecanla pençelerini mermer zeminde sürüyordu. "Akla yatkın. Prometheus bu dünyada benden saklanamazdı. Zamanda yolculuk yapmış olmalı. Geleceğe gittiğini tahmin ediyorum... binlerce sene sonrasına..."

"En az..." diye mırıldandı Zeus acıyla. Hera, gözlerini gökyüzüne kaldırdı.25

"MİLYONLARCA sene mi demek istiyorsun?"

"Ben öyle söylemedim," diye mırıldandı Zeus.

"Söylemen gerekmiyordu," diye gakladı kuş. "Yüzümdeki gaga kadar açık. Prometheus gelecekte yaşıyor. O bayıldığı sefil insanları aramış olmalı. Onların arasında saklanmaya çalışıyordur. Ama başaramayacak."

Canavar kuş, kanatlarını açtı ve çırpı. Zeus'un ayak leğenindeki su, çalkalanıp bacaklarına sıçrayınca Zeus haykırdı, "Dikkat etsene, seni dikkatsiz guguk kuşu, seni beceriksiz kanarya, seni görgüsüz devekuşu, seni aptal sığırcık, seni bezelye beyinli güvercin..."

Canavar dinlemiyordu. Gazap, parlak saray zemininde sallana sallana, kanatlarını çırparak koşturdu ve sonunda 25 "Gözlerini gökyüzüne kaldırmak" bir deyimdir. Ama, elbette, Hera zaten gökyüzündeydi. Çünkü o bir tanrıçaydı. Bu yüzden gözlerini NEREYE

çevirirse çevirsin, gökyüzüne bakıyor olurdu. Aslında kaçıkça bir şey söyledim. Doğru olmadı, değil mi? Bazen yazarlık çok zor oluyor.

69

havalandı. Kapıdan dışarı ok gibi fırladı ve Olimpos göklerinde kayboldu.

Hera başını iki yana salladı. "Umarım tatmin olmuşsundur. Kuzen Prometheus'u serbest bıraktın, sonra da Gazap'

ın onun peşine düşmesine izin verdin. Sen umutsuz vakasın Zeus, umutsuz."

Yüce tanrının yüzü kızardı. Tahtın yanındaki çömlekten bir yıldırım aldı. "Benimle bu şekilde

konusamazsın!

Ben Zeus'um."

"Konuşursam ne yapacaksın? Her zamanki şeyleri mi?

Öfkeye mi kapılacaksın? Sarayın dört bir yanına yıldırımlar mı yağdıracaksın? Zeus, büyü artık," diye itiraz etti Hera.

Zeus kapıdan dışarı bir yıldırım yolladı. Dünyada bir yerde, bir orman kavruldu. "SEN olsan ne yapardın? Hı?

Devamlı BENDE suç buluyorsun, ama senin daha iyi bir fikrin yok, değil mi?" diye bağırdı. Bağırmaları Afrika'da bir yerde toprak kaymasına sebep oldu.

Hera kollarını kavuşturdu. "Var."

Zeus kaşlarını çatı. "Çok iyi bir fikir olamaz."

Hera omuzlarını silkti. "Asla bilemezsin, değil mi?"

"Söyle o zaman," diye terslendi Zeus.

"Lütfen, de."

"Hayır."

"İyi, bu durumda, zamanının geri kalanını merak içinde geçireceksin, değil mi?"

70

Zeus, bir şimşek fırlattı ve Asya'da küçük bir göl, kaynayıp buharlaştı. "Ah, hadi ama kadın! Bana söylemek istediğini sen de biliyorsun."

Hera tahtın üzerine, kocasının yanına oturdu. "Prometeus insanları seviyor. Onlara ateşi vermekle yetinmedi.

Onlara tuğla işçiliğini, ahşap işçiliğini, yıldızlara bakarak mevsimleri bilebilmeyi, yazmaları ve olayları hatırlamaları için sayıları ve alfabeyi öğretti. Onlara öküzleri ve arabaları, eyerleri, gemileri ve yelkenleri verdi. Onlara şifalı ilaçları, altını ve gümüşü verdi, her tür sanatı öğretti."

"Burada, Olimpos çevresinde biraz sanat olması iyi olurdu," diye içini çekti Zeus. "Şuradaki mermer duvar için güzel bir resim düşünüyorum. Bir demet ayçiçeği hoş olurdu. Ya da yüzünde tuhaf bir gülümseme olan bir kadın."

"Zeus?"

"Evet hayatım?"

"Kes sesini de dinle."

"Affedersin hayatım."

"Kuzen Prometheus, bu harikaları göklerden aldı ve insanlara verdi," dedi Hera yavaşça.

Zeus başını salladı, ama k o n u n u n nereye gittiğini anla mamıştı. "Ee?"

"Ee'si şu... Prometheus bir milyon sene sonraya gidip insanları, muhteşem saraylarda yaşarken, ısıltılı sularda 71

otururken, harika yiyecekler yerken ve güzel müzikler dinlerken bulacak."

"Müzik! Evet, sarayda biraz müzik de iyi olurdu." Bir şimşek yolladı ve dünyanın en yüksek dağı, dünyanın en derin vadisine dönüştü. Zeus yıldırımın kükremesini dinledi. "Böyle bir m ü z i k ! " dedi.

"O müzik değil, birbirine çarpan kayaların sesiydi,"

diye bağırdı Hera.

Zeus surat astı. "Parçalanın kayaların sesi bana müzik gibi geliyor. Ben kayaların müziğini seviyorum. Ben rock müziği de seviyorum."

"Zeus, şu yıldırım çömleğini bırakıp beni dinler misin?"

"Affedersin hayatım."

"Prometheus *cennet* gibi bir insan dünyasına gidecek. O

ateş çaldı, sana saygı göstermedi. Cezalandırılması gerek."

Zeus kudretli ellerini açtı. " O n u bir dağa zincirleyip karaciğerini sökmenin biraz aşırı olduğu k o n u s u n d a aynı fikirdeyiz sanıyordum."

"Öyleydik. O n u n *daha iyi* bir cezaya ihtiyacı var. Suçuna uygun bir cezaya. Mahvolmuş, bozulmuş bir dünyaya gitmesi gerekiyor. Ateşin, havayı dumanla doldurduğu bir dünyaya. Prometheus'un küçük insancıklarının, cenneti alıp cehenneme çevirdikleri bir yere."

Zeus başını salladı. "Bu çok akıllıca Hera. Bunu nasıl ayarlayacağımızı düşünmemişsindir herhalde, değil mi?"

72

" D ü ş ü n d ü m . "

Zeus içini çekti. "Ben de öyle d ü ş ü n m ü ş t ü m . " Şakacık tan bir yıldırım daha fırlattı ve dünyadaki son tüylü ma m u t sürüsünü yeryüzünden sildi.

"Zeus! Dikkat etmiyorsun."

"Affedersin hayatım."

ON BİR

STORM HANI - BİRAZCIK DAHA SONRA

Yine hoş geldin. Handaki odamızdayız. Edward Amca yanan güvertede duran oğlan çocuğundan yeni bahsetmiş. Bunu daha sonra anlatacağım, ilk önce tabutumuzla beraber Mucklethrift Malikânesi'ne gitmemiz gerekiyor. Teus gibi iri varı bir yardımcı da çok işimize yarayacak.

T e u s o kadar güçlüydü ki tabutu omzunda taşıyabiliyordu. Mucklethrift'ten çaldıklarımızla dolduğunda, tek başına taşıyamayacağı kadar ağır olmasını u m u y o r d u m .

Çok ağır olması bizim çok zengin olmamız anlamına gele-cekti ve Mucklethrift Malikânesi, doğrayacağımız en iyi soğan olacaktı.²⁶

Tabutu, Storm Ham'nın barındaki sahnenin altından çekip aldı. Sakallı adam, piposunu içerek gözlüklerinin ²⁶ "Soğan doğramak" hırsızların kullandığı bir tür argo sözdür. Fikir şudur: Polis bizi gözetliyorsa neden bahsettiğimizi anlamasın diye tuhaf sözler kullanırız. "Soğan doğramak da ne?" der casus. "Hey, ya kulağım kir dolu ya da bir soğan doğramayı planlıyorlar!" Ve bizim zararsız insanlar olduğumuzu düşünerek çekip giderler, halbuki biz soygun yapmaya hazırlanan korkunç hırsızlarızdır.

74

üzerinden izledi. Bu haliyle, kitaplarını satmak için ülkeyi dolaşan bir İngiliz beyefendisine benziyordu.

İngiliz beyefendide, kendi mürekkebini taşıyan akıllı bir kalem vardı. Adam ona dolmakalem diyordu. Güzel bir kalemdi ve pırıl pırıl, altın bir ucu vardı. Belki, zamanımız olursa, Aden'den kaçmadan önce onu da odasından çalabilirdik. Pardon. Kendimi tutamıyorum.

Küçük çirkin January Storm bizi izliyordu. Gözleri nefret, elleri şişe doluydu. Müşteriler geldiğinde hazır olsunlar diye, şişeleri raflara yerleştiriyordu.

Dişi ağrıyan bir kertenkeleye benziyordu.

Rutubetli gece havasına çıktık. Sis, ırmaktan yayılıyordu ve sokak köşelerindeki gaz lambaları, gölgeleri tam anlamıyla kovalayamıyordu. Gölgeler, Aden'in gölgeleri idi ve aç bir kedinin bir çanak dolusu sütü içmesi gibi, ışığı iştahla soğuruyordu.

Tahta kaldırımlarda yürüdük. Gürültülü bir şekilde hızla gelip geçen arabaların yoluna çıkmadık. Bir

kasabanın belediye başkanı olursam, hızlı gitmeyi yasaklayan bir kural koyacağım. Suçluları yakalamak için bisikletli trafik polis-lerim olacak ve polisler hız yapanlara ceza kesecek.

Elbette, asla belediye başkanı olmayacağım. Bu yüzden düşündüklerim de asla olmayacak.

Gri yüzlü insanlar, sokaklarda koşturuyorlardı. Teul şaşkın şaşkın dolanıyor gibiydi. M u m ışııyla aydınlatılmış

odaların pencerelerinden içeri bakıyordu. Kulübe büyük-lüğünde bir ev gördü. Ön duvarının boyası dökülmeye 75

başlamıştı. Pastadan eve benzeyecek şekilde boyanmıştı.

Şekerden yapılmış çatısından vişneli kekler ve lezzetli tartlar sarkıyordu. Daha önce buna benzer bir kulübe görmüştüm. Ama nerede?

Ön yüzündeki boya solmuş, kirlenmişti. Kapının üzerindeki çatlak tabela şöyle diyordu: "Bayan Waters'ın harika çocuk dünyası. Şehirdeki en iyi bakımevi."

Sonra böyle bir kulübeyi daha önce nerede gördüğümü hatırladım: Eski bir peri masalları kitabında g ö r m ü ş t ü m ve kulübe, kötü bir cadının yuvasıydı.

Pencereler kir kaplıydı. Teus boş eliyle bir pencerenin camını sildi ve içeriye baktı. Ben de o n u n taşıdığı tabutun altından geçip baktım.

Toz ve örümcek ağlarıyla kaplı odanın çıplak tahta e m i n i n e on tane beşik dizilmişti. Her beşikte, pis bir şala sarılmış solgun bir bebek yatıyordu. Bebeklerin bazıları süzölmüş, maymuna dönmüşlerdi; bazıları balıkçı tezgâhlarındaki morina balıkları kadar kıpırtısızdı; bazılarının salyalı ağızlarından minik ciyaklamalar çıkıyordu.

"Bu nedir?" diye sordum.

Edward Amca, kapının üzerindeki tabelaya doğru başını salladı. "Bayan Waters-Bebek çiftçisi," diye okudu.

"Bebek mi yetiştiriyor? Bir çiftçi gibi mi?" diye fısıldadı Teus "Bunu yapamaz. Ancak bir tanrı, insan yapabilir."

Edward Amca, başını iki yana salladı. "İstenmeyen bebekleri alıyor. Onlara hayatlarının geri kalanı boyunca 76

bakıyor. Çocukların anne babaları, bebeklerinden kurtulmak için Bayan Waters'a para veriyor."

"Ona çok para ödüyor olmalılar. Bebekler senelerce bakıma ihtiyaç duyar."

Edward Amca'nın yuvarlak, neşeli bir yüzü vardı. Onunla karşılaşan yabancıların içinden gülümsemek gelirdi. Ama o gece, bir gaz lambasının açık yeşil ışığının altında, korkunç görünüyordu.

"O kadının elinde bebekler çok fazla hayatta kalmıyor,"

dedi. Bana baktı. "Kısa süre sonra ölüyorlar. Onları uzun süre elinde tutması gerekmiyor. Ben seni yetimhanede buld u m Jim. Ama yetimhane, anne babası olmayan çocuklar içindir. Yetimhane de yeterince kötü. Bebek çiftlikleri ise yetimhaneden yüz kat daha kötü."

Aniden beşik dolu odanın kapısı açıldı. M u m titredi ve bir kadın içeri girdi. Kadın, peri masalından çıkmış sarı saçlı bir cadıya benziyordu. Ağlayan bebeklerden birinin beşiğine gitti, bebeği kabaca sarstı ve çocuklara uyuma-larını söyledi. Sonra, baktığımızı hissetmiş gibi, aniden başını kaldırdı. Kırmızı gözlerini bize çevirdi: "Defolun!"

diye bağırdı.

Teus sendeleyerek geriledi. Neredeyse tabutu düşürü-

yordu. "Nerede yanlış yaptım?" diye nefes verdi.

Kaldırımda yürümeye devam ettik. "Senin hatan değil oğlum," dedi Edward Amca.

77

"Ah, hayır, b e n i m . . . " dedi Teus. "Ben dünyanın insanlar için cennet gibi bir yer olmasını istedim. Bu hale gelmemesi gerekiyordu."

Uzakta, karanlıkta bir yerde bir kadın çığlık attı, bir kedi miyavladı. Irmaktan, bir sis d ü d ü ğ ü n ü n inlemesi duyuldu. " G ü n d ü z her şey daha iyi görünecek," dedi Edward Amca.

"Hep öyle olur," dedi bir ses, ayaklarımızın dibinden.

Bir eşikte, ince bir battaniyeyle ö r t ü n m ü ş bir adam yatıyordu. Saçları renksizdi, gözlerinde kara gözlükler vardı.

"Pardon?" dedim.

"Özür dileme!" dedi adam gülerek. "Üzerime *basmadın*."

Ama benim için gerçekten *üzülüyorsan*, bana biraz altın verebilirsin. En azından bir kupa sıcak bira almam için bir parça gümüş."

"Param yok," dedim.

"Biz dilencilere para vermeyiz," dedi Edward Amca, kolumu çekiştirerek.

"Kör dilenci demen gerekirdi. Ben fakir, kör bir dilenciyim. Bana para verebilirsiniz, çünkü göremediğim için çalışmıyorum."

"Üzgünüm," dedim.

"Sorun değil," dedi *kör* dilenci. "Bastığınız yere dikkat edin. O tabutu düşürmenizi istemeyiz, değil mi? Kör olabilirim, ama yine de d u r u m u m tabuttaki cesetten iyi, ben hayata böyle bakıyorum!"

78

"Doğru," dedim, "iyi geceler bayım."

"iyi geceler!" diye bağırdı adam arkamızdan.

Sokağın köşesinde durduk. Teus bana baktı. "Adam körse tabut taşıdığımı nereden anladı?"

"Adam kör değil," dedi Edward Amca.

"Ama kör olduğunu söyledi," diye itiraz etti Teus.

"Yalan söyledi."

"Yalancılar ve bebek çiftçileri? Bu nasıl bir dünya?"

Bir fabrikanın kapısının ö n ü n d e n geçtik. Fabrikanın yüksek bacaları, puslu gece havasında gözden kayboluyordu. Kapı kanatlarına altın rengi, iri harflerle şu sözler yazılmıştı: "Mucklethrift Makineleri"

Kapı açıldı ve içeride fırınların yakut kırmızısı parıltılarla kükrediklerini, d u m a n fişkirttiklerini gördük. Makineler gürültüyle çalışıyor; çarklar dönüyor, kırmızı ışıktaki ısıldıyorlardı.

Perişan görünümlü çocuklar öksürerek, aksayarak fabrika kapısından çıktılar. "Hemen h e m e n hiç ara vermeden on dört saat boyunca çalıştılar," diye açıkladı Edward Amca, Teus sormaya fırsat bulamadan. Şiir okumaya başladı Edward Amca bir sürü şiir bilirdi ve gittiğimiz her yer için bir şiiri vardı:

"Anne, çemberimi çeviremiyorum;

Parmaklarım ağrıyor, dudaklarım kurudu.

Ah, bilsen nasıl acı çekiyorum!

Ama ah, benim kadar acı çeken oldu mu?"

79

Sonra Teus yine o ilginç şeyi söyledi. "Bu hale gelmemesi gerekiyordu." Daha da tuhaf bir şey ekledi, "Tanrılar nerede? Bunun olmasına nasıl izin verebilirler?"

O SIRADA bilmediğimiz şey, dünyayı bu hale GETİ

RENİN tanrılar olduğuydu! Ve her şey, bir milyon sene önce, Yunanistan'da başlamıştı...

YUNANISTAN, ZEUS'UN OLIMPOS DAĞI'NDAKİ

SARAYINDA

işte yine buradayız- Okula gitmiş olsam bu öyküyü biliyor olacaktım. Siz okuyucularımdan bir ikisi, bu öyküyü biliyor olabilirsiniz. Bu durumda, bir sonraki bölüme atlayabilir, Mucklethrift Malikânesi'nde neler olduğunu öğrenebilirsiniz.

Ama Pandora'nın öyküsünü bilmiyorsanız Zeus'un nasıl intikam aldığını öğrenseniz daha iyi olur.

H e r a , Zeus'un yıldırım dolu çömleğini elinden aldı ve elini tuttu. "Şimdi kocacığım, insan dünyasına biraz acı toh u m u ekmemiz gerekiyor."

"Peki hayatım," dedi Zeus. Şimdiden sıkılmaya başlamıştı.

"Bu iş için bir kadın gerekiyor," dedi Hera.

"İşte bu sürpriz oldu," diye mırıldandı Zeus. Hera, yüce tanrıya dik dik baktı. Zeus gülümsedi ve "Plan nedir tatlım?" dedi.

"İlk önce, bir kadın bulmamız gerek. Genç bir kadın Bana genç bir kadın bul."

81

Zeus, tahtın yanında d u r a n masaya uzandı ve küçük bir çan aldı. Çan çınladı.

Çınlama solarak sustu. Hiçbir şey olmadı.

Zeus çanı yine çaldı. Çın! Çın!

Zeus içini çekti. Hera ayağını tıp tıp diye yere vurmaya başladı. Hiçbir şey olmadı.

Zeus çanı üç kez çaldı. Dört, beş, altı kez... Gittikçe daha yüksek ve daha öfkeli bir şekilde. Bir şey oldu. "Tamam, tamam, tamam! Geliyorum. Gömleğin üzerinde kalsın Zeus. Aman tanrım!"

Belinde bir çanta taşıyan genç bir adam koşa koşa içeri girdi. Çanta, deri bir kayışla omzuna asılmıştı. Adam kapının yanına tahta bir sopa bıraktı. Sopaya yılanlar dolanmıştı. Genç adamın sandaletlerinde ve miğferinde kanatlar, yüzünde aksi bir ifade vardı. "Bu sefer ne istiyorsun, seni sefil ihtiyar keçi?" diye terslendi kanatlı adam.

Zeus'un canı sıkıldı. "Benim için bir iş yapmanı istiyorum Hermes, oğlum."

"Ooooo! Babam o n u n için bir iş yapmamı istiyor demek!

Sanırsın ki kuryelik yapan bir çocuğum. Buraya koş Hermes! Oraya git Hermes! Parmaklarımı

şıklattığımda sıç-

rayıp bu alev alev yanan çemberden geç Hermes. Sen beni ne sanıyorsun?" diye sızlandı.

"Sen tanrıların habercisisin!" diye kükredi Zeus ve Alplerde çığ düşmesine sebep oldu. "Bu senin işin Hermes. Bu işi yapabilmen için sana *kanat* verildi. Neden Olimpos'ta olduğunu sanıyordun?"

82

Haberci yanaklarını şişirerek düşündü. "Eh, t ü m diğer tanrılar, ambrosya²⁷ yiyip nektar içerek o t u r u p duruyor, değil mi?" diyerek b u r n u n u çekti.

"Kesinlikle," dedi Zeus, Hermes'in çantasının kayışını kavrayarak. "Onlar tanrısal işler yaparak ambrosyalarını kazanıyorlar. Poseidon dışarıda; o n u n işi denize göz kulak olmak." Haberciyi fırlattı.

"Poseidon benim midemi bulandırıyor," diye espri yaptı Hermes. Eşek anırması gibi bir kahkaha attı. "Anladın mı?"

Mide bulantısı, deniz, deniz tutması!"

Hera dik dik baktı ona. Hermes gülümseyerek karşılık verdi. "Kuzen Hades, Yeraltı'na göz kulak oluyor," diye hatırlattı Hera ona. "Zeus'a itaat etmezsen senin gideceğin yer de orası."

"O o o o ! Yeraltı!" diye anırdı Hermes. "Oraya gitmek için ölürüm. Anladın mı? Ölmek? Ölüler diyarı. Oraya gitmek için ölmek!"

"Sana Atlas'ı hatırlatmak zorunda mıyım? O n u n işi dün yayı omuzlarında taşımak."

"O o o o ! Adamın belini büker o iş," dedi Hermes, salın bir acıyla yüzünü buruşturarak.

27 Bilmiyorsan ya da tahmin edemediysen ambrosya, tanrıların yiyeceğidir Hayal edebileceğin en lezzetli yemektir. Aslında, asla hayal edemeyeceğin en lezzetli yemektir. Bütün sevdiğin yiyecekleri düşün. Benim en sevdiğim yemekler soslu tavuk ve çikolatalı dondurma. Bir kez zengin bir evin mutfağından çalmıştım ve o zamandan bu yana daha lezzetlisini yemedim. Benim ambrosyam budur.

83

Hera öfkelenmişti. "Zeus, şuna bir yıldırım fırlat."

"Yıldırımlarımı benden aldın hayatım," diye hatırlattı Zeus sessizce.

Hermes korkmuş görünüyordu. Geriledi. Ama cesur görünmeye çalıştı. "O o o o ! Siz yüce tanrılar da şakadan hiç anlamıyorsunuz, değil mi? Elbette küçük mesajını iletirim, ey yüce tanrı," dedi ve kanatlarını çırpı. "Ne istiyorsun?"

Zeus kaşlarını çattı. " U n u t t u m . "

Hera öne doğru eğildi. "Bir kadın istiyor," dedi.

"Oooo! Yanında senin gibi güzel bir kadın varken neden başka kadın istesin ki sevgili üvey anneciğim?" dedi Hermes kanatlarını çırparak.

Hera uzandı ve Zeus'un biraz önce yaptığı gibi, Hermes'

in çantasının kayışını yakaladı. Hera'nın u z u n tırnakları vardı ve tırnaklar Hermes'in çıplak göğsüne batıyordu.

"Beni dinle, üvey oğulcuğum. Özel bir kadın yaptırdım.

Olimpos'un dibindeki bir mağarada, üzerine 'Pandora'

yazılmış bir sandıkta."

"Oooo! Orası bayağı havasız olmalı," dedi Hermes, Hera'nın elinden kurtulmak için kıvranarak.

"Kadın uyuyor. O n u bana getir," dedi Hera alçak sesle.

Sandıkta, yanında duran kavanozu da getir. Anladın mı?"

"Ben aptal değilim," dedi Hermes surat asarak.

"Bir yarasanın kanatlarını on kez çırpması için gereken zaman içinde buraya dönmüş olmazsan Zeus'a, senin küstah ağzına yıldırım fırlatmasını söyleyeceğim."

84

" T a m a m ! " diye sızlandı Hermes. "Bırak gideyim! Bırak gideyim! Göz açıp kapayana dek d ö n m ü ş olurum."

Hera gözlerini kapayıp açtı.

"Çok komik," dedi Hermes, Hera onu bırakırken. Acıyan derisini ovaladı ve dağ yamacından aşağı uçu.

"Şimdi de bize aptal bir adam lazım," dedi Hera, Zeus'a bakarak.

"Bana bakma," dedi kocası.

"En aptal Titan kim?" diye sordu Hera.

"Prometeus'un erkek kardeşi Epitemeus," dedi Zeus.

"Bunu herkes bilir."

"Kesinlikle. İnsanların üzerine Prometeus'un lanetini salmak için Epitemeus'u kullanmak çok adil

geliyor," dedi Hera, kendini beğenmiş bir biçimde.

Semavi çift, Hermes'in uçarak içeri girmesini izledi.

Hermes, güzel bir kadının cansız bedenini taşıyordu. Çantasında küçük bir kavanoz vardı. Haberci onları Zeus'un önüne, mermer zemine bıraktı. Bir yandan da dikkatle Hera'nın yanındaki yıldırım çömleğini gözlüyordu.

"Şimdi gidebilir miyim?" diye sordu.

"Hayır," dedi Hera keskin bir sesle. Zeus'a döndü. "Bu kadın, Pandora."

"Güzelmış," dedi Zeus, sonra Hera'nın nasıl baktığını gördü. "Ama senin kadar güzel değil hayatım."

"Epitemeus'a yetecek kadar güzel," dedi Hera. "Onu bu şekilde ben yaptırđım. Şimdi Hermes, benim küçük üvey 85

oğlum. Ona can üfle ve yalancı bir dil, aldatıcı bir yürek ver."

"Ne demek istediğini hiç anlamıyorum," diye püfledi Hermes.

" O n u n dediğini yap oğlum," diyerek içini çekti Zeus.

Haberci, uzanmış yatan kadına üfledi ve kadının uykulu gözlerine sinsi bir bakış sindi.

Sonra genç kadına üfleme sırası Hera'ya geldi. Bu işi yaptığı zaman, Pandora doğrulup oturdu ve çevresine sinsi sinsi bakındı.

Hera yaptığı işten m e m n u n olarak başını salladı. "Kızım,"

dedi. "Adın Pandora ve sana verecek küçük bir işimiz var."

"Ahh!" Kız, bir sincabı yutmaya hazırlanan yılan gibi gülümsedi. "Ne güzel!"

ON ÜÇ

MUCKLETHRIFT MALİKÂNESİ - AKŞAM

"Aha! iki öykü, ayrı yollara gidiyor yine," diye haykırı-

yorsundur. Neden böyle düşündüğünü hayal edebiliyorum.

Ama aslında, iki öykü beklenmedik bir biçimde birleşmek üzere. Öyle beklenmedik bir şekilde ki böyle olacağını hiç beklememiştim. Hiçbir yazar böyle bir dönüm noktası düşünemez. Benim gibi iyi bir yazar bile. Doğrusu, tüm olanlar gerçek. Aden'de Mucklethrift Malikânesi'ne doğru yol almaktaydık. ..

T e u s , Mucklethrift Malikânesi'ne kadar, "Bu nasıl oldu?" deyip d u r d u .

"Ne, Teus?" diye sordum.

"Dilenci gibi yalancılar, o hasta bebekler, köle çocuk lar... Tanrıların u m u r u n d a değil. Zeus'un hiç umurunda değildi zaten," diye mırıldandı, omzundaki tabutu düzel-tip yürümeye devam ederek. "Zeus bana her zaman, küçük kılsız insanları soğuk mağaralarında rahat bırakmam gerektiğini söylerdi. Yakın zamanda, tıpkı dinozorlar gibi onların da yok olacağını söylerdi. Ama diğer tanrıların

bazıları ilgilenmiş olmalı. Erkek kardeşim Epitemeus, insanlarla öyle çok ilgileniyordu ki gidip onlarla birlikte yaşamaya başladı. Yolunda gitmeyen neydi?"

Kanallardaki süprüntülerle beslenen sıksa köpeklerden, köşe başında kibrit satan sıksa kıza, sıcak güvercinli börek satılan tezgâhtan yükselen d u m a n d a n , yolun ortasında yumruklaşarak birbirlerini at pisliklerinin üzerine düşüren adamlara, onlara tezahürat yapan pis kadın gruplarına kadar her şey onu rahatsız ediyor gibiydi.

Uzaktan uzağa haykıran, buharlar saçan trenler o n u n dehşetle ürpermesine sebep oldu.

"Kurban vermemiz gerek," dedi, istasyon Sokağı'na dönerken. Teus ve Edward Amca'ya ayak uydurmak için sekerek yürümek zorunda kalıyordum.

"Kurban mı? Bir şey mi öldüreceğiz?" diye inledim.

"Evet. Bu korkunç yerde bile bir tapmak olmalı. Tanrılar öfkeli. Bir öküzü kurban etmeli, etini tanrılara vermeliyiz," diye açıkladı. "Tapınak nerede?"

Omuzlarımı silkdim. " Ü z g ü n ü m Teus, Edward Amca ve ben Aden'e daha bir gün önce geldik. Gece yarısı treni ile de gideceğiz," dedim (yakalanmadan önce, diye de ekleyen i n d i m) . "Şehri hiç bilmiyorum. Ama gittiğimiz *hiçbir* şehirde tapmak görmedim."

Teus başını salladı, "işte bu yüzden burası kötülük dolu. Ama kötülükler nereden geldi?" diye sordu. Aradığı yanıtı almak üzereydi.

88

Edward Amca, Mucklethrift Malikânesi'nin ön kapısına geldi ve pirinç kapı tokmağını tam kaldırmak üzereyken geniş, ıslıl ıslıl kapı açıldı. Buz kıracağı suratlı kâhya, kapıda d u r u p çabucak girmemizi işaret etti.

Evin sıcaklığı bizi sardı. "Aha!" diye bağırdı Edward Amca. "Bizi bekliyorlarmış. Evin efendisi bizi şarap ve en güzel yiyeceklerle karşılayacaktır herhalde?" diye ekledi umutla.

Kâhya sinirli görünüyordu. "Bay Mucklethrift sizinle kütüphanede görüşmek istiyor," dedi yağmurlu bir gün geçiren solucan kadar endişeli bir şekilde.

"Elbette ister!" diye bağırdı Edward Amca. "Program hakkında konuşmak istiyordur. Belki birkaç

öykü değişikliği yapmak, birkaç bardak sert içki içmek d e . . . Bay Mucklethrift gibi biri için benimle sohbet etmek nadir bir zevk."

Ama kâhya, gaz musluğunu kapatmış gibi söndürdü o n u n havasını. "Sizinle değil Bay Slaughter. Genç beyefendi ile görüşmek istiyor."

"Benimle mi?" diye cıyaktım. "Ne yaptım ki? Ben hiçbir şey yapmadım! Kütüphanesine yaklaştım bile,"

diye yalan söyledim, "ve çalışma masasının en alt çekmecesinde sakladığı gümüş m e k t u p açacağıının nerede oldu-

ğu k o n u s u n d a en ufak fikrim yok, ayrıca..."

Konuşmam, Edward Amca'nın konuşmasından daha

keskin bir sesle bölündü.

89

"Sen değil sokak çocuğu!" dedi kâhya alayla. Çarpık parmağını kaldırdı ve Teus'a uzattı. "Bu genç adamlar. Sanırım adınız Bay Teus, değil mi?"

"Evet," diye yanıt verdi Teus.

"Ve Bay Mucklethrift sizin kuzeniniz, değil mi?"

"Şey..." diye başladı Teus. 'Hayır' demek üzere oldu

ğunu görebiliyordum.

Edward Amca araya girdi. "Gerçekten de bayım, Teus gibi yardımcıları ancak iyi bir aileden geliyorlarsa işe alıyoruz. İşte, bizim küçük Jim de son Fransa Kralı'nın yeğeninin yeğeninin yeğenidir."

"Öyle mi?" dedim gözlerimi kırpıştırarak.

"Ah, b u n u sana hiç söylemedim," dedi Edward Amca.

"Yirmi birinci doğum g ü n ü n d e söyleyeceğim."

"Teşekkürler," d e d i m . 2 8

"Şimdi Teus, sandığı oturma odasına koyuver ki bu geceki muhteşem gösteri için hazırlanabileyim," diye emretti Edward Amca, "ve sonra git, sevgili kuzenin şeyle sohbet et, şeyle, ee..."

Teus boş boş bakıyordu.

İH Hafızam çok iyidir. Edward Amca'mın beni yetimhaneden kurtarmasının sebebi budur. Şiirleri ve oyun sözlerini çabucak ezberleyebilen bir oğlan çocuğuna ihtiyacı vardı. Bay Mucklethrilt'in adını, ilk ziyaretimizden hatırlıyordum. İkinci Bölüm'deydi. İddiaya girerim sen unutmuşsundur, değil mi? Gördün mü? İşte bu yüzden ben büyük bir yazar olacağım ve sen olamayacaksın muhtemelen. Boş ver, sen de öğretmen ya da çöpçü olursun ya da bir başka aşağılık iş bulursun.

90

"George," diye araya girdim çabucak.

"Kuzen... George m u ? " dedi Teus.

Teus tabutu dikkatle oturma odasına taşıdı ve nazikçe masanın üzerine bıraktı. O m z u n d a kalan tozları ve şapkasındaki ıslaklığı silkeledi. Artık kâhyayı takip etmeye hazırdı.

Ben de onu takip etmeye hazırdım. Her şeye b u r n u m u sokmam. Yalnızca meraklı biriyim. Her neyse, onları takip ettiğim için minnet duymalısın. Çünkü bu sayede olanları sana anlatabiliyorum, değil mi?

Kâhya, kalın ve yumuşak bir halı serilmiş koridorda Teus'a yol gösterdi ve adımları kadar sessizce konuştu.

"Özür dilerim. Kafam karıştı da Bay Teus. Odasında, Bay Mucklethrift'in giyinmesine yardım ediyordum ve oturma odasındaki sandalyelere bakmak için aşağı kata indim."

"Evet?" dedi Teus.

"Kütüphane kapısının ö n ü n d e n geçerken Bay Mucklethrift, beni kütüphaneye çağırdı."

"Ee?"

"Ee'si, daha biraz önce onu yukarı katta bırakmıştım Oraya nasıl gelmiş olabilir?" dedi şaşkın kâhya.

"Endişelenme," dedim neşeyle. "Muhtemelen keçileri kaçırıyorsundur."

Kâhya acı çekiyormuş gibiydi. "Ben de öyle düşündüm."

Kütüphanenin ağır, meşe kapısına ulaştı ve açmadan önce kapıyı çaldı. Oda, tek bir m u m u n ışığı dışında karanlıktı. "İçeri gel!" diye gürledi Mucklethrift'in sesi.

91

Teus içeri girdi.

Kâhya, kapıyı kapatmak için dönerken ben arkasından dolandım ve loş odaya girdim. Kapı kapandı ve ben perdenin gölgesinde, Teus ve Mucklethrift'in göremeyeceği bir yerde kaldım. Ama iki adam birbirlerine bakmaya öyle dalmışlardı ki benim gibi sıska bir oğlanı fark edecek durumda değillerdi.

Mucklethrift, tıpkı portresindeki gibiydi. Ama bedeni ışıldıyordu sanki. Hiç de zengin, şişman adam resimlerine benzemiyordu. Bir hayalet, bir r u h gibiydi. Ya da Mucklethrift'in biçimine bürünmeye çalışan bir tanrı gibi.

"İçeri gir kuzen Teus," dedi ışııl ışııl şekil.

"Zeus," diye haykırdı Teus. "Burada ne işin v a r ? " 2 9

M Gördün mü? Ne demiştim? Bunu hiç beklememiştin, değil mi? Öyküde böylesine harika bir dönüşü BEN uyduramazdım. İşte bu yüzden doğru olmak zorunda. Teus'un son yorumuna gelince, "iyi bir soru" diye buna denir.

En büyük tanrının, Bay Mucklethrift'in evinde... ve Bay Mucklethrift'in bedeninde ne işi vardı? İşte, merakla sayfayı çevirmeni sağlayacak bir başka şey, korkarım. Okumaya devam et.

ON DÖRT

MUCKLETHRIFT MALİKÂNESİ - AKŞAM,

SON BÖLÜMDEN BİR İKİ SANİYE SONRASI

*Bu sahnede, Teus ile Zeus'un kim olduklarını bilmediğimi hatırlamalısın. Artık biliyorum. Gördüklerimi ve duyduklarımı, duvardaki bir sinekmişim gibi aktarmaya çalışacağım.*³⁰

Zeus kaşlarını kaldırdı. En azından Bay Mucklethrift'in kaşlarını kaldırdı. Zor iş olmalıydı, çünkü Bay Mucklethrift'in kaşları, dikenli çalılardan daha gürdü. "Teus, sevgili kuzenim, bir milyon sene sonra beni böyle mi karşılıyorsun,"

dedi. incinmiş görünüyordu.

"Beni buldun," dedi Teus yavaşça. "Sanırım bu, İntikamcı'nın da yakında olduğu anlamına geliyor."

"Neden öyle d ü ş ü n ü y o r s u n ? "

" Ç ü n k ü . . . eğer SEN beni bulabildiyse o da bulabilir **30** Duvardaki sinekler neler olup bittiğini anlayamaz elbette ve sineklerin ka-natlan vardır. Aksi halde duvarda değil, yerde olurlardı. Benim kanatlarım yok. Olsaydı ben de sinek, kuş, kanatlı kertenkele ya da yarasa olurum.

Sen en iyisi duvardaki sinek hakkında söylediklerimi unut. Çünkü kendi kendimin kafasını karıştırdım.

93

Bay Mucklethrift'in kocaman başı iki yana sallandı.

"Hayır. Sana söylemiştim. Gazap seni ancak tanrısal güçlerini kullanırsan ve gökyüzüne yeşil bir kıvılcım yollarsan bulabilir. Ben seni bu şekilde izlemedim."

"Sen beni nasıl buldun ? " diye sordu Teus.

"Kaya ve halka, sevgili kuzenim," dedi Zeus. "O kaya ve halkayı üzerinde taşıdığın sürece, nereye gidersen git seni bulabilirim."

Teus, donuk metal yüzüğe kakılmış kaba gri taşa baktı ve başını salladı. "Benden ne istiyorsun?"

Bay Mucklethrift omuzlarını silkti. "Nasıl olduğunu görmek istedim. Görevini tamamlayıp bir insan kahraman bulma şansın olup olmadığını da..."

Teus canlandı. "Bu gece, daha sonra da Storm Hanı'nda bir kahraman göreceğim söylendi bana," dedi. "En azından, Bay Slaughter ile genç Jim onun öyküsünü anlatacaklar. Ondan sonra tek yapmam gereken, yanan güvertede duran oğlan çocuğunu bulmak."

"Ya öldüyse? Bu insanlar ateşe pek dayanıklı değil Teus.

İşte bu yüzden onlara ateşi vermemeliydin."

"Mağara insanları *üşüyordu* ama ! " diye itiraz etti Teus.

Zeus, Bay Mucklethrift'in omuzlarını yine silkti. "Onlara verdiğin ateşle ne yaptıklarını gördün mü ? " dedi Zeus sessizce.

Teus başını eğdi. "Hava dumanlı," diye onayladı.

Zeus, Bay Mucklethrift'in şişman burnunun sertçe soludu. "Dumanlı mı? Tüm şehir sis ve kurumdan bir örtü 94

altında. Diğer kıtalarda da bu kadar kötü şehirler var. Bir gün duman, sis, kurum bulutları birleşerek dünyayı boğup öldürecek."

Teus öfkeyle başını kaldırdı. "Ben insanlara ateşi vermiş

olabilirim; ama onlara bu kadar sefalet vermedim!" diye haykırdı.

Zeus, Bay Mucklethrift'in kırmızı, deri koltuğunda arkasına yaslandı ve sırtarak Bay Mucklethrift'in altın kaplama dişlerini gösterdi. "Hayır. Bunu ben yaptım," diye alayla güldü, kendinden pek emin bir biçimde.

"Neden?" diye feryat etti Teus. "Sokaklardaki acıyı gördün mü ? "

"Hak etmiştin Teus. Ben seni, bağladığım kayadan çözdüm. Ama sana ve insan oyuncaklarına bir ders vermek için başka bir ceza bulmam gerekti."

"Ne yaptın?"

"Pandora adlı bir kadın yarattırdım. Güzel, ama bencil ve kibirli bir kız. Sonra onu, güzel bir kavanoz

içindeki hu armağanla, kardeşin Epitemeus'a gönderdim."

Teus inledi. "Ah aptal, aptal! Epitemeus t ü m Olimpos'

taki en aptal, en inatçı Titan'dır. Ona kaç kere söyledim.

'Epitemeus,' dedim, 'asla, *asla* Zeus'tan armağan alma. Zeus yerin, göğün en büyük sahtekârıdır. O n d a n asla *armağan* alma,' dedim."

Zeus, Bay Mucklethrift'in başını arkaya attı ve burun deliklerindeki kıl ormanını sergiledi.

"Biliyorum," diye kişnedi. "Biliyorum. İşte bu yüzden bu şekilde yapmak çok 95

daha eğlenceli. Pandora yeryüzüne indi. Kardeşin, senin kü

çük insan dostlarıyla yaşamak için oraya gitmişti, biliyorsun."

"Biliyorum."

"Pandora o kadar güzeldi ki Epitemeus ona h e m e n aşık oldu. Pandora'nın kinci, açgözlü karakterine rağmen." Zeus, masanın üzerinden bir tütün kavanozu aldı ve kudretli elinde tuttu. Pandora'nın tatlı sesini taklit etti. "Ah Epitemeus, ne kadar güçlü, ne kadar yakışıklısın. Seninle yaşamayı, senin karın olmayı çok isterdim."

Sonra Zeus, Epitemeus'un sesini taklit etti. Ağır ve aptal bir Titan'ın sesini. Zeus, ikisi arasında geçen sahneyi oynadı.

"Ben de benim karım olmanı çok isterim Pandora, tapı-

nılası Pandora."

"Sana Zeus'un düğün armağanını getirdim."

"Kardeşim Prometeus, Zeus'tan asla armağan almamam gerektiğini söyledi. Ama armağan nedir?"

"Bir kavanoz tatlı Epitemeus. Mühürlü bir kavanoz. Zeus, onun servet dolu olduğunu söyledi, ama onu asla açmamalıyım. Asla."

"Tamam. Masanın üzerine koy. Güzel bir süs eşyası olur."

"Ama Epitemeus, benim yakışıklı müstakbel kocam, onu açmak istiyorum."

"Açmasan daha iyi, açmasan daha iyi."

Zeus açıkladı, "Bunun üzerine Pandora güzel ayağını yere vurdu ve ağlamaya başladı. Epitemeus'a zalim, kalpsiz, 96

hayvan, dedi. Yüreğinin paralandığını söyleyerek hıçkır-dı. Kendisini *gerçekten* seviyorsa, kavanozu

açmasına izin vermesi gerektiğini söyledi."

"Zavallı Epitemeus," diye içini çekti Teus.

"Hayır diyebilirdi ama," dedi Zeus. Gülümseyerek Bay Mucklethrift'in tombul ellerini iki yana açtı. "Ama sonunda evet dedi ve Pandora kavanozu açtı."

"içinde ne vardı?" diye ciyakladım.

Tanrı ile Titan beni d u y m u ş gibiydiler; ama kapının gölgesinde saklandığım yere bakmadılar.

"Kavanozu açtığında dünyanın tüm kötülükleri dışarı çıktı. Acı ve veba vardı. Kocaman, siyah bir sıçanın pireleri gibi kavanozdan fırladılar. Pencereye koştular, dışarı çık-tılar ve t ü m yeryüzüne yayıldılar. Sonra kötü talih ve sefalet çıktı. Pandora çığlık attı elbette ve kavanozun kapa-

ğını kapatmaya çalıştı. Ama yalanlar ve ümitsizlik yine de çıkmayı başardılar. Dünyayı ele geçirdiler. Bu gece dışa-rıda gördüğün de BUYDU Prometheus. Onlara ateşi ver-menin cezası."

Arkadaşım başını hüznle iki yana salladı. "Kavanozda hiç mi iyi bir şey yoktu?"

Zeus öne eğildi. "Bir şey vardı Prometheus, bir şey vardı Bu küçük insancıkların, onları saran nefret ve dehşetin içinde yaşamaya devam etmesini sağlayan tek bir şey. O

her tarafı morarmış bebeklerin sonuna dek direnmesini sağlayan tek bir şey. Dilencinin, ceketinin kuyruğuna 9 7

yapışmasına sebep olan tek bir şey. Şuradaki küçük Jim'in hırsızlık yaparak zengin olabileceğini düşünmesine sebep olan tek bir şey. Senin, kendine bir insan kahraman bulabileceğini d ü ş ü n m e n e sebep olan tek bir şey."

Prometheus d ö n d ü ve bana baktı. Sanki beni ilk defa görüyordu. "Ne olduğunu sen biliyor m u s u n ? " diye sordu bana.³¹

"Bana ve Edward Amca'ya dayanma gücü veren tek bir şey var," dedim sessizce.

"Nedir o?"

"Umut," dedim. "Sonsuz umut."

Zeus, Mucklethrift'in ellerini yavaşça çırpı. "Aferin sana evlat. *Umut* olmasa dünya bir milyon sene önce sefalete boğulurdu."

Mucklethrift'in bedeni ısıldamaya ve solmaya başladı.

İtiraz sonra, o bedenin içinden bebek çiftliğinin pis, gri penceresini gördüm. Mucklethrift'in bedeni şekil değiştirmeye de başladı. Bu, bir tanrının görkemli, altın bedeniydi. Sırtında fil dişi rengi kuğu kanatları vardı. Öyle göz kamastırıcıydı ki bakmakta zorlanıyordum. Ama ondan gözlerimi

alamıyordum.

Bu güzelliğin yanında Aden'in kasvetli dünyası daha da dayanılmaz geliyordu. Normalde, gölgelerde saklanan 11 Ee sevgili okuyucu? Karanlık gecelerde ve daha da karanlık günlerde bize dayanma gücü veren şeyin ne olduğunu SEN biliyor musun? Sonraki birkaç satır okuyarak hile YAPMA. Bu bir bilmece. Çöz onu..

98

kıkırdama kesilmişti. Kıkırdamanın yerini bir ürperti almıştı. Aden korkuyordu.

Zeus bana ışıklılı bir gülümseme bahşetti ve solarak altın rengi bir ışıltıya dönüştü.

Sonra yok oldu. Geriye yalnızca m u m u n parıltısı kalmıştı. Gördüklerimden bir anlam çıkarmaya çabalarken başım ağrımaya başlamıştı. "Sen kimsin?" diye fısıldadım.

Teus çabuk çabuk konuşmaya başladı. Bana Kafkas Dağlarında tutsak edilmesini, kaçışını ve Aden'e uçuşunu anlattı. " G ö r d ü ğ ü n gibi Jim, bir kahraman bulmam gerek.

Zeus'la girdiğim bahsi kazanırsam, Pandora'nın yeryüzüne saçtığı sefalet silinebilir. Bunu yapabilir miyiz?" diye sordu.

Başımı salladım. "Bulmanı u m u t edebiliriz," dedim.

Kapı hafifçe çalındı ve açıldı.

ON BEŞ

MUCKLETHRIFT MALİKÂNESİ - OTURMA ODASI

Hadi. Kapıyı kimin açtığını tahmin et. İpucu ister misin?

Tamam. Ya gerçek Bay Mucklethrift'ti, ya kâhyasıydı, ya Şerif Şerif ya da January Storm'du. Ama hangisi?

K a p ı gıcırdayarak açıldı ve bir yüz içeri uzandı. Karahindiba tohumlarına benzeyen saçlarla çevrelenmiş şişman bir yüzdü. Teus'la benim yalnız olduğumuzu görünce odaya girdi. T a b u t u n içinde olan küçük bir kutuyu almıştı.

"Bay Mucklethrift gitti mi?" diye sordu.

"Evet Edward Amca," d e d i m . 3 2

"Konuklar toplanıyor," dedi. "Büyülü lambayı ve perdeyi k u r d u m . "

"Büyü mü kullanıyorsunuz?" diye sordu Teus.

"Gerçekten değil oğlum. Büyülü lamba deniyor, ama aslında basit bir yağ lambası. Bir resmin üzerine vuruyor 32 Ee? Doğru tahmin etmiş misin? Ne? İpucumun seni yanlış yönlendirdiğini mi düşündün? Buna verebileceğim tek yanıt, senin büyük bir zavallı oldu

ğun. Heh! Heh!

100

ve resim arkamızdaki duvarda beliriyor," diye açıkladı Edward Amca. "Arka planımızı oluşturuyor ve seyircileri heyecanlandırıyor. "

Teus başını salladı. "Anlıyorum."

"Kuzeninle sohbetiniz ilginç miydi?" diye sordu Edward Amca.

"Evet," dedi Teus içini çekerek. "Bana neden dünyada bu kadar sefalet olduğunu anlattı."

"Hı?" dedi Edward Amca, gözlerini kırpıştırarak.

Edward Amca'nın Teus'un öyküsünü bilmesini istemiyordum. Titan'ı kandırır, tanrısal güçlerini bizi zengin etmek için kullanmasını sağlardı. "Makyajını yapman gerek Edward Amca," dedim çabucak.

"Ah, doğru, çok doğru genç Jim." Teus'a döndü. "Kütüphanesini giyinme odamız olarak kullanmamıza kuzenin aldırılmaz, değil mi?"

"Şey... hayır," dedi Teus, omuzlarını silkerek.

Edward Amca sandalyeye oturdu ve boynuna bir mendil doladı. Sonra makyaj k u t u s u n u açtı ve yüzünü boya ve pudra ile kaplamaya başladı. Bir yandan da Teus'a açıkla malar yapıyordu, "Makyajla kendimi korkunç, şişman ve yaşlı bir adama benzetmem gerekiyor."

"Ama sen gerçekten korkunç, şişman ve yaşlı bir adam-sın," dedi Teus.

"Ha ha, çok komiksin oğlum. Jim ve ben komedi gösterisi yaparken, senin espri yeteneğini de kullanırız," diye 101

karşılık verdi. K u t u n u n yanındaki küçük aynaya baktı ve fena ürperdi. "Ooooo! Bazen kendimi bile korkutuyorum." Bize döndü. "Şimdi Jim, ne yapacağını biliyorsun, değil mi?"

"Evet Edward Amca," dedim bıkkınlık içinde. "Amca dramında oynayacağım..."

"Bu doğru. Sonra, oyun bittiğinde, Teus tabutu oturma odasından alacak ve Jim koridorda, tabutun yanında kalacak."

"Neden?" diye sordu Teus. "Bunu neden ben yapamıyorum?"

"Ah, şey, ee... Jim, tabuta 'göz kulak olmayı' seviyor.

Değil mi J i m ? " Bana göz kırptı. Anlamı şuydu: Göz kulak olmak derken, onu ganimetlerle doldur demek istiyorum.

"Evet amca," dedim. "Benim işim bu."

"Bu arada ben, Sör J o h n Moore'un Corunna'daki Cenarsi şiirini okuyacağım..." Edward Amca, o acıklı şiiri okuyarak sesini hazırladı:

"Hüzünle yatırdık onu yavaş yavaş,

Taze ve kanlı şöhretinin tarlasına.

Ne bir satır yazdık ne diktik bir taş,

Baş başa bıraktık onu ihtişamıyla."

"Taze ve kanlı mı?" Teus ürperdi. "Hiç mutlu şiir bilmez mlisin?"

102

"Yo, yo, yo oğlum! Müşteriler biraz korku, biraz dehşet, biraz acı ister."

Teus yakışıklı başını iki yana salladı. "Aden'de bunlardan bol bol var gibi."

"Ah, ama sen yalnızca sokaklarda ve lağımlarda acı çeken fakir kitleleri gördün genç adam. Bu gece zenginlerin nasıl yaşadığını göreceksin. Bu gece, bu şehrin mutlu halkını göreceksin. Mutlu insanlar, ne kadar mutlu olduklarını hatırlatan k ü ç ü k acıklı şiirlerden hoşlanırlar. Anladın mı?"

"Hayır," dedi Teus. Tam itirazına devam edecekti ki kapı yine çalındı ve açıldı.

Kâhya, buz gibi soğuk bir yüzle oracıkta duruyordu.

"Sizi görmek isteyen iki beyefendi var," dedi ve kapıyı sonuna kadar açtı.

Kâhyanın b u r n u n d a n daha beter donakaldım. O iki adamın kim olduğunu, koridor duvarlarındaki resimlerden biliyordum, iri yarı adam George Mucklethrift'ti; Mucklethrift Malikânesi'nin sahibi. Sıska olan da Belediye Başkanı Walter Tweed'di.

İşimiz bitmişti. Foyamız ortaya çıkacaktı. En azından tabutu Mucklethrift ganimetleri ile henüz doldurmamış-

tık. Belki yalan söylediğimiz için bizi evden atarlardı. Belki bizi aşmazlardı. Ama yine de boğazım, bu düşünceyle sıkışıyordu.

Bay Mucklethrift odaya girdi. "İyi akşamlar beyler.

Mucklethrift Malikânesi'ne hoş geldiniz. Sizi burada görmek 103

beni mutlu ediyor. Konuklarım arasında piyano çalıp şarkı söyleyen bir iki hanım var, a m a . . . " öne eğildi ve Edward Amca'yı yeleğinden dürtükledi. Sesini alçalttı, "Sesleri bo

ğulmuş kedilere benziyor, bilmem anlıyor m u s u n u z ? "

'Boğulmuş' sözcüğü yine boğazımı ağrıttı.

Bay Mucklethrift, başını arkaya devirip kahkaha attığında, tıpkı Zeus'un, o n u n bedenini taklit ederken yaptığı gibi, burun deliklerindeki kıl ormanını sergiledi.

Edward Amca mutlu mutlu güldü. "Gerçekten de dostum. Konuklarınıza çok daha farklı bir şey sunacağız.

Dram ve heyecan. Unutamayacakları bir gece olacak."

Evindeki en kıymetli eşyaların çalındığını keşfettiğinde bay Mucklethrift'in de unutamayacağı bir gece olacaktı.

Mucklethrift, Edward Amca ile birlikte güldü, " O n dakika içinde hazır olur m u s u n u z ? " dedi.

"Zevkle ve şerefle," diye yanıt verdi amcam, hafifçe eğilerek.

"Eski okul arkadaşınızla karşılaşmak da sizin için özellikle heyecan verici olmalı," diye ekledi Mucklethrift.

"Olmalı mı?"

"Neden, evet. D ü n size bir m e k t u p vermiş," dedi Mucklethrift. "Kâhyam söyledi."

"Vermiş mi?"

"Elbette vermiş! Bu yüzden geldi zaten)

"Öyle mi?"

104

"Öyle. Aksi halde, yoldan geçen her yabancıyı evime almazdım." Bay Mucklethrift d ö n d ü ve kolunu sıska adamın omuzlarına doladı. "İşte burada, eski dostunuz Belediye Başkanı Tweed. Bu da Edward Slaughter. Onu görmek istediğini *kendin* söylemiştin."

Sıska belediye başkanı, çingiraklı yılan gözleriyle baktı Edward Amca'ya. "Bay Edward Slaughter'ı görmek istiyor u m . Kesinlikle *istiyorum*. Birbirimize söyleyecek *çok* önemli bir iki şeyimiz var."

Gözlerimi kapattım. Kendimi bayılacak gibi hissediyordum.

Bay Mucklethrift güldü. "Ben iki dostu baş başa bırakayım," dedi. "Onu fazla oyalama. Gösteri beş

dakika sonra başlayacak."

"Söylemem gerekenler o kadar zaman almaz," dedi belediye başkanı kötü kötü.

Bay Mucklethrift kapıyı arkasından kapattı ve bizi içeriye hapsetti. Edward Amca, bu kaynar kazandan tatlı diliyle çıkaramayacaktı bizi. Yine de cesaretle gülümsedi.

"İçeri gel, eski dostum. İçeri gel Willy."

"Adı Wally," diye inledim. "Adamın adı Wally."

"Öyle olsun," dedi Edward Amca gülümseyerek.

"Lanet olsun," diye içimi çektim.

ON ALTI

M U C K L E T H R I F T MALİKÂNESİ'NİN

KÜTÜPHANESİ - BİRKAÇ SANİYE SONRA

"Hemen çık oradan!" diye bağıırıyorsun. Edward Amca, (atlı dili sayesinde Kafkas Dağlarına zincirlenmekten kurtulabilirdi. Ama şu anda çok pis bir durumdaydı. Tatlı diliyle kâhyayı kandırmıştı. Ama Belediye Başkam Walter Tweed aptal değildi ve aptal yerine konmayı kabul etmeyecekti. Hepimiz darağacına gidiyorduk, ama henüz değil...

" N a s ı l bir oyun oynuyorsun?" diye sordu belediye başkanı.

"Oyun mu eski dostum? Oyun falan yok," diye güldü Edward Amca. Hafif ve mutlu bir gülüşü vardı. Çaresizliğe kapıldığında kullandığı gülüş... "Evinde gösteri yapabilmek için Bay Mucklethrift'e ismini verdim. Buraya gösteri yapmak için geldik, sonra yolumuza gideceğiz. Kimse zarar görmeyecek."

"Kâhyaya benden aldığını söylediğin bir m e k t u p göster

mişsin," diye suçladı belediye başkanı.

106

"Birazcık sahtekârlık. Kimse zarar görmedi. Bir m e k t u p yazdırmak için sana gelirdim ama bugünlerde çok önemli birisin..."

Belediye Başkanı Tweed'in göğsü bir güvercininki gibi kabardı. "Öyleyim," dedi.

"Ayrıca sekreterin de seni görmem için içeri almazdı beni," diye yalan söyledi Edward Amca.

"Ben çok meşgul bir adamım."

"Biliyorum. Senin kıymetli zamanını harcamak istemedik."

"Çok doğru."

"Zamanın olsa böyle bir mektubu imzalayacağını biliyorduk. Seni rahatsız etmek istemedik işte," diye bitirdi Edward Amca.

Belediye başkanı başını salladı. "Tam olarak, ismimi kullanarak sahtekârlık yaptınız."

Edward Amca 'utanmış' ifadesini takındı ve yaramaz bit çocuk gibi yere baktı. "Biliyorum Willy."

"Wally," diye tısladım.

"Biliyorum Woolly."

"Bir daha olmasın."

"Olmaz Welly."

Belediye başkanı kapı kolunu çevirdi ve koridor ışığı gının içeri dolmasına yetecek kadar araladı. Edward Anici zaferle yumruğunu kaldırdı. Belediye başkanı durdu. Döndü.

Kaşlarını çattı. Çıngıraklı yılan gibi gözlerini kısıtı. "Dur bir dakika," dedi.

107

Aklıma darağacı geldi.

"Dur bir dakika... Zamanım olsa NEDEN belgeyi imzalayacakmışım?" diye sordu.

"Bay Mucklethrift'in evine girmemizde bir sorun olmayacağını söylemek için," diye araya girdi Teus.

Belediye Başkanı Tweed sıska başını salladı. "Demek istediğim NEDEN onu imzalamak İSTEYİYİM?"

" Ç ü n k ü okulda Bay Slaughter size işkence yapıyordu,"

diye açıkladı Teus.

"Demek istediği," diye araya girdim çabucak, " ç ü n k ü birlikte o k u d u n u z . "

"Ama ben bu adamla birlikte okumadım."

"Evet o k u d u n Willy," dedi Edward Amca ve yine o hafif kahkahayı attı.

"Okumadım. Sen, b e n d e n çok daha yaşlısın..."

"Hayır, değilim," diye yanıt verdi Edward Amca.

Tartışmaya hazır görünüyordu. Bu, her şeyi mahvederdi.

"Oyun için yaşlı görünsün diye epeyce makyaj yaptı,"

diye açıkladım. "Aslında yalnızca kırk iki yaşında."

"Ben yalnızca otuz dokuz yaşındayım," diye terslendi Belediye Başkanı Tweed.

"Ben de otuz dokuz yaşındayım, eski dostum," dedi amcam.

"Yüzünü hatırlamıyorum," dedi belediye başkanı.

"Makyaj yüzünden. Ben bir aktörüm. Kılık değiştirme UStasıyım."

108

"İsmi ni HiÇ hatırlamıyorum," dedi belediye başkanı, sert sert sırtarak.

"İsmimi değiştirdim. Slaughter benim sahne adı m."

"Gerçek ad ın nedir o zaman?" diye karşılık verdi belediye başkanı.

Edward Amca'nın ağız ı, ağı takılmış, biraz daha yaşamak için çabalayan bir alabalık gibi açılıp kapandı. "Sınıfındaki Edward'ı hatırlamıyor m u s u n ? " Yine aynı numarayı kullanıyordu; yanıtı kurbanına söylet. Edward Amca'nın her zaman işine yarardı.

Belediye başkanının gözleri Storm Hanı birası kadar pusluydu. O zaman, o n u n Edward Amca'dan daha iyi bir aktör olduğunu anladım. Bir tuzak hazırladığını anladım ve durduramadım. "Bir Edward Casper olduğunu hatırlıyorum," dedi.

"O benim işte!" diye bağırdı Edward Amca ve Walter Tweed'i eski bir okul arkadaşı gibi kucaklamak üzere öne çıktı.

Belediye başkanı geriledi. Bir anda on beş santim uza mıştı sanki. "Sınıfımda Edward Casper diye biri yoktu,"

dedi soğuk soğuk. "Sen bir sahtekârs ın!"

"Hayır!"

"Düzenbaz."

"Hayır!"

"Uydurukçu."

"Hayır!"

109

"Ve ben senin kim olduğunu biliyorum. Aden'in belediye başkanı olarak, polis gücünde istediğim adamları *ben* seçerim. Şerif Şerif en güvenilir adamlarımdan biridir. Bana, Aden'e gelen iki hilekârdan bahsetmişti. Kurnazca yapılan soygunlardan aranan bir adam ve bir oğlan çocuğı. Bu hilekârlar ın ikiniz olduğunu tahmin ediyorum," dedi belediye başkanı zaferle.

"Ya ben?" diye sordu Teus.

Belediye başkanı ona döndü. " H ı m m m ! Seni bilmiyorum. Muhtemelen ganimetlerini taşıman için barda buldukları bir yardakçısınd ır. Ama sen de onlarla birlikte asılabilirsin."

"Teşekkür ederim," dedi Teus neşeyle.

"Biz Aden'de kimseyi soymadık," dedim çaresizlikle.

"Henüz soymadınız," d e d i belediye başkanı. "Ama soyacaksınız."

Odaya sessizlik ç ö k t ü . Koridordaki saatin tıkırtısı, yan odada toplanan zengin insanların sesleri kapıdan içeri süzülüyordu.

"Bu evi soyacaksınız," dedi belediye başkanı. "Bu gece.

Tam da planladığınız gibi.

"Öyle mi?" dedi Edward Amca.

"Bizi astıracaksın," dedim.

Belediye başkanı kertenkele gibi gülümsedi ve kertenkele diline benzeyen diliyle dudaklarını yaladı. "Yarısını bana verirseniz asılmazsınız," dedi.

110

Edward Amca h e m e n anladı, ama Teus şok geçirmişti.

"Kendi dostunu soymayı mı planlıyorsun?" diye sordu.

"Ben zenginleri soyarım, çünkü onların yeterince parası var," dedi Walter Tweed sakın sakın. "Fakirleri soymamı mı tercih ederdin?"

"Hayır," dedi Teus, " a m a . . . "

"Teus, bizi yalnız bırak," diye emretti Edward Amca.

"Bak bakalım, hanımlar ve beyler yerlerine oturmuşlar mı.

Onlara gösterinin iki dakika içinde başlayacağını söyle.

Küçük... s o r u n u m u z u . . . çözmek için Belediye Başkanı Tweed ile benim iki dakikaya ihtiyacımız var."

Teus başını iki yana salladı ve odadan çıktı. Edward Amca, çabuk çabuk konuştu. "Şerif Şerifin peşimize takılmasını engelleyeceksin."

"Elbette. *Eski okul arkadaşım* Edward Slaughter'ın son derece dürüst bir adam olduğunu söyleyeceğim. Ona, hilekâr adam ile oğlanın bu akşam, erken saatlerde posta trenine binerken görüldüklerini söyleyeceğim."

"Güzel. Bulabildiğimiz b ü t ü n değerli eşyaları alacağız ve onları, kaldığımız hana götüreceğiz,"

dedi Edward Amca. "Bizimle orada buluşup payını alabilirsin."

Belediye başkanı m e m n u n olmuş görünüyordu. "Nerede kalıyorsunuz?"

"Kayıp Ördek'te," dedi Edward Amca.

"Neredeymiş o h a n ? "

"Güney yolundaki son han."

"Bulurum," dedi Belediye Başkanı Tweed.

111

Edward Amca kapıyı açtı ve onu koridora kışkışladı.

"Gece yarısı orada buluşuruz," dedi. "Şimdi gösterimizi yapmamız gerek."

Belediye başkanı sıska elini uzattı. "Seninle iş yapmak bir zevk Bay Slaughter."

"Edward de lütfen. Eski okul arkadaşları birbirlerine isimleri ile hitap ederler Willy."

"Wally."

"Woolly."

Belediye başkanı, oturma odasına geçti. Oturma odasında, karga sesli bir kadın kötü çalman piyano müziği eşliğinde bir şarkı söylüyordu. Kapıda d u r d u k ve giriş yapmak üzere bekledik.

"O, Kayıp Ördek'i ararken biz gece yarısı trenine binmiş

C I olacağız," dedim .

Edward Amca kendinden m e m n u n görünüyordu. "Eyvah, öyle olacağız değil mi? Yazık!"

Belediye başkanının düşmanım değil dostum olmasını tercih ederdim. Edward Amca büyük bir riske giriyordu.

Çok büyük bir riske.

"Ona kazık atmayı planlıyorsun, öyle mi?" diye sordum.

Amcam güldü. "Ona yalnızca bir tek kez kazık atacağım."

Ne kadar da haklıymış. Fena halde haklıymış.

ON YEDİ

OTURMA ODASI - SAAT YEDİ

Umarım sen de benim o anda olduğum kadar heyecanlı sındır. Gösteri yapmak beni her zaman heyecanlandırırdı.

Repliklerimi unutacak mıydım acaba? Sonra, bir de soygun vardı. Yakalanacak mıydım? Ama şimdi, Belediye Başkanı Walter Tweed hakkında da endişelenmem gerekiyordu. Bizi ele verecek miydi? Biz ona kazık atmaya çalışırken bizi yakalayacak mıydı?

Aynı zamanda, bir Yunan Titan'ı Teus ile tanışmış olmak, muhteşem Zeusu görmüş olmak başımı döndürmüştü. Kafan girdap gibi karmakarışıksa ne yaparsın?

Adım adım ilerlersin. İlk önce gösteri işini halletmeliydim...

Oturma odası puro ve parfüm kokuyordu. Devasa şöminede ateş yanıyordu ve Teus üzgün görünüyordu.³³

Şarkı söyleyen kadın ciyaklamayı bıraktı ve seyirciler alkışladı. Bence yalnızca nezaket gösteriyorlardı.

³³ Teus, ateşi insanlara puro ve pipo yapsınlar diye vermemişti, İnsanlar akıllı yaratıklardır. Teus onları bu yüzden seviyordu.

Ama bazı insanlar o kadar aptaldırlar ki tütün yapraklarını yakmayı tercih ederler.

Belki akıllı insanlar su kovalarıyla dolaşmak, bu duman emicilerin üzerine suyu boca etmelidirler.

113

Belediye Başkanı Walter Tweed, alçak platforma sıçradı.

Platformda, bir masanın üzerinde bizim tabut duruyordu.

Tabutun arkasında büyüğü lamba vardı. Belediye başkanının arkasına geçip lambanın fitilini yaktım. Lambanın arkasına astığımız beyaz örtüye kasvetli bir evin resmi yansıdı. 'Amca' öyküsünü anlatırken zaman zaman resim değişecekti.

Belediye başkanı sinsi sinsi gülümsedi ve odada toplanmış zengin insanlara sinsi sözler sarf etti. "Ah, Bayan Popplewhite, güzel şarkınız için çok teşekkür ederiz.

Böylesini hiç duymadığımız konusunda hepimiz hemfikirizdir herhalde."

Bazı seyirciler, gerçekten de böylesini duymadıklarını mırıldandılar. Belki kasap dükkânında çalışsalar kadının şarkı söylerken çıkardığı sese benzer bir şeyler duyabilirlerdi; kesilen bir domuzun sesi. Ama odadaki insanlar domuz kesen tiplere benzemiyorlardı.

"Şimdi," diye devam etti Belediye Başkanı Düşük,* "bir sonraki konuklarımızı büyük zevk, Şeref ve ayrıcalıkla sunuyorum. Bay Edward Slaughter ve yeğeni küçük Jim."

* **weed:** akılsız, boş kafalı, değersiz insan Yazann, belediye başkanının soyadı "*tweed*" sözcüğünden ses çağrışımla kullandığı *weed*'i argoda benzer anlama gelen "*düşük*" ile karŐılamayı uygun bulduk. [E. N.]

H Aslında ona Düşük demeyi bırakmalıyım. Ama elimde değil.

Bir salona girmek,

köşede pirinç bir tükürük hokkası görmek ve yanında bir

"Lütfen yere t  k  rmeyin" yazısı okumak gibi. Yapmaman gerektiğini B  L  RS  N; ama 114

Aniden başını yana eğerek sordu, "Slaughter'dan S harfini çıkarırsak ne elde ederiz?"

"Lorter?" dedi Bay Mucklethrift,   n sıradan.

Belediye başkanı başını iki yana salladı. Őakasının mahvedilmesine biraz bozulmuŐtu.

"Laughter sözcüğünü elde ederiz," diye açıkladı.

"Bu, dram sanatı ustalarından kakhaha ve gözyaşları demektir."

Sonra bir s  yleve giriŐerek on dakika boyunca Edward Amca ile birlikte okula gitmelerini, amcamın o günlerde nasıl genç bir yıldız olduğunu anlattı. Hepsi yalandı. Ama Belediye Başkanı Tweed bir politikacıydı ve en iyi yaptığı iş yalan söylemekti.

Sonunda aşağı inip sahneyi bize bıraktı. Kâhya, odadaki gaz lambalarını kısıtı.

Bizim eski tahta sandığımız masada duruyor, gölgeler y    z    n d e n siyah görünüyordu. Büyülü lambanın aydınlığından ve Ő  minedeki alevlerden başka ışık kaynağı yok

tu. Resmi deęiŐtirmek için kayar   er  veyi ittim; Şimdi son resimde görülen kasvetli evin i  ini görüyorduk. Yemek odası duvarında solgun ama güzel bir kadının portici vardı.

Kadına baktım ve sızlandım, "Anne! Benim sevgili, tatlı iyi anneciğim!"

34 yere t  k  rmekten kendini alamazsın, değil mi? İddiaya girerim birçok kez yere t  k  rm  Ős  nd  r. Bu yüzden Düşük hakkında birazcık kötü düşündüm diye beni suçlama.

115

"Ahh," diye i  ini çekti seyirciler ve hüzünlü öykümüze salya s    m    k ağlayacaklarını anladım.

Edward Amca, kocaman a  tığı gözlerini devire devire bana döndü. Bu haliyle, midesi bozulmuş bir

beygire benziyordu.

Sonra, oynadığı karakter, zalim ve soğuk bir yaşlı adam, bana zavallı annemin ve babamın öyküsünü anlattı.

Edward Amca'nın canlandırdığı karakter, anneme aşıktı; ama annem o n u n kardeşiyle (babamla) evlenmişti. Sonra, babam gizemli bir biçimde ortadan kaybolmuştu ve cesedini bulamamışlardı.

Ama annem onu kimin öldürdüğünü

biliyordu ve o da ü z ü n t ü d e n ölmüştü. O n u n yerinde sen olsan, sen de ölürdün.

Amcam elini uzun, siyah k u t u n u n üzerine koydu. Bana parmağıyla işaret etti: "Gel buraya! Bu eski sandığı açmayı defalarca denedin! Ama sandıkta gizli bir yay var; ona nasıl dokunulacağını yalnızca ben biliyorum!" Kutunun ucundaki düğmeye dokundu. Kapağın açılmasını bekleyerek geriledim.

Hiçbir şey olmadı.

Amcam, gözlerini biraz daha devirdi ve bağırdı: "Gizli bir yay var; ona nasıl dokunulacağını yalnızca ben biliyorum!" Ve düğmeye daha sıkı bastı.

Yine hiçbir şey olmadı.

Ben eski sandığa doğru eğilirken amcam beni ensemden tutup yakınına çekti.

Ağzını kulağıma dayadığında gür

sakalı ensemi gıdıkladı. Yumuşak sesiyle kulağıma, "Sana 116

o lanet kilidi yağlamayı söylediğimi sanıyordum J i m ! "

dedi.

"Yağladım! Yağladım! Yağladım!" diye ciyakladım.

"Tekme at, Ed Amca!"

Amcam ince, gri, makyajlı dudaklarını çekti ve gür, kahverengi sakalının çerçevelediği dişlerini göstere göstere hırladı. Başımı sandığa doğru itti. "Gizli bir yayı var; ona nasıl dokunulacağını yalnızca ben biliyorum!" diye kükredi ve düğmeye bir tekme salladı. Kapak hızla açıldı ve burnuma çarptı.

Tam da amcamın istediği gibi.

Odadaki hanımlardan biri inledi, ama yemin ederim bazı erkeklerin güldüğünü duydum.

Tabuttaki yaylı iskelet yavaşça doğruldu ve oturdu. Bil kadın çığlık attı. Her zaman çığlık atan biri b

u l u n u r d u .

Ben b u r n u m d a k i kanı silerken Edward Amca seyircilere d ö n ü p d i k d i k baktı. Herkes sustu. "Ne gördün ki böyle inliyorsun?" diye sordu bana ve kafamı açık sandığa doğru itti.

Burnumu çektim ve kan yuttum.

"Ne görüyorsun ki böyle *inliyorsun?*" diye tekrarladı.

İnledim.

Kutuyu işaret etti. "O şey yalnızca kaburgaları çıkını bir iskelet!" dedi alaylı bir sesle.

"Baba!" diye feryat ettim, ama burnum kan dolu olduğundan daha çok "bha bha" diye çıktı sesim.

Sendeleyerek iğrenç iskeletten uzaklaştım ve masaya yaklaştım. Masaya vardığımda büyüü lambadaki kayar çerçeveyi ittim ve korkunç bir hayalet resmi belirdi. Edward Amca bakışlarını ışıldayan şekle çevirdi ve dehşetle haykırdı:

"Aman Tanrım! Bu benim kardeşim; mezarından çıkmış!"

Bayıllarak yere düştü. Ben titreyen bedeninin tepesine dikildim ve son sözlerimi söyledim:

"O gece onu yatağına yatırdılar, deli deli sayıklayarak döndü durdu.

Dişlerini gıcırdattı ve kutsal Hayalet'e vahşi küfürler savurdu.

Daha şafak sökmemişti ki bir günahkârın ruhu kayboldu."

Ve Edward Amca, gırtlğından bir hırıltı çıkararak, o gece ilk kez öldü.

Bir suskunluk oldu, sonra kâhya gaz lambalarını açtı.

Otuz kadar hanım ve bey alkışlamaya, tezahürat yapmaya koyuldu. Utangaç utangaç gülümsedim ama beni görmediler, çünkü Edward Amca ölüm döşeginden fırladı, benim önüme geçti ve kollarını iki yana açtı. "Teşekkür ederim dostlarım, teşekkür ederim! Çok naziksiniz!"

Seyirciler yeşil renkli, yaldız işlemeli güzel sandalyelerden kalktılar ve "Bravo!" diye bağıldılar.

118

Sonunda alkışlar dindiğinde, Edward Amca konuştu:

"Böylece, bu geceki gösterimizin ilk kısmı sona erdi.

Yardımcım eski sandığı götürürken sabretmenizi rica ediyorum."

Teus'a el etti, Teus öne çıktı, tabutu kaldırdı ve taşıyarak kapıdan çıktı.

"Bu kadar harika bir seyirci olduğunuz için teşekkür ederim. Unutmayın... Eski, kilitli bir sandığı açtığınızda, içinde bir ceset bulursanız şaşırmayın!"

Seyirciler güldüler ve yan masaya doğru ilerlediler. Orada hizmetkârlar, tepsi tepsi şampanya ve k ü ç ü k tabaklarda mezeler sundular. Bay George Mucklethrift, Edward Amca'ya doğru ilerledi. Amcamdan da şişmandı ve balona benzeyen yüzünde, gözleri yağ tabakaları arasında kayboluyordu neredeyse.

"Tam bir zafer Bay Slaughter, tam bir zafer! Oturma odasında gördüğümüz en güzel gece eğlencesi oldu!"

"Çok naziksiniz, çok naziksiniz," dedi amcam. "Aradan sonra Sör John Moore'un Corunna'daki Cenazesi'ni okuyacağım,"

diye devam etti.

Şişman fabrika sahibi kaşlarını çattı,

"Konuklarımı akşam yemeklerinden alıkoymak istemem," dedi.

" O n dakika," dedi Edward Amca. Gözlerimin içine bakarak tekrarladı. " O n dakika, ne bir saniye az ne bir saniye fazla."

Yeleğinin cebinden saatini çıkardı. "Şu anda saat yediyi yirmi geçiyor. Konuklarınız yedi otuzda

yemeklerine oturacak."

119

Anladım. Koridordaki saatin tıkırtıları zamanım dolduğunda bana haber verecekti. Evi soymak için gizlice

odadan çıktım.

O sırada, b u n u n bizim son soygunumuz olacağını bilmiyordum. Son soygun...

ON SEKİZ

ESKİ YUNANISTAN VE ADEN

Bir anlığına seni Teus'un evine geri götürmek istiyorum.

Biz soygunumuzu yaparken Eski Yunanistan'da hiçbir şey olmadığını düşünmeni istemem. Bir milyon sene sonra bizim hayatlarımızı değiştirecek şeyler oluyordu.

G a z a p , pençeleri sarayın mermer zeminine çarparak kondu. Canavar kuş, büyük adımlarla odayı geçti. Sarayın evcil hayvanlarından biri orada oturmuş, üç kemik kemiriyordu.

Kafa başına birer tane. Çünkü bu hayvan Kaymera'ydı. Tanrıların, sırf eğlence olsun diye, dünyayı kasıp kavurmak ve insanları korkutmak için kullandıkları yaratıklardan biri.

Kaymera'nın üç başı vardı: Biri aslan, biri keçi ve biri yılan.³⁵

Vücudu da bu hayvanların parçalarından oluşuyordu; ön kısmı aslan, orta kısmı keçiydi ve kuyruğu yılan

35 Üç başlı doğmuş olmak hiç kolay değil, bu yüzden Kaymera'yla dalga geçme.

O başlardan biri keçi başı olduğundan, gerçek bir kâbusa dönüşebiliyor.

Demek istediğim, keçilerin nefesini koklamayı hiç denedin mi? Hayatın boyunca böyle bir kokuyla yaşamak zorunda kaldığını düşün. Kaymera'nın kötü huylu olmasına şaşmamak gerekir. Bu arada... söylediklerimi kontrol etmek için keçi nefesi koklamaya kalkışma. Bu girişimin sonucunda ölecek olursan bu kitabın parasını geri ALAMAZSIN.

121

kuyruğuydu. Güzel bir g ö r ü n ü m değildi ve gece vakti Aden'de, bir arka sokakta karşılaşmak istemeyeceğin türden bir canavardı. Dürüst olmak gerekirse, onunla gündüz vakti de karşılaşmak istemezdin.

Likya adlı bir ülkeden yeni d ö n m ü ş t ü . Likya'da sığırları öldürmüş, çocukları korkutmuştu. "Ne

istiyorsun?" diye sordu aslan başı, Gazap'a.

"Zeus'u istiyorum," dedi koca kuş.

"Zeus'u istiyormuş!" dedi yılan, keçiye.

"Muz mu istiyormuş?" diye meledi keçi.

"Zeus!" diye tısladı yılan kafa.

"Çok yaşa," dedi keçi.

"Ben önderimizi arıyorum," dedi Gazap.

"Neden? diye sordu aslan.

"Seni ilgilendirmez," diye tersledi Gazap onu.

"Bu dururnda, biz de sana söylemeyiz, değil mi?" diye karşılık verdi yılan.

"Söylemeyiz," diye onayladı aslan ile keçi.

Gazap gözlerini kapattı ve öfkesine hâkim olmaya çalıştı.

Sonunda gözlerini açtı ve sakın sakın konuştu,

"Bana yardım ederseniz, saldırıp dehşet saçacağınız koca bir şehir bulurum size. Ben yorulдум. Binlerce senedir yeryüzünde dolanıp d u r u y o r u m ve bunca zamandır tek bir karaciğer tatmadım.. Bana yardım edin, ben de size o şehri vereyim."

"Ah," diye meledi keçi. "Şehriye... ben de yiyecek bir şey arıyordum."

122

"Keçi-kafa," diye h o m u r d a n d ı aslan. "Sen sağırsın."

"Ağır mı?"

"Sağır!" diye kükredi aslan.

"Biliyorum. Hep senin kükremelerin yüzünden. Kulaklarımı mahvetti," diye yanıt verdi keçi.

"Kesin sesinizi. Gazap'ın ne diyeceğini duyalım," diye uyardı yılan.

"Sözünü kesen ben değildim. Keçiydi!" diye itiraz etti aslan.

"Keçe mi? Evet, keçe de işe yarar. Yerler soğuk," dedi keçi.

"Zeus'u gördünüz m ü ? "

"Yunus mu? Ama biz burada otururken nasıl yunus görebiliriz, öyle değil mi aslan?"

"Kes sesini!" diye kükredi aslan.

Keçi gözlerini kırptırdı. "Pardon yani. Ben yalnızca yardım etmeye çalışıyordum," diye mırıldandı.

Aslan sözlerine devam etti: "Her neyse, Zeus burada değil. Kuzenini görmek üzere geleceğe gitti."

Gazap hoplayarak ilerledi. "Ne kadar ileriye?" diye sordu.

Aslan esnedi, "Hermes'le Hera'nın konuşmalarına kulak misafiri oldum. Zeus, oğlu Hephaestus'a yeni kanatlar yaptıırıyordu."

"Çirkin genç tanrı," diye başını salladı Gazap.

"Evet," diye tısladı yılan kafası. "Hera onu bir kez dağdan aşağı fırlattığı için bacakları kırıldı ve çarpıldı. Aslında, 123

diye ekledi sinsi sinsi, "bacakları senin b o y n u n gibi fena çarpılmıştı. Seninki nasıl oldu Gazap?"

"Bu önemli değil," diye hırladı iri kuş. "Zeus, Hephaestus'a ne söyledi?"

"Ah, kanatların, onu bir milyon sene geleceğe götürecek kadar güçlü olmalarını istedi," diye yanıt verdi aslan.

"Evet, b u n u ben de duydum," dedi yılan.

"Ben duymadım," diye araya girdi keçi, hüzünle.

Gazap'ın kafası karışmıştı. "Sen DUYMADIN MI? Yalan mı diyorsun?"

"Elbette o bir yılan. Diğer de aslan," dedi keçi.

Canavar kuş, tüylerini silkeledi. "Teşekkür ederim Kaymera.

BİR milyon sene, ha? Ben gelecekte O KADAR da ileriye bakmıyordum."

Ayaklarını sürüye sürüye pencereye gitti ve havalanmaya hazırlandı. "Teşekkürler. Bu harikaydı

"Ne kaydı?" diye meledi keçi kafası.

"Kes sesini," diye böğürdü aslan ve yılan, Gazap havalanırken.

Bu arada ben, Mucklethrift Malikânesi'nde hızla odaları dolaşıyordum. Kocaman, keçe bir çuvalım vardı. Kumaşın kalınlığı, çuvalın içine attığım altınların ve gümüşlerin tıngirtısını boğuyordu.

Çekmeceleri ve dolapları boşalttıktan

sonra onları dikkatle kapatıyordum. Şansımız varsa biz çok uzaklara, bir başka şehre gidene kadar kaybolan eşyalar fark etmezlerdi.

124

Hizmetkârlar u z u n yemek odasında meşguldüler, konuklar için sofrayı hazırlıyorlardı. O g ü m ü ş çay kaşıklarının bir tanesi bile, kibritçi kızın bir ay boyunca ekmek yemesini sağlayabilirdi. Ama ben herkesin doğrudan yemek odasına gideceğini biliyordum. Oradan bir şey alırsam yokluğu h e m e n anlaşılır, bu da bizim kaçış planımızı mahvederdi.

Kütüphaneye gittim. Bir şekilde Zeus'un halesi hâlâ havada asılıydı, uyandıktan sonra gördüğünüz rüyanın hemen dağılıp gitmemesi gibi. Hemen hemen bütün kıymetli eşyaları çuvala tıktım ve koridora çıktım yine. Bir dakika

daha tık diye geçti. Diğer odaları da aynı hızda taradım.

Telaş edip hata yapmıyordum; ama ayak da sürümüyordum.

Konukların, ceketlerini astığı bir vestiyer vardı. Cüzdanları ve el çantalarını karıştırıp birazcık para araklayabilmek için kıymetli dakikalarımın birini daha harcadım..

Böylesine zengin insanlarda o kadar çok para vardı ki.

Cüzdanları tamamen boşaltmıyordum, yoksa sahibi, paranın eksikliğini fark edip polisi arayabilirdi. Her birinden yalnızca birkaç banknot ve madeni para alıyordum.

Aşağı kattaki işimi bitirdiğimde, saate göre beş dakika geçmişti. Yelkovan yedi yirmi beşe doğru kayarken tabuta koştum ve kapağı açmak için düğmeye bastım. Kapak kıpırdamadı.

Onu yağlamıştım, yemin ederim yağlamıştım. Kapağı tekmeledim ve sonunda açıldı.

125

İskelet doğrulup oturdu ve ben onu daha da öne ittim.

İskeletin altında derin bir boşluk vardı. Ağır çuvalı içeri sokup gizledim. Parayı, iskelet İskeletor'un cebine tıktım.

Tabuttan ikinci bir çuval aldım ve merdivene koştum.

Basamakları ikişer ikişer çıktım. Dört dakikam vardı. Ne daha fazla ne daha az.

Yatak odaları ve banyolar şimdi boştu. Hizmetkârlar otuz konuğa sunulacak yemek k o n u s u n d a endişeleniyor olmalıydılar. Makyaj masalarındaki el çantalarından ve mücevher kutularından almadığım eşyalarla bir servet kaçırmış, olmalıydım; ama aldığım birkaç yakut yüzük, bir yeşim b i l

e z i k l e elmas kol düğmeleri gerçek hazinelerdi.

Merdiven sahanlığına koştum ve merdivenin dibinde bir gıcırtı duydum. Büyük saat, buçuğu çalmaya hazırlanıyordu. Kendimi korkuluğa fırlattım ve aşağı kaydım.

Neredeyse tabutun tepesine indim.

Saat ding-dong, ding-dong diye çaldı.

Düğmeyi tekmeledim ve iskelet doğruldu.

Ding-dong, ding-dong! Ses kesildi. Oturma odasının kapısı yavaşça açıldı. Edward Amca uzanıp baktı ve benim ikinci çuvalı tabuta tıkıp kapağı kemikli kafatasının üzerine güm diye kapattığımı gördü. Yüzü kızarmıştı.36 Onca Id Edward Amca'nın yüzü kızarmıştı, iskeletin değil. İskelet, fil dişi kadar beyazdı. Edward Amca, bir hastaneden çalınmış olduğunu söylemişti. Doktorlar, genç doktorlara vücudun nasıl çalıştığını öğretmek için kullanıyorlarmış onu. Elbette iskelet, bir zamanlar yaşayan bir adamdı. Muhtemelen asılan bir suçluya aittir. Zavallı adam. Yazgımın onunkiyle aynı olmayaca

ğını umuyordum. Ne umut ama...

126

makyajın ve pudranın altında, endişeden yüzünü ter bastığını görebiliyordum.

Teus'u arkasından çekti ve fısıldadı, "O sandığı oradan al ve Storm Hanı'na dön. Hemen!"

Teus dediğini yaptı ve ağır kutuyu tek omzuna dayadı.

Bay Mucklethrift, konuklarını yemek odasına geçirmek için kapıyı sonuna dek açtı. Zengin insanlar yemeklerine ulaşma hırsıyla beni itip geçtiler ve duvara yasladılar.

"Bunun için ü z g ü n ü m , " dedi Bay Mucklethrift, kolunu Edward Amca'nın omzuna dolayarak. "Yemekte bize katılmak istemediğinizden emin misiniz?"

Edward Amca büyüdü lambayı, ekran olarak kullandığımız beze sarmış, kolunun altına tıkmıştı.

"Eminim Bay Mucklethrift," dedi. "Gece bitmeden bir gösteri daha yapmamız gerekecek."

Bay Mucklethrift, Edward Amca ile el sıkıştı. "O zaman iyi geceler Bay Slaughter. Sizinle tanışmak bir zevkti. Umarım bir başka gece yine gelirsiniz."

"Elbette, sizinle yakında yine görüşmeyi diliyorum," diye yalan söyledi Edward Amca.

Elbette, Bay Mucklethrift'i bir daha *asla* görmek istemiyorduk.

Daha doğrusu göreceğimizi bilmiyorduk. Hem de adamın kendi oturma odasında...

ON DOKUZ

A D E N SOKAKLARI

Aden gecelerini anlatamam sana. İnsanlar, sesler, kokular; özellikle de kokular... Eh, aslında ANLATABİLİRİM, ama miden bulanır. Sen en iyisi beni dinle. Aden, piknik yapmak isteyeceğin türden bir yer değil. Ama biz orada yaşamayı planlamıyorduk. Hele orada ölümle burun buruna geleceğimi hiç bilmiyordum...

Biz leş kokulu sokaklarında koştururken, Aden'in havası öncekinden de sisliydi. Bizden bir şey saklamaya çalışıyordu.

Kafamızı karıştırmak, kaybolmamızı sağlamak istiyordu. Aniden, şehrin istasyona ulaşmamızı ve gece yarısı

trenine binmemizi engelleyeceğinden korkmaya başladım.

Ama Storm Hanı'na ulaşmamızı engellemedi.

Birkaç kişi Teus'a merakla bakıyor, neden tabut taşıdığını merak ediyordu; ama kimse bizi durdurmaya kalkışmadı.

Kimse arkamızdan, "Hırsızları durdurun!" diye bakılmadı.

"Edward Amca," diye sordum, "Bay Mucklethrift, sen odadan çıkarken neden 'üzgünüm' dedi?"

128

"A h h h !" diye içini çekti Edward Amca. U z u n adımlarla yürüyordu ve ona yetişmek için sekerek yürümek zorunda kalıyordum. "Sen Mucklethrift Malikânesi'ni... şey, *keşfederken*, oturma odasında küçük bir sorun yaşadık."

"Amcan konukları orada on dakika boyunca tutabilmek için çok çabaladı," dedi Teus.

"Demek istediğin, neredeyse yakalanacak mıydım? Ne oldu? Sör J o h n Moore'un Corunna'daki Cenazesi her zaman on dakika sürer," diye itiraz ettim.

"Ne yazık ki o şiiri okumama izin vermediler. Anladım

ğım kadarıyla, Sör J o h n ' u n kız torunu, konuklar arasın-daymış. İskelet İskeletor tabuttan fırladığında kadın altüst olmuş zaten. Sevgili yaşlı dedesinin öyküsünü anlatırsak bayılıvereceğini söyledi."

"Ee, *ne* yaptın o zaman?" diye sordum.

"Zerrinler'i okudum," dedi.

"Ama o on dakika sürmüyor ki," diye itiraz ettim.

"Biliyorum. Doldurmam gereken iki dakikalık bir boşluk kaldı.

Boynumu celladın ilmeğinden kurtarmak için

gereken iki dakika," diye inledi.

"Ya benim b o y n u m ? " diye sordum.

Edward Amca aksi aksi baktı. "Beni asarlarsa sen bu dünyada yapayalnız kalırsın. Açlıktan ölürsün. Hem de yavaş yavaş, acı çekerek ölürsün. BENİM boynumun kurtulması daha önemli.

Ben kurtulamıyorsam seni de asmaları daha iyi olur.

129

"Sağ ol amca," diye mırıldandım.

"Her neyse, biri '*İntikam*' gemisinin batması hakkındaki şiiri o k u m a m ı istedi," diye devam etti.

"Bu yirmi dakika sürer," dedim.

"Kesinlikle. On koca dakika boyunca tabutun yanında oturup beklemen gerekecekti. Hırsızlığın ortaya çıkabileceği on dakika. Odadan çıkıp boyunlarımızı kurtarmalıydım."

"Ee, ne yaptın?"

"Onlara deniz hakkında bir şiir okuyamayacağımı, çünkü boğulma k o r k u m olduğunu söyledim. Mucklethrift Malikânesi'nde bile boğulma korkusu çektiğimi açıkladım.

Bir adam seslendi: Ama denizden üç kilometre uzaktayız!

Ben de yanıt verdim: Kesinlikle bayım ve bu, cankurtaran sandallarının yanıma gelmesini daha da güçleştiriyor!"

"Delirdiğini düşünmüşlerdir," diye güldüm.

"Belki düşünmüşlerdir, ama en azından senin ihtiyacın olan iki dakikanın geçmesini sağladı oğlum. Bir servet kazandık mı?"

Tam çaldığım şeyleri saymak üzereyken bir şeyin eksik Olduğunu fark ettim. Yol kavşağında durmuştuk. Benden de küçük bir çocuk, çalı çırpıdan yapılmış bir süpürge ile orada duruyordu. Güzel ayakkabıları olan insanlar geçebilsin diye, at pisliklerini lağım kanalına süpürüyordu.

Çevreme bakındım. Kesinlikle bir eksiklik vardı. Sonra ne olduğunu anladım.

Teus. Teus neredeydi?

"Amca!" diye bağırdım. "Tabut nerede?"

Amcam d u r d u ve çılgınca çevresine bakındı. "Hırsız!

Hain! Serseri! Hazinemizi alıp kaçtı. Ona güvenmememiz gerektiğini biliyordum zaten. Asla u z u n saçlı bir adama güvenme," diye inledi. Büyülü lambayı sol k o l u n u n altına sokuşturdu ve boş eliyle ceketimin yakasını kavradı. "Ona göz kulak olmalıydın Jim."

"Ben mi?" diye cıykladım.

"Beni hayal kırıklığına uğrattın," dedi ve beni yavaşça kaldırdı. Burnuyla benim b u r n u m arasında bir el mesafe kalmıştı. "Bu numarayı birlikte çevirmiyorsunuzdur umarım. Bu zavallı yaşlı adamın dünyevi hazinelerini çalmak için çevirdiğiniz numaradan bahsediyorum."

Kızmıştım. Teus'a bizi kandırdığı için kızmıştım. Edward Amca'nın benden şüphe etmesine kızmıştım. Elinde kıvranarak, "Buraya bak!" diye bağırdım amcamın yüzüne. "Sen zavallı yaşlı bir adam DEĞİLSİN, sen orta yaşlı bir hır-sızsın. Bana ona göz kulak olmamı SÖYLEMEDİN. Ayrıca o senin dünyevi hazinelerini ÇALMADI. Bay Mucklethrift'in dünyevi hazinelerini bizden çaldı."

"Aynı şey oğlum," dedi ve beni bir tangırtıyla tahta kaldırıma bıraktı.

Küçük kavşak süpürücüsü ilgiyle bize baktı. "Siz hırsı mısınız? Mucklethrift Malikânesi'ni soymaktan mı geliyor-sunuz?"

"Geveze," diye inledim Edward Amca'ya.

"Ah, yo, küçük süpürgeci. Biz cenaze levazımatçısıyız, değil mi Jim?" dedi amcam, bana dönerek.

"Öyle miyiz?"

"Öyleyiz ve Mucklethrift Malikânesi'nden geliyoruz.

Yaşlı bir hizmetkâr ölmüş. Cesedini, h u z u r içinde yatacağı kiliseye götürüyorduk, değil mi Jim?"

"Götürüyor m u y d u k ? " diye b u r n u m u çektim. Hâlâ kızgındım.

"Götürüyorduk. Ve dikkatsiz tabut taşıyıcısı kaybolmuş gibi görünüyor," dedi Edward Amca.

"Siz hırsızsınız," dedi çocuk. "Ya bana para verirsiniz ya da Şerif Şerife sizi anlatırım. Gelmek üzeredir. Saat gibi dakik bir adamdır."

Edward Amca derin bir nefes aldı. "Ben şantajcılara para vermem. Özellikle de kendi ayakkabısının bağcıklarını bağlamak için merdivene çıkması gerekecek kadar kısa olanlara," diye gürledi çocuğa.

"Benim ayakkabı bağcığım yok. Benim ayakkabım da yok," diye yanıt verdi oğlan. "Annem ayaklarımı siyaha boyuyor ve ayak parmaklarımı düğümlüyor!"

"Tehditlerinle benden bir kuruş bile alamayacaksın,"

dedi Edward Amca azametle.

"İyi. Peki, tabutu taşıyan arkadaşınızın nereye gittiğini söylersem para verir misiniz?" diye sordu sıksa çocuk ve at pislği ile kirlenmiş eliyle b u r n u n u sildi.

132

"Biliyor m u s u n ? "

"Elbette," dedi oğlan, başını sallayarak.

Edward Amca cebini karıştırdı ve küçük bir g ü m ü ş

para çıkardı. Parayı uzattı. Oğlan tenekeden, sahte bir para almadığından emin olmak için parayı ısırdı, sonra onu lime lime olmuş p a n t o l o n u n u n cebine attı. Parmağını geldiğimiz yola uzattı. "Şu yan sokağa saptı."

Edward Amca hızla d ö n d ü ve ayaklarını tahta kaldırımlara vura vura yürüdü. Ben de peşinden seyirttim. Amcam aniden durdu.

Ara sokak; iki yüksek, ahşap evin arasında uzanan, kaldırım taşları ile döşenmiş bir sokaktı. Sonundaki tabelada,

'Kahraman Tapınağı'na gider' yazıyordu.

Tabut, sokağın ana caddeyle birleştiği yerde bir duvara dayanmıştı. Sokak köşesinden gelen ışık, ara sokağın öte lerini aydınlatmıyordu. Bir balinanın karnı kadar karanlıktı.

Teus'un orada d u r d u ğ u n u görebiliyordum. Neden durdu

ġunu da görebiliyordum. Şerif Şerifle konuşuyordu.

İnledim. "Bizim ganimetimizi çalmaya çalışan bir kah raman değil o," diye fısıldadım.

"Hayır," diye mırıldandı Edward Amca. "Daha da kö tüşü. O bir polis casusu."

"işimiz bitti amca. işimiz bitti."

YİRMİ

Bugün iyiliğim üzerimde. Bu bölümde seni Eski Yunanistan'a GÖTÜRMEYECEĞİM. Teus ile Şerif Şerif karşılaştığı zaman neler olduğunu merak ediyorsun, değil mi? Elbette ediyorsun. Demek istediğim, ben sana Olimpos Dağı'nda olan önemli olayları anlatabilirdim, ama sen şimdi bunu dinlemek istemezsin değil mi? İster misin? Bak okuyucu, ikisini birden dinleyemezsin. İlk önce Teus'un öyküsünü halledelim.

"B a n a Titan olduğunu söylemişti," diye inledim.

"Ne?" diye gözlerini kırıştırdı Edward Amca.

"Yok bir şey amca." O Olimpos saçmalıklarına kandı

ğım için öyle utanıyordum ki. Elbette bir Titan ve bir tanrı, Aden'e gelmezlerdi.

"Kokuşma yeteneğimle her z a m a n k i gibi başımızı beladan kurtaracağım," dedi Edward Amca.

"Ya, ne demezsin. Belediye Başkanı Tweed'in karşısında konuşarak bizi beladan kurtardığın gibi," diye hatırlattım.

Ceketimden t u t u p beni havaya kaldırması y ü z ü n d e n hâlâ canım acıyordu.

134

"Polis casusu, ha? Göreceğiz bakalım!" Amcam büyülü lambayı ayakta d u r a n tabutun tepesine koydu, en cesur gülümsemesini takındı ve Şerif Şerife doğru yürüdü.

"Ah, m e m u r bey, görüyorum ki genç dostumla tanışmışsınız."

Sonra hatırladım.

"Evet," diye yanıt verdi polis memuru. "Tam da bana.

Zeus'u hatırladım.

"Bu genç adamın söylediği tek kelimeye inanmayın!"

diye devam etti amcam.

"Amca," diye haykırdım.

"Genç Teus, handa yere düştüğünde kafasını vurdu, değil mi Teus?"

"O polis casusu değil!" diye bağırdım.

"Evet," dedi Teus. "Storm Hanı'nda düştüm."

"Ve kafasına aldığı darbe garip bir etki yarattı. Kâbuslar görüyor," diyordu Edward Amca. "Ve bu kâbuslarda kendini bir hırsız çetesinin üyesi olarak hayal ediyor..."

"Hayır, etmiyor amca!"

"Ne?"

"Teus bizim *dostumuz*," dedim.

"Kafasına darbe alan ve bu darbe yüzünden düşmanımı olan bir dost," diye devam etti amcam hararetle. "Size bir sürü yalan söyleyecek m e m u r bey; tek dileği asıldığımızı görmek!"

135

Memur, bıkkın bıkkın başını iki yana salladı ve sarkık bıyıklarında biriken sis damlacıkları, kaldırım taşlarına damladı. "Bana tapınağı soruyordu yalnızca," dedi.

"Biz basit aktörleriz, Mucklethrift Malikânesi'ni soymaktan gelmiyoruz," diye devam etti amcam. Durdu. Memurun sözlerini yeni duymuştu sanki. "Tapınak mı? Hangi tapınak?"

"Kahraman Tapmağı," dedi Şerif Şerif. "Bu sokağın sonundaki küçük tapınak. Bazı tuhaf insanlar orada bir tür tanrıya tapınıyor. Dostlarını kurtarmak için ölen biriymiş.

Ona kahraman diyorlar. Geri döneceği umuduyla tapınıyorlar."

Teus başını salladı. "Benim bir kahraman b u l m a m *gerek*," dedi. "Tek bir iyi adam bulursam dünya değişecek."

"Tıpkı sana söylediğim gibi oğlum," dedi memur. "Kahraman öldü. Tapınağa gitmenin bir faydası yok. Zaten bu gece için kapandı. Sabah gelmenin de bir faydası olmaz."

"Zaten sabah gelemem. Gece yarısı trenine biniyorum,"

dedi Teus.

"Hayır," dedi Şerif Şerif. "Demek istediğim, NE ZA

MAN GELİRSEN GEL faydası olmaz. Bu kahraman birkaç yüz yıl önce ölmüş."

Teus başını salladı. "O zaman geri d ö n ü p ölmeden önce bulmalıyım onu."

Polis m e m u r u , Edward Amca'ya baktı. Alçak sesle konuştu. "Kafasına darbe aldığını söylerken neyi kastettiğini 136

anladım. Onu kaldığımız yere götürsen daha iyi olacak.

Yolunuz u z u n m u ? "

"Storm Hanı," dedi Teus.

"HAYIR!" diye bağırdı amcam. "Kayıp Ördek... Kayıp Ördek'te kalıyoruz! G ö r d ü n mü? Kafasını çatlatınca beyni allak bullak oldu."

Şerif Şerif başını hüzünle iki yana salladı. "Ona dikkat et," dedi.

Edward Amca'yla birlikte Teus'u kollarından tuttuk.

Dizlerim korkudan titriyordu. Tehlikeden kurtarmak için Teus'u çekmiyordum; dehşetle titreyerek yere yıkılmamak için ona t u t u n u y o r d u m .

Edward Amca büyülu lambayı aldı ve Teus tabutu omuz-ladı. Ara sokağın sonuna vardık.

"Hey!" diye bağırdı Şerif Şerif.

Durduk. Döndük.

"Kayıp Ördek diye bir yer hiç duymadım. Üstelik ben, doğduğumdan beri Aden'de yaşarım," dedi polis.

"Yeni yapıldı," dedim çabucak.

"Nerede?"

"Güney yolunun sonunda."

"Ah..."

Gaz lambaları ile aydınlanmış ana caddenin kasvetli yeşil parıltısına çıktık.

"Hey!" diye seslendi Şerif Şerif.

Durduk. Dizlerim yine titremeye başladı.

137

"Evet m e m u r bey?"

"Kuzeye d ö n d ü n ü z . "

"Ah, evet," diye açıkladı Edward Amca. "Son bir gösteri daha yapacağız, ondan sonra Son Ördek'e gideceğiz."

"KAYIP Ördek," dedi Şerif Şerif.

"Nerede?"

"Ne nerede?"

"Bu kayıp ördek nerede?" diye sordu Edward Amca.

"Güney yolunun sonunda," dedi polis m e m u r u .

"Demek ki SON ördekmiş, değil mi?" dedi Edward Amca gülerek.

Şerif Şerif bıyığını çekiştirdi. "Öyledir herhalde." Bize el salladı. "Kendinize dikkat edin," dedi. "Sokaklarda, sahip olduğunuz her şeyi çalabilecek bir iki serseri var," diye livardı bizi.

Edward Amca ona döndü. "Şerif, siz bu kötü sokaklarda dolaşırken kendimi güvende hissediyorum. İyi geceler."

"İyi geceler bayım," diye yanıt verdi memur.

Sonunda özgürdük. Hızla yürüdük. Küçük süpürgeci neşeyle seslendi: "Paçayı yırttınız mı?"

Edward Amca, ona bir ders vermek için oğlanın çıplak ayak parmaklarına bastı.

Mucklethrift fabrikasının ve kapıda büzülmüş oturan kibritçi kızın önünden geçtik. Kız, şalını omuzlarına dolamış uykuya dalmıştı. Edward Amca elini tabutun içine soktu, bir avuç para çıkardı ve onları kızın kesesine bıraktı.

138

Dünyadaki en kötü adam olabilirdi. Ama en iyisi de olabiliyordu. Tıpkı Robin Hood gibi zenginlerden alıp fakirlere verebiliyordu. İlmekte ölmeyi hiç hak etmiyordu.

Belediye binasının saati, uzaktan uzağa sekizi çalarken, Storm Hani'nın, çamurlu bir ırmağın kıyısında oturan tahtadan bir kurbağa gibi beklediği yalı boyuna geldik.

YİRMİ BİR

O L İ M P O S (ZAMANIN ŞAFAĞI) VE STORM HANI

Muhtemelen öykümde zamanı bir ileri bir geri sarmamın tok kolay olduğunu düşünüyorsunuzdur. Değil işte. iskelet İskeletor'un parçalarını bir araya getirmek gibi bir şey. Bütün parçalar elimde ama onları doğru sıralamam gerekiyor. Birkaç dakikalığına Eski Yunanistan'a dönerek her şeyi düzene sokmam lazım gerçekten.

Zeus, ortalığı kasıp kavuruyordu. Yıldırım fırlatmak için yıldırım çömleğine uzandı; ama çömlek boştu. Bu, Zeus'u daha da fazla kızdırdı.

"Hermes!" diye bağırdı.

Miğferinde ve sandaletlerinde kanatlar olan haberci, kanat çırparak yaklaştı. "Bağırmana gerek yok.

"Şimdi ne istiyorsun?"

"Kanatlı atım Pegasus'u getirmeni istiyorum!" diye köpürdü Zeus.

"Oooof! O ahırlar çok pis kokuyor," dedi Hermes ve güzel b u r n u n u havaya kaldırdı. "Kaymera'yı gönderemez misin?"

140

Zeus, uçan oğluna yıldırım gibi bir bakış fırlattı.

"Kaymera'yı *burada* istiyorum ki boşboğazlık etmesin. Senden de bir kerelik olsun denileni yapmanı istiyorum. Bana Pegasus'u getir."

"Ama baba," diye içini çekti Hermes. "Ben o yaşlı, tüylü beygirden çok daha hızlı uçarım. Neden *beni* göndermi-yorsun? Bir tatile ihtiyacım var. Küçük güzel bir yolculuğa çıkar, Olimpos'tan uzaklaşıyorum. Kumlu kıyıları ve sallanan palmiye ağaçları olan, güzel bir y e r e . . . " 3 7

Zeus o n u n sözünü kesti:

"Birinin Yeraltı'na gidip bana bir çömlek dolusu yıldırım getirmesini istiyorum."

Hermes kanat çırpmayı bıraktı. "Yeraltı mı? Hades mi?

Iyyk! Bütün o işkence gören, çılgık atan ruhlar? Teşekkür ederim, almayayım! Hem ben, ağır yıldırımlarla dolu kocaman, pis çömlekler değil, mesaj taşıyorum. Sandaletlerimin kanatları zorlanır. Ööööf ya! Bak ne diyeceğim. Ben en iyisi gidip Pegasus'u sana getireyim." Kanatlarını arıkuşu gibi çırparak kapıdan geçip gitti.

Hera kaşlarını çatarak Zeus'a döndü:

"Bu insan denen yaratıklar, kendi çocuklarıyla bu tür sorunlar yaşıyor mu acaba?"

37 İşte efsanelerde ve mitlerde bunu ASLA göremezsın: Tatile çıkan tanrılar.

Demek istediğim, tatile çıkmış olabilirler ama kimse bunun hakkında yaz mamış. Edward Amca ve ben bile, her yaz iki haftalığına balık tutmaya gi-derdik. Şaşırtıcı, değil mi? Değil mi? Tamam, BENİ şaşırtıyor.

141

Zeus başını iki yana salladı:

"Onlar bebeklerinden hoşlanmadıklarında onları bebek çiftliklerine gönderiyor. Çocuklar büyüdüklerinde de hepsini ağılara kapatıyorlar. O ağılara 'okul' adını veriyorlar."

Tanrıların kraliçesi şok olmuştu:

"Ne üzücü! Pandora'yı ıstırap kavanozu ile birlikte oraya gönderdiğim için benim y ü z ü m d e n oldu herhalde, değil mi?"

Zeus başını iki yana salladı:

"Ben Pandora'nın kavanozunda 'okul' adlı bir ıstırap nedeni hatırlamıyorum. Belki genel ıstıraplara karışmıştır."

Hera biraz vicdan azabı çekiyor gibiydi:

"Bu insan denen hayvanlara yardım etmek istediğinden emin misin?"

Zeus ellerini açtı. "Küçük, komik şeyler. Kuzen Prometheus'un onlardan neden hoşlandığını, neden onlara yardım etmek istediğini anlayabiliyorum." Bakışlarını Kaymera'ya çevirdi. "İşte bu yüzden Kaymera'ya bu kadar kızdım. Üç Kalası var, ama üçü birden bir beyin etmiyor. Gidip Teus'

un yerini Gazap'a söylediler değil mi?"

Yılan kafası kıvrandı:

"Kazayla oldu. Yalnızca... yalnızca aslanın ağzından kaçtı."

Aslan kafası döndü, yılan kafasına kükredi:

"Ya, evet, hemen beni suçla!"

142

"Eh, Gazap'a Prometheus'un gelecekte bir milyon sene ileriye gittiğini sen söylemedin mi?" diye tersledi yılan kafası onu. "Zeus, yıldırımlarıyla bir kafayı vuracaksa o yıldırım senin kafana iniyor dostum."

"Didişmeyi bırakmazsanız hepinizin kafasını patlatırım!" diye kükredi Zeus, aslan kafasından da yüksek bir sesle.

"Hepimizin tasını mı parlatırsın?" dedi keçi kafası sırtarak. "Teşekkür ederim, bence çok iyi olurdu."

Zeus h o m u r d a n d ı ve Pegasus, kanatlarını katlayarak açık pencereden içeri girince ayağa fırladı. Atın pürüzsüz toynakları mermer zeminde kayd ve at doğrudan Hera'nın tahtına yollandı. Neyse ki ilk önce Kaymera'ya çarptı. Bir kafa, kanat, kürk ve kuş tüyü yumağı halinde saray zemininde yuvarlandı.

Zeus bir toynağı yakaladı ve Pegasus'u çekip kurtardı.

"Ah," diye inledi aslan başı. "O yaratık, yerdeyken tam bir baş belası oluyor."

"O gelmeden herkesin uyarılması lazım," diye onayladı yılan başı.

"Evet Zeus, ona klakson tak!" diye kükredi aslan.

"Benimkilerden birini alabilir," diye inledi sersemlemiş olan keçi. "Ben de iki kulak var."

Aslan başı ve yılan başı keçi kafasına döndüler. "Kes sesini!" diye bağırdılar.

Zeus kendini Pegasus'un sırtına fırlattı. "Ben uçmaktan bıktım," dedi. "Bu sefer beni Aden'e Pegasus götürebilir."

143

"Ya yıldırımların?" diye sordu Hera.

"Bunun için zamanım yok. Teus'un bana ihtiyacı olabileceğini hissediyorum," diye açıkladı Zeus ve Pegasus'u pencereye döndürdü. "Hadi Peg!" diye bağırdı, dağ yamacına doğru fırlarlarken. "Seninle uçuşma zamanı."

Keçi kafası gözlerini kırıştırdı. "Kelle uçuşma zamanı mı?

Hangi kelle uçuyor?"

Aslan başı ile yılan başı bakıştılar.

"Ah, umarım seninkidir," diye içini çekti aslan başı.

"İçtenlikle umarım seninkidir."

Bu arada, Storm Hanı'nda, kanatlı kapıları itip kalabalık ve dumandan dolu odaya girdik. Oda gürültülüydü. Erkekler ve kadınlar kahkahalar atıyor, tartışıyor, yiyip içiyor, küfrediyor, alem yapıyorlardı. Oda, yıkanmamış koltukaltı gibi kokuyordu... Ya da January Storm'un yahnisinin çürük kedi leşi kokusu da olabilirdi. Kız masadan masaya koşturuyor, servis yapıyordu. Bu yüzden biz içeri girerken hınçlı yorumlar yapmak için zaman bulamadı.

Babası barda hizmet ediyor, mat renkli kalaylı kupalara puslu kahverengi bira dolduruyordu. 38 İngiliz beyefendisi halâ pencerenin dibindeki masada oturuyor, dolmakalemi İH | a n u a r y Storm, a n n e s i n e n e o l d u ğ u n u hiç söylememişti bana. Annesi, Storm Hanı'nda yaşıyor, ama January Storm'un bile bir annesi olmalıydı.

Sanırım January, annesinin başına gelen şeyden utanıyor. Belki de hapisleydi, saklanıyor ya da cennetteydi.

144

ile yazı yazıyordu. Kalabalığı yarararak sahneye ulaştık, tabutu ve ganimetimizi sahnenin altına saklarken bize el salladı.

Teus, kuğu kanatlarının güvende olup olmadığını kontrol ederken Edward Amca, odamıza çıkıp çantalarımızı topladı. Gece yarısı trenini yakalamak için oyalanmadan çıkmak istiyorduk.

Ben denizci üniformamı giyerken Edward Amca, büyülü lambaya birkaç yeni resim çerçevesi oturttu: Deniz ve yanan bir gemiye dair resimler.

Bir iki kızarmış gözlü, sarhoş bakışlı müşteri bizi izleyerek alayla güldü. Bize sataşmayı düşündüklerini anlaya-biliyordum. Daha kötü kalabalıkların ö n ü n d e de oynamıştım. Bir kez, k ü ç ü k bir kasabanın tiyatrosunda bin çocuğa gösteri yapmıştık. Maymun dolu bir ormandan daha vahşiydiler.

Bay Storm, kalabalığı yara yara geldi ve "Gösteri zamanı geldi," dedi.

"Teşekkür ederim dostum," dedi Edward Amca. "Bizi hanımlara ve beylere sunar mısın acaba?"

Bay Storm dik dik baktı ona. "Bu odada hanımlar ve beyler yok. Şu yazar dışında." Yine de kalabalığa dönüp bağırdı: "Yerinize o t u r u n d a bu geceki oyunu izleyin."

Pis suratlı güruh, bize döndü. Bay Storm sözlerine de vam etti: "Çok iyi değiller, ama paramızın yettiği en iyi oyuncular. Size Bay Edward Slaughter ile küçük J i m ' i 145

sunuyorum. Oynayacakları o y u n u n adı... hangi oyunu oynayacaksınız ? "

"Yanan Güvertede Duran Oğlan Çocuğu," diye hatırlattı Edward Amca.

"Yanan Güvertede Duran Oğlan Çocuğu!" diye bağırdı Bay Storm ve birkaç cılız alkış duyuldu.

Aniden, tek gözü camdan yapılmış, sakallı bir adam ayağa fırladı ve bağırdı: "Hey! Ben b u n u biliyorum!" Müş-

leriler alkışlarken adam, masanın üzerine sıçradı ve dengesini k u r m a k için ellerini iki yana açtı. Okumaya başladı:

"Yanan güvertede durdu oğlan.

Deli gibi burnunu karıştırdı.

Küçük toplar yaptı onlardan,

Ve babasına doğru fırlattı."

Kalabalık alkışladı, İngiliz beyefendi bile kâğıdına bakarak sessizce gülümsedi. Ama Edward Amca kızmıştı. Göreceğiniz gibi, kızmak o n u n en BÜYÜK hatasıydı.

YİRMİ İKİ

S T O R M HANI VE ISTASYON

O iğrenç şiirle mideni bulandırdığım için özür dilerim.

Ama bazen yaşam böyledir. Bazen insanlar çok kaba olabilir.

Şiirin aslı Galli bir hanım tarafından yazılmıştır ve çok daha edepli bir şiirdir. Ünlü şiirini insanların ne hale getirdiğini öğrense şair hanım çok kızardı. Bu yüzden (eğer onu görürsen) söyleme.

E d w a r d Amca derin bir nefes aldı. Güçlü sesini kulla narak masadaki adamın sesini bastırdı. Büyülü lamba haya ta d ö n d ü ve güzel bir yelkenli savaş gemisinin yanan gü-

vertesini gösterdi. Gemi, okyanus dalgalarında ilerliyormuş

gibi yükselip alçalıyordu.

Kalabalık biraz yatıştı.

Sonra ben bir düğmeye basarak k ü ç ü k bir çarkın, lam-badan çıkan sıcak havayla dönmesini sağladım. Çarkın üzerinde kırmızı ve sarı cam parçaları vardı. Dönerlerken, resmin üzerine alevlere benzeyen ışıltılar düşürüyorlardı.

Savaş gemisi, yanıyormuş gibi görünüyordu.

147

Kalabalık gerçekten meraklanmıştı. Çok kolay olacaktı.

Tek yapmamız gereken, ben k ü ç ü k cesur oğlanı oynarken amcamın şiiri okumasıydı. Sonra toplanıp istasyona gidebilirdik. Her şey iyi başladı. Edward Amca'nın sesi gürledi:

"Yanan güvertede duruyordu oğlan

Başka herkes kaçtığı halde.

Savaşın yıkımını aydınlatan yangın

Düşüyordu çevresindeki ölülerin üzerine. "

Lamba ile perde arasına girerek 'alevlerin' üzerime düşmesini sağladım ve alevlerin sıcaklığını hissedermiş gibi yaptım. Birinin, " A h h h h ! " diye içini çektiğini d u y d u m ve oynadığım rolle onların taş yüreklerini b u r k t u ğ u m u anladım.

Amcam devam etti:

"Dimdik durduğu yerde güzel ve parlaktı, Fırtınaya hükmetmek için doğmuştu sanki.

Kahramanlar ırkından bir yaratıktı,

Gururla dikiliyordu çocuksu bedeni."

Denizci üniformam içinde gururlu ama çocuksu, yine **de** alevlerden birazcık korkuyormuş gibi göründüm.

"Alevler yalanıyordu... Ama o gitmedi Babasının sesini duymadan;

O baba ki aşağıda ölüp gitmişti,

148

Sesini hiç duymamadan.

Oğlan babasına seslendi..."

Şimdi seslenme sıram gelmişti. Sözlerimi unutmadığımı u m u y o r d u m . . .

"Söylesene baba, söylesene

Görevim bitti mi burada!"

Amcam k o r k u n ç öyküye devam etti...

"Ama bilmiyordu alt güvertede

Sesi gitmiyordu ölü kulaklara."

Ben panikle k o n u ş u r k e n hızlandık:

"Söyle baba, diye haykırdı tekrar,

Gidemez miyim hâlâ?"

Amcam, demir bir plakayı sallayarak top gürlemesine benzeyen bir ses çıkardı ve bağırdı:

"Ve yanıt verdi gürleyen toplar,

Alevler yayıldı hızla."

Seyirciler sandalyelerin kıyısına tünemişti. Sonra sakallı ve cam gözlü adamın çıktığı masaya korkunç bir kadın tırmandı.

Aniden çirkin bir sesle güldü ve ciyaktı:

"Yanan güvertede durdu oğlan;

Ayakları yanık doluydu.

Alevler bıraktı ne pantolon ne don,

O da kız kardeşininkilere el koydu!"

149

Benzerini daha önce de görmüştüm. Şimdi iki şeyden biri olacaktı. Kalabalık seçim yapacaktı. Ya bizi destekleyeceklerdi ya da sorun çıkaranları. Her şey Edward Amca'nın ne yapacağına bağlıydı.

Sakallı adama baktı. "Kolundaki şey siğil mi, yoksa karın mı?"

Kalabalığın arasında bir iki kişi kıkırdadı, ama espri pek iyi karşılanmamıştı. Sakallı adam kızdı. "Benim güzel karımla bu şekilde konuşamazsın!" diye bağırdı.

"Güzel karın mı?" diye alay etti Edward Amca. "Korsan bayraklarında daha güzel yüzler görmüşümdür. Patateslerin üzerinde daha güzel gözler görmüşümdür."

Kalabalık suskunlaştı. D u r u m aleyhimize dönüyordu.

Pes etme zamanımız ŞİMDİ gelmişti. Ama Edward Amca hızını alamamıştı. "Yine de senin kadar çirkin biri, daha güzel görünümlü bir kadın bulamazdı herhalde!"

"Çirkin mi?" diye bağırdı adam.

"Evet! Bu senin gerçek suratın mı? Yoksa biraz önce kustun m u ? "

Kimse gülmedi. Edward Amca işlerin kötü gittiğini hâlâ göremiyordu. "Neden b u r n u n u kulağına sokup beynini sümkürmüyorsun?" dedi alayla.

Kalabalık homurdanmaya, yuh çekmeye başladı. Sakallı adam, Edward Amca'ya saldırmak için ilerlemeye kalkıştı; ama bir masanın üzerinde d u r d u ğ u n u u n u t m u ş t u . Yan masanın üzerine düştü.

150

Kırmızı saten elbiseli bir kadın bağırdı, "Hey! Cam gözün yahnimin içine düştü." Kadın, yanındaki traşsız, kare çeneli adama döndü. "Harry! Adamın cam gözü yahnime düştü. BİR ŞEYLER yap!"

Harry, tek gözlü adamı masadan mı atmalı, yoksa cam gözü kadının yahnisinden mi çıkarmalı, karar veremiyordu. Sakallı adamı yakasından ve p a n t o l o n u n d a n tuttu ve fırlattı. Tek gözlü adam, iskambil oynanan bir masaya düştü ve oyun kartlarını, paraları yere saçtı.

Birkaç kişi paraları kapmak için atıldı. Kumar oynayanlar, yollarına çıkan masaları ve müşterileri tekmeleyerek kare çeneli adamın üzerine atıldılar.

Kısa süre sonra, köşedeki İngiliz beyefendi dışında herkesin birası ya da yahnisi dökülmüştü ve hepsi, birinden intikam almak için yanıp tutuşuyordu. Yumruklaşmaya başladılar. Sonra bira kupaları

fırlatıldı. Sonunda sandal yeleri fırlatmaya başladılar. Herkes en yakınındaki kişiye y u m r u k atıyordu.

"Nerede kalmıştım?" diye sordu Edward Amca. Boğazını temizledi...

"Ve yanıt verdi gürleyen toplar,

Alevler yayıldı hızla."

Kimse dinlemiyordu. Büyülü lambayı söndürdüm ve sahnenin yanından izlemekte olan Teus'a bağırdım, "Tabutu kap Teus! Bir an önce istasyona gidelim."

151

Teus anladı. Tabutu kaldırdı ve omzuna dayadı. Ben de büyüğü lambayı perdeye sardım ve amcamın kolunu çekiştirdim.

"Gitme zamanı," dedim.

Teus kargaşaya baktı ve mırıldandı: "Ben nerede hata yaptım?"

"Teus, HADİ a m a ! " diye bağırdım.

Teus bizi takip ederek sahne arkasındaki kapıdan serin, karanlık arka sokağa çıktı. Edward Amca biraz sersemlemişti. "Bizden hoşlandıklarını sanmıştım," dedi.

"İstasyona gidiyoruz amca. Gece yarısı trenine."

"Ah, evet," dedi ve yanımızda yürümeye başladı.

Sıçanlar yolumuzdan kaçışıyordu. Kuytulara bekleyen haydutlar bile bizden uzak duruyordu. Ana caddelerden uzak durduk, kaldırım taşlarının üzerinde süzüldük, bir sürü su birikintisi aştık. Ama, daha belediye binasının saati on biri çalmadan istasyona varmıştık bile.

Tabuttaki paralardan bir kısmını kullanarak bilet aldık.

Sonra tabutun üzerine oturduk.

"Sen de bizimle geliyor m u s u n ? " diye sordu Edward Amca, Teus'a.

"Gelemem," dedi Titan. "Kanatlarımı orada bırakmak zorunda kaldım. Storm Hanı biraz yatıştığında gidip onları almam gerek. Hem, benim burada kalıp bir kahraman bulmam gerek."

152

"Bu geceki gösteride küçük Jim'i gördün. Al sana kahraman işte," diye itiraz etti Edward Amca.

"Ama o yalnızca bir masaldı," dedi Teus.

"Yo, y o ! " diye bağırdı Edward Amca. "O gerçek bir öykü . " 3 9

Teus başını iki yana salladı. "Aden'de bir tapınak var.

Oraya gidip kahramanın kendisini bulmam gerek. Kuzenim için girişmem gereken bir arayış bu."

"Bize çok yardımın d o k u n d u oğlum. Artık o tabutu taşıyamayacak kadar yaşlandım. Bize yardım edecek, senin gibi güçlü bir delikanlıya ihtiyacımız var. Neden bize katılmıyorsun?" diye sordu amcam neşeyle.

Sonra, bekleme salonunun gölgelerinden bir ses duyuldu: "Darağacına gideceğinizi öğrendiğinde size katılmak istemeyecektir Bay Slaughter."

39 İşte bu tuhaf, çünkü amcam bu sefer doğruyu söylüyordu. Yanan gın ertl de duran oğlan çocuğu bir amiralin oğluydu ve geminin adı Orient'ti. (>ı İfttl battı ve amiralin oğlu, babasının ona gitme izni vermesini bekledi. Baha l izin veremezdi. Çünkü ölmüştü. Oğlan gemiyle birlikte patladı. Bana inan mıyorsan bir tarih kitabına bak!

YİRMİ ÜÇ

A D E N HAPISHANESİ

Tam da sen ganimetlerimizle birlikte kaçabileceğimizi dü

şünürken, istasyonda yakalandık. Bizi bulan kim olabilirdi ki? Bay Mucklethrift bizi izlemiş miydi? Yoksa kâhyası şömine rafında duran saatin kaybolduğunu fark edip bizim hırsız olduğumuzu tahmin mi etmişti? Hadi söyle. Hangisi?..

Gölgelerden bir adam çıktı. Sıska yüzünde sıska bir sırıtış olan sıska bir adam.

Edward Amca ayağa fırladı. "Belediye Başkanı Tweed!

Benim eski, iyi, sevgili d o s t u m ! " diye bağırdı. "Seni görmek ne kadar güzel."

Tweed parmaklarını şıklattı ve Şerif Şerif karanlık bekleme odasından çıktı. Yanında iki şişman polis m e m u r u duruyor, tek kaçış yolumuzu tıkıyorlardı. Bataklığa takılmış filler gibi tuzağa düşmüştük. Edward Amca, konuşma yeteneğiyle bizi ilmekten kurtaracaksa tam zamanıydı.

"Kuşkusuz burada polise ihtiyacımız yok," dedi Edward tonca gülümseyerek. "Küçük anlaşmamızı öğrenmelerini istemeyiz, değil mi?"

Tweed gözlerini kıstı. "Biz anlaşma falan yapmadık Slaughter."

Şerif Şerifin kafası karışmış gibiydi. "Pardon Bay Belediye Başkanı, adam neden bahsediyor?"

Tweed de amcam kadar kolay yalan söylüyordu. "Ah, çalıntı malları paylaşmak üzere onunla buluşacakmış gibi yaptım. Aslında, onu suçüstü yakalamak istemiştım. Ganimet, tabutun içinde."

"Ganimeti paylaşacağımız k o n u s u n d a anlaştık,"

dedi Edward Amca dikkatle. "Sanırım şimdi polislere de pay vermemiz gerekecek, değil mi?"

Şerif Şerif öne atıldı. Bıyıkları titriyordu. "Polise rüşvet teklif etmek, ha? Bunu mu yapmaya çalışıyorsun? Ben rüşvet ALMAM! Hiç almadım, hiç almayacağım!"

Edward Amca omuzlarını silktili. "O zaman Belediye Başkanı Tweed'i tutukla. Payını almak üzere bizimle Kayıp Ördek'te buluşacağını söylemişti."

"Kayıp Ördek'i bulmak için biraz erken gittim. Ve öyle bir yer olmadığını öğrendim," dedi belediye başkanı.

Edward Amca başını salladı. "Bunun üzerine bizi polisi gammazlamaya karar verdin, hı, Belediye Başkanı Tweed?"

Belediye başkanı başını salladı. "Sizi bizzat tutuklamayı u m m u ş t u m , " diye onayladı. "Ama bana yalan söylediğini öğrendiğimde izinini sürmeme yardım etmesi için Şerif Şerif e başvurdum."

"Ah! Peki bizim iyi Şerifimiz gece yarısı trenini yaka layacağımızı nereden öğrendi?" diye sordu Edward Amca şaşkın şaşkın.

"Ben söyledim," dedi Teus alçak sesle.

155

"Ne?" dedim. "Bizi sen mi ele verdin?"

Teus üzüntüyle başını salladı. " U n u t t u n u z mu? Kahraman Tapınağı'na giden ara sokakta ona şöyle demiştım:

'Zaten sabah gelemem. Gece yarısı trenine bineceğim.'

Önemli olduğunu düşünmemiştim. Ama, evet Jim. Sizi ben ele verdim. Üzgünüm."

Belediye başkanı sert sert baktı. "Şerif! Onları hapse at ve yargıcı çağır. Şafakta asılmalarını istiyorum. Hapishanenin hemen dışında, düzenli bir sıra halinde. Götür onları!"

"Ganimet ne olacak efendim?" diye sordu Şerif Şerif.

"Sen o konuda endişelenme... Ben hallederim," diye söz verdi sinsi belediye başkanı. Gözleri k u t u n u n içindeki altınlar gibi ışıldıyordu. "Bu suçluların sıkı sıkı kilit altına alındığından emin ol. En az on ayrı şehirde aranıyorlar.

Ödül, büyük olacak. Kaçmalarına izin verme."

"Vermem efendim." Şerif Şerif iki polis m e m u r u n a başını salladı. "Memur Drab! Memur Dross! Tutukluları kilit altına alın."

Polis memurları bizi çabucak zincire vurdular. Bizi çeke çeke götürürlerken Teus acı bir kahkaha attı. "Ben zincire vurulmaya alışığım."

"Ah, evet, hapishanede iki yüz gün geçirdin, değil mi?"

dedi Edward Amca, atlar yola çıkarken ve biz ölüme doğru ilerlerken.

"İki yüz yıl geçirdim," dedi Teus sessizce.

156

"Zincire vurulmaya alışık olabilirsin," dedi Şerif Şerif,

"ama ölmeye alışık olmadığın kesin."

Teus gülümsemeyi başardı. "En az yetmiş bin kez öldüm."

Şerif Şerif, Teus'a delirmiş gibi baktı ve ondan uzaklaştı.

Ama ben olanlarla ilgilenmiyordum. Ben yalnızca ölmenin nasıl bir his olduğu k o n u s u n d a endişeleniyordum.

Hatta Teus'a hınç besliyordum. En azından o yetmiş bin kez ölümlerle deneyim kazanmıştı. Ve onun hayata geri döneceği kesindi. Ben, kendi kırık b o y n u m u onarma gücüne sahip bir Titan değildim.⁴⁰

Sonunda araba, hapishanenin arkasında durdu. Özgür dünyaya son bir kez baktım ve içeriye götürüldüm. Uzaktan uzağa, tren d ü d ü ğ ü n ü n ötüşünü duydum. Zengin ve özgür bir biçimde o trene binmeye çok yaklaşmıştık. Hem de çok.⁴¹

Aynı hücreye kapatıldık. Bileklerimizdeki zincirleri çözmediler.

40 Evet, Teus ölürse yeşil bir kıvılcım çıkaracağını SEN biliyorsun. Gazap, o kıvılcımı görecektir, onun yerini bulacak ve onu dirilmemesine yok edecek.

Teus bunu biliyordu Ben bilmiyordum. Darağacına giderken çevrrendeki insanlara karşı çok da nazik OLAMAZSIN. O polis arabasında, herkesten nefret ediyordum.

41 Evet. Tamam. Kendim için çok üzülüyordum işte, ne olmuş? Senin için kolay tabii, orada olurmuş, layığımı bulmamı bekliyorsun. Ama iddiaya girerim, senin zamanın geldiğinde SEN DE kendin için çok üzüleceksin. Bekle de gör.

"Merhaba dostlarım!" diye bağırdı biri, duvarın dibindeki sıranın üzerinden. Kör dilenciydi. "Sizi yeniden görmek ne güzel!"

"Senin bizi göremediğini sanıyordum," dedim.

"Ha! Buna bir an bile inanmadın, değil mi?"

"Pek değil," dedim.

"Ben inandım," dedi Teus.

"Şerif Şerif ö n ü m d e n geçerken yere para düşürdü," dedi dilenci. "Elbette, uzanıp parayı kaptım. 'Ho, h o ! ' diye ba

ğırdı. 'Ben ne kadar kör dilenciysen sen de o kadar kör dilencisin!' Beni tutukladı ve buraya attı. Herhalde kırbaçlanıp şehirden atılırım. Yine de yarın yeni bir gün, yeni bir şehir olacak. Ya siz?"

"Soygun," dedi Teus.

"Ahhhh! Önemli birini soymamışsınızdır u m a r ı m ! "

"Mucklethrift Malikânesi'nden Bay Mucklethrift'i,"

dedim.

Dilencinin ağzı açık kaldı. "Ah, pekâlâ, bu d u r u m d a HİÇ şansınız yok. İhtiyar Mucklethrift asılmanızı talep edecek. Gördünüz mü, benim gibi fakir birini soymalıydınız. O zaman sorun olmazdı. Ama ZENGİNLERİ soyar-ken yakalanırsanız... Eh, onlar intikam ister. Diğerlerine örnek olsun diye asılmanızı isterler. Üzgünüm dostlar. İşiniz bitti. Muhtemelen bu gece yargılanmanız için yargıci kaldırarak ve sizi sabaha astıracak."

Edward Amca, dilenciye soğuk soğuk baktı. "Sessiz ol adam. Küçük Jim'i düşün. Benim gibi yaşlı bir suçlu asılmayı hak ediyor. Ama Jim masum. Yalnızca ona söylediklerimi yapıyordu. Yalnızca hayatta kalmaya çalışıyordu. O

ölmeyi hak etmiyor."

Dilenci pis ayaklarına baktı. "Üzgünüm, d ü ş ü n m e d e n konuştum," diye mırıldandı.

"Benim kadar üzgün olamazsın," diye içini çekti Edward Amca. Bana baktı ve hayatında ilk defa rol yapmıyordu.

"Çok özür dilerim Jim. Benim öleceğimi ve senin yaşayacağını söyleseler, beni asmalarına

mutlulukla izin verirdim."

"Belki hepimizin mutlu olması için bir yol vardır," dedi Teus neşeyle. "Bir yol var."

D ö n ü p ona baktık.

"Bir yol mu buldun? Bir planın mı var?" diye sordum.

"Hayır, bir yol VAR... ama ne olduğunu bilmiyorum."

"Sağ ol Teus," dedim. "İnsanın içini rahatlatıyorsun."

Bir anahtar sesi duyuldu ve gardiyan içeri baktı. "Yargıç sizi görmeye hazır," dedi.

YİRMİ DÖRT

A D E N MAHKEMESİ

Evet, yine seni merakta bıraktım. Jim bu zor durumdan nasıl kurtulacak, diye soruyorsun. Tıpkı Teusun söylediği gibi, bir yol VAR; o anda göremiyorduk o kadar. Geriye dönüp baktığımda, çok kolay geliyor. Bizim, sorunu çözecek bir yazara ihtiyacımız vardı. O günlerde yazar değildim. Yalnızca çok korkmuş küçük bir çocuktum.

Yargıcın saçları bembeyaz, yüzü kıpkırmızıydı. Sinirli görünüyordu. Bu iyi bir işaret değildi.

"Duruşma başladı," dedi çabucak. "Yargılanmak üzere benim, Yargıç Jasper Coot'un h u z u r u n a çıkarıldınız."

Gece gösterisini görmek için sokaktan birkaç kişi de gelmişti. Düzinelerce gösteri yapmıştık, ama en önemlisi bu olacaktı. Mahkemenin arkasında, halkın o t u r u p izlediği bir salon vardı. Kapı açıldı ve kızıl saçlı bir kızın ayaklarının ucuna basa basa içeri girdiğini gördüm. Kız, dolma kalemli ve sakallı adamın elini tutuyordu. Mahkememizin haberi kaygan sokaklarda hızla yayılmıştı. January 160

Storm ölmemi izlemeye gelmişti. Onu mutlu edeceğini u m d u m .

Ama kız mutlu görünmüyordu. İngiliz beyefendi de öyle.

January, Aden'deki sis kadar solgun bir yüzle oturuyor, pis mendilini ağzına kapatıyordu. Kara gözleri, oynamakta old u ğ u m u z dramdaki her karakteri izliyordu.

İsimlerimizi söyledik. Teus, "Benim adım Prometheus Titan," dediği zaman yargıç kaşlarını çattı ve sonra sızlanırcasına, çabuk çabuk konuşmaya başladı:

"Bu gece sevgili dostum George Mucklethrift'in verdiği harika partiye katıldım. Sevgili eski d o s t u m u n bin zahmetle kazandığı serveti kaybetmesi yetmedi, üzerine bir de siz suçluları yargılamak üzere ben buraya sürüklendim. Sonra da cüzdanımdaki paranın eksik olduğunu fark ettim. Ben mutlu bir yargıç değilim," dedi.

Adamı daha önce gördüğümü biliyordum zaten. Mucklethrift Malikânesi'ndeki konuklardan biriydi ve biz 'Amca'

o y u n u m u z u oynadıktan sonra şiddetle alkışlamıştı.

Yargıç, tahta çekicini önündeki masaya vurdu, bir yu-d u m su içti ve konuşmaya devam etti : "Eski Yunanistan da, Draco adlı bir yargıç vardı..."

" O n u tanıyorum," dedi Teus başını sallayarak.

Yargıç, Titan'a kaşlarını çatarak baktı. "Bu mahkemeye alay etme genç adam. Sana öyle bir ceza veririm ki beni hiç görmemiş olmayı dilersin. Şimdi, nerede kalmıştım?"

"Draco'da," diye hatırlattı Şerif Şerif ve kaynamış beктаşi ü z ü m ü gözlerini Yargıç Jasper Coot'a çevirdi.

161

"Ah, evet, Draco. Bu Draco, suçluları idam ederek cezalandırabileceğini söylemiş. Ama hırsızlık o kadar korkunç bir suçmuş ki idamdan da BETER bir ceza bulabilmeyi dilemiş."42 Yargıç çekicini bize doğru salladı. "Draco'nun nasıl hissettiğini anlayabiliyorum. Ama benim, siz üçünüze yapabileceğim en kötü şey şafakta, m a h k e m e n i n ö n ü n d e asılmanıza karar vermek, ki Aden'in iyi insanları sizin gibi serserilerin başına neler geldiğini görsün. Götür onları Şerif Şerif ve saat sekizi çaldığında darağacı hazır olsun."

Polis ayağa kalktı ve sessizce konuştu. "Özür dilerim Yargıç Coot, ama b u n u gerçekten yapamam."

"Yapamaz mısın? Yapamaz mısın? Bir Aden yargıcına itaat etmelisin, yoksa o kötü adamlarla birlikte sen de asılırsın. *Neden* onları götürüp asamıyormuşsun?" diye sordu öfkeli yargıç.

" Ç ü n k ü efendim, yargılanmadılar," diye hatırlattı Şerif Şerif.

Yargıç çekicini masaya indirdi ve "Ah, pekâlâ," dedi, bana sorarsan zaman israfı, ama bir an önce yapıp bitirelim bari."

Tiksintiyle bize d ö n d ü . "Bay George Mucklethrift'in evini soymakla itham ediliyorsunuz. Savunmanız nedir?"

"Suçlu değiliz," dedi Teus.

42 Kulağa çok aptalca geliyor. Ama doğru. Gerçekten de Eski Atina'da Draco diye biri yaşadı ve gerçekten de dünyadaki en zalim yargıçtı. Yargıç Jasper Coot'tan da zalim.

162

Yargıç bakışlarını tavana kaldırdı. "Bak genç adam, suçlu olmadığını iddia edersen savunmanı dinlememiz, tanık bulmamız, kanıt toplamamız gerekecek. Bütün bunlar zam a n alır. Sonra, yine

sabaha asarız sizi. Suçlu olduğunı söylersen hepimiz için daha kolay olacak, anlıyor m u s u n ? "

"Evet efendim."

"Yani, evet, suçluyum mu diyorsun?"

"Hayır, suçlu değilim."

Yargıç bir dakika boyunca dik dik baktı ona. Teus, onun bakışlarına sakın sakın karşılık verdi. Yargıç bana döndü, e, sen suçlu m u s u n evlat?"

"Değilim," dedim. Mahkeme salonunun arkalarında January, küçük bir tezahürat kopardı.

Yargıç öfkeyle çekicini indirdi yine. "Mahkemede sessizlik istiyorum. Bunu bir daha tekrarlarsan, seni dışarı attı-

rırım." Edward Amca'ya döndü. "Herhalde SEN suçlu ol madığını söylemeyeceksin, değil mi?"

Edward Amca çenesini çıkarmış, başını kaldırmış haliyle çok asil görünüyordu. "Ben size zaman kazandırabilirim, sayın yargıç."

"Öyle mi?"

"Suçlu olduğumu söyleyebilirim," dedi.

Yargıç öne eğildi. "Yine de iki arkadaşınla ilgili kanı ilari dinlemem gerekir," dedi. "Bana fazla zaman kazandıramayacaksın."

163

"Ben başka bir şey d ü ş ü n m ü ş t ü m , " dedi Edward Amca neşeli bir sesle, eski bir dostuyla k o n u ş u r m u ş gibi. "Bu iki genci bırakırsanız suçlu olduğumu söylerim. Beni... bir cezaya çarptırırsınız... Sonra hepimiz yatmaya gidebiliriz."

Yargıç öne eğildi ve gözlerini yarı yarıya kapatarak dü

şündü. "Neden iki suçluyu Aden sokaklarına salıvermek isteyeyim? Benim işim sokakları onlar gibi haşaratlardan temizlemek."

"Şey," dedi Edward Amca sakın sakın, "onları serbest bırakırsınız ama Aden'den atarsınız. Sürersiniz. Beş sene içinde geri dönecek olurlarsa da asarsınız."

Yargıç, Edward Amca'ya saygıyla baktı. "Bu iyi bir fikir yaşlı adam. Avukat olmalıydın!"

"Eskiden avukattım zaten," dedi Edward Amca. "Bu yüzden iyi bir hırsız o l d u m . " 4 3

"Ve bu ikisini serbest bırakmam gerektiğini düşünüyorsun, öyle mi?"

"Bırakmak zorundasınız," dedi Edward Amca. "Teus, bizim sayın Bay Mucklethrift'i soymayı planladığımızı hiç biliniyordu. O yalnızca, Storm Hanı'nda karşılaştığım fakir bir genç. Ganimeti taşıyabilecek kadar güçlü görünüyordu.

Bu yüzden onu bana katılmaya davet ettim. Ama ceplerinde 43 Edward Amca'nın avukat olduğunu ilk kez duyuyordum. Bu doğru muydu, yoksa Edward Amca uyduruyor muydu, hiç öğrenemedim. Ama hakkı varili. Aden'deki en sahtekâr insan muhtemelen Yargıç Jasper Coot'tu, Edward Amca değil.

164

ganimetten tek kuruş bulamazsınız ve bir suça iştirak et-tiğine dair en ufak fikri yoktu.

Yargıç başını salladı. Çekici masaya vurdu ve emir verdi:

"Tutuklu Prometheus Titan'ı serbest bırak Şerif."

Memur Drab (Memur Dross da olabilirdi, bilemiyord u m) zincirleri çözdü ve Teus kürsüden indi. Mahkeme salonunun arka tarafına gitti. January, yana kayarak ona yer açtı. Yargıç, çevresi kızarmış gözlerini bana çevirdi. "Ama bu oğlan planın bir parçası. Küçük entrikanızla b ü t ü n ülkede tanınıyorsunuz. Bu, Jim denen çocuk soygundan önce evi keşfediyor. Sonra, sen ev sahiplerini meşgul ederken değerli eşyaları çalıyor. Bana Jim'in masum olduğunu söylemeyeceksin, değil mi?

Amcam elini omzuma koydu. "Jim suçlu," dedi.

January, k ü ç ü k bir çığlık attı. "Sağ olasın amca," diye mırıldandım.

Bir şekilde, Edward Amca yargıcın eski dostunu oynamayı bırakmış, sahnede rol yapan bir aktöre dönüşmüştü.

İşaretleri biliyordum; duruş tarzı, sesini kullanması. Edward Amca bir can kurtarmak için hayatının en büyük gösterisini yapmak üzereydi. Ama kurtarmayı umduğu can ken-disininki değildi. Bunun için çok geç olduğunu görebiliyordu. Benim canımı kurtarıyordu.

"Yargıç Coot," dedi. Sesi yumuşaktı ama mahkeme sa-l o n u n u n meşe duvarlarına kadar yayılıyordu. İğne düşse 165

d u y u l u r d u . 4 4 "Jim suçlu. Onu hırsızlık yapmaya devam etmek üzere serbest bırakmanız için Aden'in harika yasalarını değiştirmenizi beklemiyorum. Benim istediğim, insani duyguların en güzelini göstermeniz... Merhameti. Çünkü merhamet, gösterdiğimiz zaman, gökyüzünden yağan yağm u r gibi damlar."

"Bunu daha önce de duymuştum," diye onayladı yargıç.

"Onu bulduğumda küçük Jim yetimhanedeydi. Ölümcül tehlike altında zararsız, savunmasız, annesiz bir çocuktü."

"Ölümcül tehlike mi?"

"Aç bırakılmış, dövülmüş, yorgunluktan yere yıkılana kadar dokuma tezgâhlarında çalıştırılmıştı," dedi Edward Amca.

"Evsiz çocuklar bu iş içindir; Mucklethrift parasını bu şekilde, çocukları böyle kullanarak kazanıyor," diye itiraz etti yargıç.

Edward Amca'nın yanaklarında hafif bir kırmızılık belirdi. O zaman Mucklethrift bir canavar, diye bağırarak isliyordu. Ama öfkesini bastırdı ve devam etti.

"Bu zavallı çocuk," dedi o m z u m u okşayarak, "Dokuma tezgâhlarında ölümden de beter bir şeyle yüz yüze geldi.

44 İnsanlar öyle diyor, daha doğrusu. Benim KASTETTİĞİM, bir iğnenin düştüğünü duymadım. Bunun sebebi yanılmış olmam olabilir. İğne düşse duyulmazdı. Ya da o mahkemede kimsenin yere iğne düşürmediği anlamına gelebilir. Sanırım asla bilemeyeceğim. Mahkeme salonuna geri dönmeyi ve duyulup duyulmayacağını öğrenmek için yere iğne atmaya başlamayı hiç düşünmüyorum. Pardon, sen okumaya devam et.

166

Edward Slaughter adlı adi bir suçlu tarafından yetimhaneden alındı. Yakalanırsa asılma tehlikesiyle karşı karşıya kalacaktı."

"Bu gerçekten de daha kötü," diye onayladı yargıç.

"Küçük Jim, tıpkı yanan güvertede d u r a n çocuk gibiydi. Jim, ona verdiğim görevlerden affedilmek için yalvardı,"

dedi Edward Amca ve sesi, ö y k ü n ü n acılığıyla kırılıyordu.

"Her gece ağlaya ağlaya uykuya daldı. Her gece yalvarıp yakardı: Edward Amca, Edward Amca, artık bırakabilir miyim?"

"Öyle mi yaptım?" diye sordum.

Edward Amca, acıtırmasına o m z u m u sıktı. Bu, susmam için bir işaretti. Sonra sesini yükseltti ve serbest elini mumlu avizeye doğru kaldırarak yalvaran çocuğu oynadı. Şiirin dizelerini çaldı - e h , çaldığı son şey onlar olacaktı- ve çocuksu bir sesle haykırdı:

"Söyle amca, söyle

görevim bitmedi mi hâlâ?

Konuş amca, diye haykırdı yine,

Gidemez miyim daha!"

Seyircilerin arasında biri hıçkırdı. January mendilini ısırdı. Yargıç b u r n u n u çekti.

"Bu zavallı çocuğun yakarışını ret mi ettin?" diye sordu yargıç.

167

"Evet. İşte bu yüzden ben *iki kez* ölmeyi hak ederken, çocuk yaşamayı hak ediyor," diye açıkladı Edward Amca.

Yargıç gözündeki yaş sildi. "Şerif, bu adamı al, götür.

Sabaha as."

"Peki Yargıç Coot. Ya oğlan?"

"Onu serbest bırak. Sabah on treniyle yetimhaneye geri gönder onu."

Memur Dross (Memur Drab da olabilirdi, bilemiyorum) zincirlerimi çözdü.

Yargıç kalkıp giderken m a h k e m e salonu epey gürültülüydü. Ama bir ses diğerlerinden daha da yüksek sesle haykırıyordu:

"Hayır! Lütfen hayır!"

O acıklı sesin bana ait olduğunu fark ettim.

YİRMİ BEŞ

A D E N - IDAM SABAHI

Eh, hepsi buymuş herhalde, değil mi? işte bu yüzden ben öyküyü anlatabiliyorum. Ben yaşıyorum, Edward Amca ise darağacına gitti. Teus serbest kaldı. Öykünün sonu, benim için mutlu son. Amcam için mutsuz son. Ama hayat asla o kadar basit değildir. Kitabı kapatmayı, ışığı söndürüp uyu-mayı düşünüyorsan, uyu. Ama seni uyarmam gerek, öykümde birkaç önemli dönüm noktası kaçırırsın...

G a z a p , dev kanatlarını açmış, yeryüzünün üzerinde süzülüyor, zamanın akıp geçmesine izin veriyordu. Aşa

ğıda, bedenlerinden kaçan insan ruhlarının çıkardığı mavi kıvılcımlardan oluşan seli görebiliyordu. Zaman zaman savaş çıkıyordu ve dünyanın bir köşesi mavi ışığa boğuluyordu.

Gazap, çarpık boynu üzerindeki başını iki yana salladı; bu zavallı insanlar neden bu kadar aptaldı? Pandora onlara milyonlarcasını öldürecek vebalar ve hastalıklar getirmiş, ti zaten. Neden birbirlerini öldürerek intikamcı tanrılara 169

yardım ediyorlardı? Gazap bu küçük, kılsız hayvanları asla anlayamayacaktı.

Zaman hızla akıp geçti ve parlak yeryüzü, güneşli tarafında bile, daha kasvetli bir yer oldu. Gazap, aşağıdaki toprakların bazı kısımlarını görmekte güçlük çekiyordu.

Büyük şehirler, d u m a n d a n battaniyelerle örtülmüşlerdi.

Fabrika bacaları pis kokulu dumanlar saçıyor, aşağıdaki pis sokakları gözlerden gizliyordu.

Ama duman, mavi ölüm kıvılcımlarını saklayamıyordu.

Ve bu şehirler savaş meydanları gibi ıslıl ıslıldı; ezme makineleri işçilerin üzerine devriliyor, sonra pis ve k o k u ş m u ş

sular, dulların ve çocukların işlerini bitiriyordu. Duman, çocukların ciğerlerini k ö m ü r e çeviriyordu. Boş tabaklar ve daha da boş mideler, en zayıfların bitkinlik içinde kanallara gitmelerine, orada tükenmiş mumlar gibi çırpınarak ölmelerine neden oluyordu.

Burada bir mavi kıvılcım, orada yüz tanesi daha...

Bir şehir, tüm diğerlerinden daha çamurlu, daha ıslak-tı. Gazap, aşağıda ne tür sefaletlerin yattığını görmek için kurumlu havada süzülürken b u r u n deliklerini kapatmaya çalıştı. Bu kirli şehrin yüreğinde, havayı diğerlerinden daha fazla kirleten kararmış bir baca vardı ve bu fabrikadan daha fazla mavi kıvılcım çıkıyordu.

Ama bu şehir Gazap'a, 'doğru' hissi veriyordu. Bu şehir bir yaratık olsa, size bakar bakmaz karaciğerinizi sökecek türden bir yaratık olurdu. Evet, bir örümcek kadar çirkin 170

ve acımasız, bir kedi kadar zalim ve kurnaz bir şehirdi bu.

Ama 'doğru' hissi veriyordu.

Gazap, fabrika kapısının üzerindeki kemere k o n d u ve solmuş bir battaniye içinde cansız bir insan bedeninin binalardan dışarı taşınmasını izledi.

Kemere tuhaf simgeler boyanmıştı. Gazap onları okuyamıyordu. Okuyabilse, 'Mucklethrift Makineleri' yazan harfler olduklarını bilirdi.

Köşedeki k ü ç ü k kibritçi kız, iğrenç kuşa baktı ve ürperdi. Kanaldan bir parça çamur keseği aldı ve kuşa fırlattı.

Gazap, çarpık b o y n u n u çevirdi ve zalim gözünü kıza dikti. Mavi kıvılcımın titrediğini, serbest kalmak üzere olduğunu görebiliyordu. "Yakında öleceksin," dedi.

Kuş, devasa kanatlarını açtı ve ağır ağır çırparak havalandı. İnsanlar Prometheus'un aptalca armağanıyla bunu yaptılarsa, o zaman Prometheus yazgısını hak etmiş demektir, diye düşündü. Kurumlu havada yükseldi ve arayışına geri döndü. Ne kadar yaklaştığını bilmiyordu.

Ondan çok yükseklerde uçan kanatlı atı da görmemişti.

Zeus, büyü lü hayvanın sırtındaydı. Onu dizginledi. "Hooo, Pegasus. Gazap'ın bizi görmesini istemiyoruz. Bizi görürse ta kuzen Teus'un yanına kadar izler bizi."

Tanrı, kanatlı atın başını çevirdi ve bir süreliğine sak-lanmak üzere ayın karanlık yüzüne uçtu. İşte, Zeus idamı bu yüzden kaçırdı.

Keşke ben de kaçırabilseydim.

171

Darağacı yüksekti, ama ben görmeye çalışıyordum.

Storm Hanı'ndan getirdiğimiz tabutun üzerine çıkmıştım, ama yine de görebilecek kadar yüksekte değildim. Tahta platformun ö n ü n e çok fazla insan doluşmuştu. Edward Amca her zaman yüksek sahneleri ve büyük seyirci kalabalıklarını sevmiştir, diye d ü ş ü n d ü m üzüntüyle.

Bay George Mucklethrift'in şişman bedeninin arkasında kalmıştım. Adam, arkadaşları Yargıç Coot ile Belediye Başkanı Tweed'in arasında duruyordu. Onlar için bu idam, güne iyi bir başlangıç demekti.

Kalabalık bir partiye katılmış gibi davranıyordu. Bir kahvaltı partisine... Bir adamın ölmesini seyretmeye gelmişlerdi ve sonra eve gidip kahvelerini içeceklerdi.

January Storm, sessizce solumda duruyordu. Beyefendi yazar da sol tarafta durmuş, sakalını sıvazlıyordu. "İnsanların halkın ö n ü n d e asıldığı günler çoktan geçmiş olmalıydı," dedi. "Bir adam ölecekse, bırak h u z u r ve vakar içinde ölsün."

Aden'in üç büyük adamı mutlu mutlu gevezelik ediyordu. "Aden için büyük bir gün," dedi Bay Mucklethrift gülerek. "Hain Edward Slaughter'a tuzak kurarak iyi iş çıkardın Başkan Tweed. Bütün ülkede aranıyor; ama başka her yerde k a n u n u n elinden kurtuldu."

"Onu görür görmez nasıl bir şeytan olduğunu anlamıştım," diye böbürlendi Tweed. "Eski bir deyim vardır, bir adama yeterince ip verersen kendini asar. Eh, ben ona yeterince zaman verdim ve o da kötü planlarını ele verdi."

172

Bay Mucklethrift kakhaha attı. "Ama kendi kendini asmayacak, değil mi? Onu Şerif Şerif asacak! H a h ! "

Çiroz kıkırdadı. Başını kaldırıp beyaz saçlı yargıca baktı.

"Üçünü yan yana asılmış görmek güzel olurdu," diye içini çekti.

Yargıç başını iki yana salladı. "Genç adam yakışıklı bir yaratıktı, İnsanlar, güzelliğın yok edildiğini görmekten hoşlanmaz. G ü r u h aleyhimize dönebilirdi."

"Bunu istemeyiz," dedi Bay Mucklethrift, aniden cid-dileşerek. " D ü n gece Storm Hanı'nda ne

yaptıklarını duydum. Arada bir birilerini asarak onları mutlu etmeliyiz.

Ama onları kızdırmak istemeyiz, ah hayır..."

"İşte bu yüzden küçük çocuğu serbest bıraktım," diye devam etti yargıç. "G ü r u h o n u n darağacından sarkan zayıf bedenini görünce acırdı. Çocuklar söz konusu olduğunda yürekleri yumuşuyor."

"Bunun gibi küçük hırsız iblisler için bile mi?" dedi Mucklethrift, küçümsemeyle.

"Güven bana George," dedi yargıç. "Oğlan asılamayacak kadar hafif olurdu."

"Slaughter gibi değil, ha? O adam tereyağı kadar yağlı,"

dedi Belediye Başkanı D ü d ü k.

"Her neyse, sen değerli eşyalarını geri aldın, değil mi?

dedi yargıç.

Bay Mucklethrift homurdandı, "Yalnızca yarısını. K a l a n yarısını saklamış ya da harcamış olmalılar."

173

Belediye Başkanı D ü d ü k kıpırdandı. Kayıp ganimetin nereye gittiğini anlamıştım. Ama arkadaş arkadaş soyuyorsa bu, beni hiç ilgilendirmezdi.

Sis biraz kalkmıştı ve güneş, ırmağın üzerinde kırmızı bir top gibi yükseliyordu. Gökyüzü d o n u k kırmızı bir ışıkla kaplanmıştı. O zalim şehirde ölen b ü t ü n insanların kanıyla lekelenmişti sanki.

Aniden kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü. İki şey olmuştu. Belediye binasının saati, ölüm saatini çalmaya başlamıştı. *Ding-dong, ding-dong*. Ve hapishane duvarında bir kapı açılmıştı.

Ding-dong, ding-dong. Her çınlama, bir adamın hayalından bir saniye daha alıp götürüyordu. Adam, basamakları, başını eğerek ağır ağır tırmandı. Elleri arkasında bağlanmıştı.

Ding-dong, ding-dong.

Adam platformun tepesinde durdu. Başını kaldırmadı, ama gözlerini kaldırdı ve benimkilere baktı.

Ding-dong, ding-dong.

Bir gözünü yavaşça kapattı. Göz kırptığını sadece ben ve January gördük.

Donnnngggg!

Adamın son saatinin ilk çınlamasıydı.

Donnnnngggg!

Başını birazcık kaldırdı ve harika gözleri tiyatro makyajının gri gölgeleri arasından parladı.

174

Donnnnngggg!

Bir kâğıt parçası çıkarıp okumaya başladı...

Donnnnngggg!

"Bu yaptığım, şimdiye kadar yaptığım her şeyden çok çok daha iyi bir şey," dedi.

Donnnnngggg!

Şerif Şerif ilmeği boynuna geçirdi.

Donnnnngggg!

"Gideceğim yer, şimdiye kadar bildiğim her yerden çok çok daha iyi bir yer," diye bitirdi, sonu gelmiş adam.

Beyefendi yazar mırıldandı, "Güzel sözler."

Donnnnngggg!

Şerif Şerif, kurbanının kafasına beyaz bir torba geçirdi.

Donnnnngggg!

Son çınlama kıyamet çanı gibi yankılandı. Şerif Şerif geriledi ve bir kolu çekti. Darağacının zemini açıldı ve şişman beden delikten düştü.

G ü r u h t a n bir inleme yükseldi. Bir şekilde, ben tezahü-

rat yapacaklarını düşünmüştüm. Ama o asil sözler onları susturmuş, düşüncelere sevk etmiş olmalıydı.⁴⁵ Biraz utanmış gibi, ayaklarını sürüye sürüye uzaklaşmaya başladılar.

⁴⁵ Bu sözleri daha önce de duyduğunu düşünüyorsan, bu mümkün. Beyefendi yazar onları, bu idamdan bir sene sonra, 1859'da yazdığı ünlü kitabının sonunda kullandı. Ama bu sözler gerçek hayatta ilk kez Aden'deki darağacın-da söylendi. Beyefendi yazarın o sözleri kullanmasına aldır mıyorum elbette.

Ne de olsa onları, asılan adamın söylevi için kendisi tasarlamıştı, değil mi?

January alçak sesle inledi, ardından İngiliz beyefendi de alçak sesle inledi. Yalnızca, Aden'in üç büyük adamı mutlu görünüyordu.

"Bu, çok çok daha iyi bir şey meselesi de neydi?" diye sordu Bay Mucklethrift.

"Bilmiyorum," diyerek omuzlarını silktiler Belediye Başkanı Dūdük. "Ama kulağa oldukça güzel geliyordu bence."

"Hırsızlıktan asılmakta güzel bir taraf göremiyorum,"

diye h o m u r d a n d ı Yargıç Coot.

"Çok çok daha iyi bir yer?" dedi Bay Mucklethrift, kafasını kaşıyarak.

"O şişman şeytanın yolumuzdan çekildiğini bilerek bu gece hepimiz çok daha iyi bir yerde kafamızı dinleyeceğiz,"

diye b u r n u n u çekti yargıç.

Mucklethrift, ikisinin de sırtlarına birer şaplak attı. "Ve bu sabah çok daha iyi bir kahvaltının zevkini çıkaracağız dostlarım. Benimle birlikte Mucklethrift Malikânesi'ne gelin ve bana katılın," dedi ve seyretmeye gelen kalabalığın içinden onlara yol gösterdi.

Darağacına dönüp bakmadan uzaklaştılar. Ama biz, üçümüz kaldık. Tabutu aldık. January ve ben alt ucu, beyefendi yazar baş tarafı tuttu.

Şerif Şerif'in iri yarı iki polis memuru, cansız bedeni dara-ağacının altındaki soğuk taşların üzerine yatırıyordu. Dara

ğacı, Aden'in mürekkepten de kara olan ve çevresindeki havayı da lekeleyen gölgelerinden birini düşürüyordu. Biz 176

tabutu gölgeden dışarı taşıdık, ama gölgenin bir parçası ona yapışmıştı sanki. Kapağı açan düğmeye bastım.

Hiçbir şey olmadı.

Bir tekme savurdum ve kapak açıldı. Gerçekten de bu düğmeyi bir ara onarmalıyım. İskeletor adlı bir iskelet dı

şarı fırlamadı. İskeletor'u Storm Hanı'ndaki sahnenin bir köşesinde bırakmıştık. "Amcamı içine koymamıza yardım eder misiniz?" diye s o r d u m Memur Drab'e.

Bakıştılar. "Onu hapisane duvarının dışına gömmemiz gerekiyor," dedi Memur Dross.

"Mezar kazdınız mı?" diye sordum.

"Zamanımız olmadı. Darağacını kurmak b ü t ü n gecemizi aldı," diye yakındı Memur Drab.

"O zaman," dedi İngiliz beyefendi, "soğuk kili kazmaya başlamak istemezsiniz, değil mi?"

"Niye? Hayır..."

"O zaman bırakın cesedi biz alalım ve doğru düzgün bir cenaze düzenleyelim."

"Herhalde..."

"Böylece oğlan da her gün çiçek alıp mezarı ziyaret edebilir," dedi İngiliz beyefendi.

" O n u n on trenine binmesi gerekiyor," diye hatırlattı Memur Dross.

"Ben senin için mezara çiçek koyarım, zavallı küçük Jim," dedi January. "Ağlama."

"Ağlamıyorum."

177

"Eh, ağlıyor olman *lazım*... Sevgili yaşlı amcanın asılmasına tanık o l d u n ! " diye tersledi kız beni.

"Ah, evet! Ü ü ü h ü ü ü ! Ah, zavallı yaşlı amcam. Uvaaaa!"

"Evet, t a m a m ! " dedi Memur Dross. "Hey, bak, amcanı güzelce, rahat rahat tabuta tıkalım... Sen zırlamayı kes, yeter."

Sustum.

"Doğru düzgün gömüldüğünden emin ol," dedi Memur Dross, İngiliz beyefendiye.

"Olurum."

Memur Drab başımı okşadı ve yürüyüp gitti.

"Kahvaltı zamanı," dedi Memur Dross.

"Sabah sabah iyi çalıştık, kahvaltımızı hak ettik," diye onayladı Memur Drab.

Beyefendi yazar, January ve ben, dolu tabutu kaldırmak için epey çabaladık. Ama bir kez yürümeye başlayınca alıştık ve kırmızıya boyanmış sokaklarda -yeni parçalanmış

karacığerden akan kan kadar kırmızıydı- Storm Hanı'na yollandık.

Tabutu dikkatle sahneye yerleştirdik. Düğmeye bastım.

Hiçbir şey olmadı.

Sonra perdenin arkasından fıçı gibi bir şekil çıktı. Yeşil ceket giymiş, endişeli bir ifade takınmıştı. Çizmesini kaldırdı ve düğmeyi tekmeledi.

Kapak açıldı.

178

Yeşil ceketli adam, tabutun yanında diz çöktü. "Teus, oğlum? Nasıl hissediyorsun?"

Ceset gözlerini açtı ve inledi. "Boğazım acıyor," dedi güçlkle konuşarak. Zar zor doğrulup oturdu. Birazcık sallanarak ayağa kalktı.

Edward Amca, yeşil ceketinin cebinden mendilini çıkardı ve alnını sildi. "Sana hayatımı borçluyum genç Teus.

Tanrı'ya şükür yaşıyorsun."

Teus ve Edward Amca birbirlerine sarıldılar.

Ben de January Storm'a sarıldım. İngiliz beyefendi gülümseyerek bizi izledi.

YİRMİ ALTI

S T O R M H A N I , İ D A M D A N Ö N C E K İ G E C E

Korkunç bir şey oldu. Bu satırları yazarken bir şekilde kâğıtları karıştırdım ve bu bölümün sırası kaçtı. Eyvah!..

Bak, birazcık geriye, mahkemeye dönelim, olmaz mı? Mahkeme salonundayız. Edward Amca idama mâhkum edildi ve ben, "Hayır, lütfen, hayır!" diye bağırdım, hatırladın mı?

Mahkemeden sonra ŞUNLAR oldu. Son bölümün bazı kısımlarını açıklayacaktır. Bunun için üzgünüm. Umarım kitaptan zevk almanı engellemez. Bir daha yapmamaya çalışırım.

Bayıldığımı söylüyorlar. Teus beni kollarına almış ve Storm Hanı'na kadar taşımış. Tek bildiğim, sahnenin üzerinde uyandığım. Başım, beyaz kumaşla kaplanmış büyülü lambanın üzerindeydi. Teus beni ısıtmak için beyaz kanatlarıyla ü s t ü m ü örtmüştü.

Gözlerimi açtım. Oda, bıraktığımız gibi değildi. Kırılıp dağılmamış tek bir masa, tek bir sandalye yoktu neredeyse.

İngiliz beyefendi, Teus ve January yan yana tabutun üzerine oturmuşlardı. Bu halleriyle, çatıya konmuş, kara kara dü-

şünen üç kargaya benziyorlardı.

180

Tabut artık hemen h e m e n boştu. Polis memurları ganimeti almışlardı ve iskelet İskeletor çentilmiş, çatlamış, zavallı görünüyordu.

January, her zamanki asık suratlı, çirkin kız değildi artık.

Gözleri ağlamaktan, b u r n u zırlamaktan kızarmıştı. "Sen iyi misin Jim?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Edward Amca ölecek ve ben Aden'den sürüleceğim. Gidecek hiçbir yerim yok. Beni yetimhaneye geri gönderirlerse kaçırım."

"Açlıktan ölürsün," dedi İngiliz beyefendi.

"U m u r u m d a değil," dedim ve sanırım dışarıdan, ırmaktan gelen sis düdüğü kadar kasvetli bir sesle konuştum.

"Keşke beni de Edward Amca'nın yanında assalardı. En azından çabuk öldürdüm."

"Hayır," dedi Teus. "Hepsi benim suçum. Ben Kahraman Tapınağı'nı aramaya gitmeseydim, Şerife bizi nerede bulabileceğini söylememiş olacaktım. O trene binerdik ve şimdi buradan yüz elli kilometre uzakta olurduk."

İçimi çektim. "Edward Amca beni kurtarmak için kendi hayatını feda etti," dedim. "Her zaman, beni hiç umursamadığını d ü ş ü n m ü ş ü m d ü r . Hiç aklıma gelmedi, meğer ne kadar..."

"Asılmış," dedi İngiliz beyefendi, güzel yazar sözcüklerinden birini kullanarak.

"Asıl," diye onayladım ve doğrulup o t u r d u m .

"Bir kahraman," dedi January.

"Bir ne?" diye sordu Teus aniden.

"Bir kahraman," diye tekrarladı January.

"O zaman onu kurtarmak zorundayım," dedi Teus.

"Onu, Zeus'a göstermeliyim."

"Kime?" diye sordu İngiliz beyefendi.

"Benim... kuzenime," dedi Teus. Bana öyküsünün büyük kısmını anlatmıştı, ama diğer ikisine anlatarak zaman harcamak istemedi.

"Onu kurtaramazsın," diye itiraz etti January. "Kimse Aden Hapishanesi'nden kaçamaz."

Teus tabuttan kalktı. "Benim suçum," diye tekrarladı.

"O n u n yerine beni asmaları gerek."

"Ama o zaman SEN ölürsün," diye itiraz etti January.

"Bu ne işe yarar ki?"

"Ama ya *yaşarsam*?" diye sordu Teus.

Ben o n u n ne demeye çalıştığını biliyordum, ama İngiliz centilmen başını iki yana salladı:

"İmkânsız!"

"Hayır, değil," dedi January, ayağa fırlayarak. "Bunu daha önce de duydum. İlmeği kandırmanın bir yolu var gerçekten."

Kızın tabutun üzerine sıçramasını izledik. Boynuna ilmek geçirmiş gibi yaptı. "Halat, gırtlığını sıkıp seni boğuyor," dedi, "ama bazı kurbanların, boğazlarına sağlam melalden bir tüp soktuğunu duydum. Bu onları kurtarıyor.

Arkadaşları gömmek için bedenini alıyorlar, tüpü çıkarıyorlar ve sonra adamı uyandırıyorlar."

"Evet!" diye bağırdı İngiliz beyefendi. "Yüz sene önce bir İngiliz haydut yapmış sanırım. O n u n işine yaramış."

"O zaman, tek yapmamız gereken Bay Slaughter'a gizlice bir parça boru ulaştırmak," dedi January.

Başımı iki yana salladım. "İddiaya girerim haydut genç, zinde bir adamdı. Edward Amca yaşlı ve şişman. Ayaklarının altındaki kapak açıldığında düşüp ölür."

Teus başını salladı. "İşte bu yüzden, genç bir adam onun yerini almalı."

"Ben yapamam," diye içimi çektim. "Yapmak isterdim, ama işe yaramaz."

"İşte bu yüzden benim yapmam gerek," dedi Teus hevesle.

January Storm başını iki yana salladı. "Pardon, ama ben seni şişman yaşlı bir adam rolü oynarken düşünemiyorum."

"Ben düşünebiliyorum!" diye haykırdı Teus. "Hatırlasana, Mucklethrift Malikânesinde Edward Amca şöyle demişti, 'Korkunç, şişman yaşlı bir adam gibi görünmeni gerekiyor.' Ben de ona o n u n gerçekten korkunç, şişman ve yaşlı bir adam olduğunu söylemiştim. Ama o yüzüne o boyaları sürmüştü."

"Tiyatro makyajı," dedim.

"Evet... saçlarına da pudra dökmüştü. Eh, b u n u *ben* de yapabilirim," dedi Teus.

"Darağacına çıkıp Bay Slaughter'ı itip yerine geçemezsin," diye itiraz etti January.

183

" H a ! " diye bağırdı İngiliz beyefendi. "Ben yanıtı buldum. Kitap gibi bir plan. Teus'u, Bay Slaughter olarak giydireceğiz, sonra gidip hapishanede onu ziyaret edeceğiz."

Nöbetçilere Teus'un, amcanın ikiz kardeşi olduğunu söyleyeceğiz."

Başımı salladım. "Hücreye girdiğimizde Teus'u asılmak üzere orada bırakacağız, boğazına bir boru soktukten sonra elbette ve gerçek Edward Amca'yı alıp çıkacağız."

"Kusursuz," dedi İngiliz beyefendi, "ve bu ayki öyküm için de m ü k e m m e l bir son olacak. Ö y k ü m ü n adı *İ ki Kasabanın Hikâyesi*."

"Teus'un darağacında söylev vermesi gerekecek," dedi January. "Hep öyle yaparlar."

"Ne diyeceğim?" diye sordu Teus endişeyle.

"Ah, ben senin için bir şeyler yazarım," diye öneride b u l u n d u İngiliz beyefendi. "Bu benim işim."

"Edward Amca'nın yedek giysilerini giy," dedim Teus'a ve amcamın, sahnenin yanında duran çantasını gösterdim.

Artık tamamen kendime gelmiştim ve kan beynimde kö-

püre köpüre akıyordu. Edward Amca beni yetimhaneden kurtarmıştı; şimdi karşılığını ödeyebilir, onu darağacından kurtarabilirdim.⁴⁶

Makyaj kutusu, İskeletor'un parçalanmış kafatasının altında, güvendeydi. On dakika içinde Teus'u, Edward 46 Tuhaftır, Edward Amca'nın beni bir dehşetten -yetimhaneden- kurtarıp daha da kötü bir dehşete, idama sürüklediği hiç aklıma gelmedi. Bunun için onu hiç suçlamadım. Benim tek istediğim onu kurtarmaktı.

184

Amca'ya benzettik. En azından Aden Hapishanesi'nin loş

m u m ışığında ve sisli sabah aydınlığında o sanılabilirdi.

Edward Amca siyah ceketini giymişti. Yedek ceketı koyu yeşildi. "Aynı değiller," diye inledi January. "Nöbetçi farklı olduklarını görecek."

"Yo, y o ! " dedi beyefendi yazar, sırtarak. "Böylesi *daha iyi*. Hücrede ceketleri değiştirirler. İçeri yeşil bir ceket girer, dışarı yeşil bir ceket çıkar. Nöbetçi yüzlerine bakmaz bile. Yalnızca cekete bakar."

"Elbette," diye onayladı January. "Ammma da boş kafalıyım."

Bir anlığına, önceki alaycılığı geri döndü. "Evet. January zihin okuyan birine gitmiş, ama adam parasını geri vermiş," diye espri yaptım.

January bana döndü. "Sen köyüne dönsene. Köylüler köyün delisini özlemişler!"

"Şimdikinın iki katı akıllı olsan, ancak yarım akıllı olurdun."

"Beyin dediğin barut olsaydı, seninki şapkanı bile uçuramazdı."

"Bunun için zaman yok," diye bağırdı beyefendi yazar, aramıza girerek. "January, sen git ve bize Teus'un kullana bileceği bir parça boru bul."

January koşu koşu mutfağa gitti. İngiliz beyefendi başını iki yana salladı. "Bu gördüğüm en cesurca eylem olacak,"

dedi.

185

Teus omuzlarını silkti. "Hiç önemli değil," dedi ve göz göze geldik. Teus'un asıldıktan sonra ölmeyeceğini ikimiz de biliyorduk. Sonra bir şey hatırladım. Beyefendi yazar Teus'un darağacı söylevini yazmak için bir parça kâğıt bulmaya gittiğinde ona fısıldadım, "Teus... tanrısal güçlerini kullanıyor olacaksın."

"Biliyorum."

"Yeşil bir kıvılcım çıkaracaksın ve Gazap senin izini bulacak."

"Evet."

"Ve bu sefer bir daha dirilmemek üzere yok olacaksın."

Ufalanıp toza dönüşeceksin."

Başını salladı. "İşte bu yüzden beni tabuta koymalı ve hana geri getirmelisiniz. Kanatlarım da beni bekliyor olmalı. Şansım varsa Gazap izimi bulmadan ben uzaklaşmış

olurum."

"Ya şansın yoksa?"

Soruyu havada bıraktı. Tıpkı ilmeğin ucundaki bir adam gibi...

YİRMİ YEDİ

S T O R M HANI, IDAMDAN SONRA

Bunun için özür dilerim. Şimdi bölüm sıralamasında doğru yere geldik. Edward Amca yerine Teus asıldı. Sonra ancak bir Titan'ın yapabileceği şekilde dirildi. İdamdan hem Teus hem de Edward Amca sağ salim kurtulduğu için sevindiğimizi hatırlarsın. Ama sorunlarımız bitmemişti. Kaçabilmek için hızlı hareket etmemiz gerekirken biz, sahnede birbirimize sarılarak oyalanıyorduk. Halbuki, çok çok hızlı hareket etmemiz gerekiyordu.

J a n u a r y Storm'a sarılacağım hiç aklıma gelmezdi. "O

kadar kemiklisin ki iskelet İskeletor'a sarılmak gibi bir şey bu," dedim ona.

January bana daha sıkıl sarıldı. "Ben de aynı şeyi senin için d ü ş ü n ü y o r d u m , " dedi ve güldü. Gülerken o kadar da çirkin görünmüyordu.

Beyefendi yazar, sakalını sıvazladı ve sessizce konuştu:

"Henüz güvende değilsiniz, biliyorsunuz. Jim'in on tre nine binmesi gerek, yoksa onu aramaya gelirler ve Bay 187

Slaughter'ın hâlâ hayatta olduğunu görürlerse onu alıp götürür, yine asarlar."

January beni bıraktı ve başını kaldırıp Teus'a baktı. "Bo

ğazına soktuğun boru işe yaradı demek, hı?" diye sordu.

Teus, boruyu cebinden çıkardı ve ona gösterdi.

January kaşlarını çatdı. "Boruyu ne zaman boğazından çıkardın?" diye sordu.

"Siz beni tabutun içinde buraya taşıırken," diye yalan söyledi Teus.47

January başını salladı. "Ee, Bay Slaughter'ı nasıl şehirden çıkaracağız?"

"Tabutun içinde, sanırım," dedim.

January inledi. "Teus'u buraya zar zor taşıdım," dedi, sıksa kollarını ovalayarak. "Bay Slaughter gibi şişman birini . . . demek istediğim, Bay Slaughter gibi *büyük* birini taşıyabileceğimi sanmıyorum."

Edward Amca dimdik d u r d u ve karnını içine çekti.

"Dostlarıma bu kadar büyük bir yük olmaktan nefret ediyorum," dedi. "Genç Teus'a her şeyimi borçluyum. Hayatımı ve özgürlüğümü oğlum. Bununla birlikte, büyük bir al

çakgönüllülükle, bir iyilik daha rica ediyorum. Bu zavallı, 47 Evet. Boru numarasını kullanmadığını sen de biliyorsun, ben de. Teus onu öldürmelerine izin verdi, o kadar. Ama January bunu bilmiyordu. Ona öykünün tamamını anlatmak çok fazla zaman alırdı. Ama bizim zamanımız yoktu. Üstelik January; Titanlar, Tanrılar ve Gazaplar hakkında bir öyküye inanmayabilirdi de. Önemli olan tek şey, SENİN inanman.

188

annesiz çocukların beni istasyona taşımasına yardım eder misin?"

Teus bir an duraksadı.

"Yapamaz!" dedim. " O n u n gitmesi gerek. Hemen, şu anda gitmesi gerek. Çok geç olmadan."

"Ne için çok geç olmadan?" diye sordu January.

"Hiçbir şey..." diye mırıldandım.

"Hiçbir şey için çok geç olması, bir şey için çok erken olması demektir," dedi Edward Amca.

"Hı?" diyerek gözlerimi kırptırdım. "Bak amca, bana güven, Teus'un kaybedecek tek bir saniyesi bile yok. O n u n kendi sorunları var."

Teus, üzgün ve kararsız görünüyordu. Sonra zorla gülümsedi ve "Hayır, zamanım var. Sen endişelenme Jim," dedi.

"*Endişelenme mi!*" diye haykırdım. "Senin peşinde pis, k o c a m a n . . . "

"Gitmeden önce senin güvende olduğunu görmek istiyorum," dedi. "İtiraz etme. Ama m ü m k ü n olduğunca çabuk davranalım."

Başımı iki yana sallayarak pes ettim. Bir insan bir Titan'ı yenemez.

January ve İngiliz beyefendi meşguldü. Edward Amca'

nın tabuta girmesine yajrdım ettiler, sonra iskelet İskeletor'u yanına tıktılar. Amcamın ayaklarının dibindeki boşluğa makyaj kutusunu ve büyülü lambayı sıgdırdılar. İngiliz beyefendi, piposunu temizlemek için yanında taşıdığı 189

k ü ç ü k bir kalem açma bıçağını kullanarak t a b u t u n kapağında bir delik açtı. January'nin borusunu, Teus'un hayatını kurtardığını sandığı boruyu, delikten geçirdik.

Edward Amca o boru sayesinde nefes alacaktı.

Teus tabutun bir ucunu, İngiliz beyefendi diğer u c u n u tuttu. Biz sokakta hızla ilerlerken insanlar yolumuzdan kaçışıyordu. Eh, sen olsan, sen de bir tabutun ö n ü n e çıkmak istemezsin, değil mi?

Şerif Şerif istasyonda beni bekliyordu.

Belediye binasındaki saat dokuzu vurdu. Trenimin yola çıkmasına bir saat vardı.

Polis m e m u r u bana ve Teus'a birer tren bileti verdi.

Teus'un da benimle birlikte kasabadan ayrılması gerektiğini u n u t m u ş t u m . Ama Teus, Gazap geldiğinde trende kısıllı kalmak istemiyordu. O kanatlarını takıp uzaklaşmak istiyordu.

Tren gelmeden önce Şerifi gitmeye ikna etmemiz gerekiyordu. Zaman tıkr tıkr geçiyordu. Polis m e m u r u beklemek üzere perondaki banka oturdu.

Bektaşı ü z ü m ü gözleri tabut kapağındaki boruya takıldı.

"Yaşlı iskeleti yanınızda mı götürüyorsunuz? Amcan öldüğüne göre, artık oyun oynamaya devam etmeyi düşün-müyorsunuzdur, değil mi?"

"Teus'la birlikte oynayabilirim," dedim.

"Ee, kapaktaki boru ne için?" diye sordu polis memuru.

"İskelet, temiz hava alabilsin diye," dedim.

190

"Nefes mi alıyor?"

"Hayır... ama kapalı bırakıldığı zaman küfleniyor. Çürük kemik gibi kokuyor," diye yalan söyledim.

Şerif Şerif başını salladı ve oturmaya devam etti.

January'nin kolunu yakalayıp bekleme odasının kapısına doğru çektim. "Polis m e m u r u n d a n

kurtulmam gerek," dedim.

"Neden?"

"Teus trene binmemeli. Yardım edebilir misin?" diye yalvardım.

"Bir kızın akli bir oğlaninkini yenebilir mi?" diye sordu.

"Hayır," dedim.

"Yanlış cevap, aptalcık," dedi. "Evet, bir kızın akli bir oğlaninkini yenebilir. Yani, evet, yardım edebilirim. İzle beni.

Çabucak istasyon girişine koştu ve köşede kayboldu.

Bir dakika göz açıp kapayana kadar geçti. Sonra bir kıymetli, tehlikeli dakika daha... Ardından January koşarak, çığlıklar atarak istasyon girişinde belirdi. "Ah, Şerif Şerif!"

diye bağırdı. "Limanda korkunç bir kaza o l m u ş ! "

"Limanda mı?"

"Bay Mucklethrift'in gemilerinden biri rıhtıma çarpmış, ve su alıyormuş."

"Yaralanan olmuş m u ? "

"Yaralı yokmuş ama Bay Mucklethrift gemi batmadan önce y ü k ü n ü n boşaltılmasını istiyor. Yardım eden herkese altın verecekmiş."

191

Bektaş ü z ü m ü gözler iri iri açılmıştı. "Bir k a n u n adamı olarak, bu tür felaketlerde yardım etmek benim görevimdir. Tek kuruş ödöl vadetmese bile Bay Mucklethrift'e yardım ederdim."

"Eminim ederdiniz, ama oraya hemen giderseniz sürü sürü kuruş alırsınız. Zengin olursunuz. Bütün sokak dilencileri o yana gidiyor. Acele etmezseniz parayı onlar alacak," diye anlatmaya devam etti January.

Şerif Şerif bize baktı. "Benim gitmem gerek. Orada bir öndere ihtiyaçları var. Sorumluluk sahibi birine."

"O zaman git," dedi İngiliz beyefendi. "Ben bu suçluların trene bindiğinden emin olurum," diye öneride bulundu.

"Siz gerçek bir beyefendisiniz bayım," dedi polis memuru. Ödöl almaya koşarken neredeyse copuna takılıp düşüyordu.

January gülümsedi. "İşte oldu. Limana gitmesi yarım saat sürer. Biraz soruşturup kaza falan olmadığını öğrenene kadar saat dokuz otuzu epey geçer."

Peron saati dokuzu beş geceyi tıkladı. "O buraya dönene kadar tren gitmiş olur ve Şerif Şerif trene kimlerin bindiğini öğrenemez," dedi January.

"Aferin, k ü ç ü k January," dedi Teus ve kız gururla böbürlendi. Teus ona hafifçe sarıldı ve önce İngiliz beyefendiyle sonra benimle el sıkıştı. "Bana yardım ettiğin için te

şekkürler Jim," dedi.

"Öff, *git* artık!" diye inledim. "Koş! Storm Hanı'ndan kanatlarını al ve u ç ! "

192

"Gerçekten uçabiliyor m u ? "

Teus yakışıklı başını salladı. "Şehirden ayrılmadan önce son bir ziyaret yapmalıyım, sonra gideceğim. Hoşça kalın ve iyi şanslar," dedi.

Sonra gitti. Titan'ı galiba son g ö r ü ş ü m d ü . 4 8

"Ama senin başın belaya girecek küçük hanım," dedi beyefendi yazar, January'ye. "Yaptığın şey yüzünden Şerif seni hapse atabilir."

"Atmaz," dedi January sırtarak, "çünkü o buraya döndüğünde ben burada olmayacağım. Jim ve Edward Amca ile trende olacağım."

"Öyle mi?" dedim.

"Evet. Storm Hanı'nda köle gibi çalışmaktan bıktım. Üstelik, siz d ü n gece hanı harap ettiniz. Babam, benim eksikliğimi hissetmez bile. İkinizin de size bakacak bir kadına ihtiyacınız var."

"Şimdiye dek başımızın çaresine baktık," dedim.

January ellerini kalçalarına dayadı ve bana baktı. "Çaldığınız b ü t ü n ganimeti kaybettiniz," diye hatırlattı. "Doğru"

"Polis tarafından yakalandınız.

"Evet, ama..."

"Şehirden sürüldünüz."

"Biliyorum, ama..."

46 Ama olmadı. Göreceğin gibi. Bununla beraber, onu sonra ne zaman gördü-

ğümü anlatarak öyküyü mahvetmeyeceğim. Hatırlamalısın, bir yazarın işi seni merakta bırakmak, sayfaları çevirmeni sağlamaktır. Benden HİÇ Mİ bir şey öğrenmedin? Şimdi öyküye dön.

193

"Ve Edward Amca ölümünden mucize eseri kurtuldu."

"Evet, şey..."

"Bir dahaki sefere o kadar şanslı olmayabilirsiniz," dedi.

"Ve bir kızın aklının bir oğlaninkini yenebileceğini biliyorsun aslında. Bu yüzden, yanınıza almak için bir kızdan daha iyisini bulabilir misiniz?"

"Biletin yok!" diye bağırdım.

"Teus'un kullanmayacağı bilet bende," dedi ve sırtıması İngiliz beyefendinin kalem bıçağından daha keskindi.

Ağzım açılıp kapandı, ama onu alt edecek sözler gelmedi bir türlü aklıma.

"Pes et Jim," diye öğütledi beyefendi yazar.

"Pes ediyorum," dedim.

January t o p u ğ u n u n üzerinde döndü. "Ben birkaç parça eşya almak için Storm Hanı'na dönüyorum. Tren kalkmadan dönerim," dedi ve koşarak uzaklaştı.

Saat tıkr tıkr işleyerek dokuzu on geçe oldu.

"Bayım? Siz Edward Amca'ya göz kulak olur m u s u n u z ? "

diye s o r d u m beyefendi yazara, tabuta doğru başımı sallayarak.

"Elbette. Neden?"

"Gitmeden önce birini görmem gerek."

Aden'e son bir yolculuk yapmak için istasyondan ayrıldım.

YİRMİ SEKİZ

O SABAH, ADEN'İN HER YERİNDE

Öyküm bir çığ gibi... Gittikçe hızlanıyor. Sahneler döne döne değişiyor. Karakterler tek adım atmadan girip çıkıyor.

Kartopunu gözden kaybetmemeye çalış. Fazla uzağa yuvar-lanamaz.

Kızıl şafak güneşi, Aden'in üzerine çöken sis ve pusun üzerine yükselmişti ve aydınlık, kirli bir sarıya dönmüştü.

Ama p u s u n üzerinde gökyüzü berraktı ve orada iki çift kanat görebiliyordun. Kanatlı varlıklar halkalar çiziyordu.

Biri b u l u t u n h e m e n üzerindeydi. Diğerleri ise yüksekte, batmakta olan ayın h e m e n aşağısında.

Alçaktaki kanatlar, vahşi bir gagası ve zalim gözleri olan devasa, kahverengi bir kuşa aitti.

Diğerleri beyaz bir atın sırtından çıkıyordu. Bir tanrı, atın sırtında oturmuş, kahverengi k u ş u n Aden'in pis havasına dalmasını izliyordu. Beyaz at, bir akanyıldızdan da 195

hızla dalarak kuşu izledi. At, tıpkı... gökten düşen bir at kadar hızla alçaldı.49

Sokaklar kalabalıktı. Dilencilerin ö n ü n d e n , çöpçülerin yanından hızla geçtim. Kibritçi kız, bir kapının ö n ü n e büzülmüştü. Solgun görünüyordu ve kibritlerim var, diye bağıramayacak kadar zayıf düşmüştü.

Edward Amca'nın verdiği para, kızın cüzdanındaydı; ama o n u n artık paradan daha fazlasına ihtiyacı vardı: O n u n bakıma ve sevgiye ihtiyacı vardı.

Hapishanenin köşesini d ö n d ü m ve aniden öyle d u r d u m ki ayaklarım çamurlu sokakta kaydı. Gerileyerek köşeyi dolandım yine, sonra korku içinde ileriye gözledim.

Polis memurları kahvaltılarını bitirip dönmüşlerdi.

Darağacını sökme işine ara vermiş, bir yabancıyla konu

şuyorlardı. Yabancı tepeden tırnağa kahverengi bir pelerine sarınmış görünüyordu. Tüylü bir pelerine... Yüzü bir şa-hininki kadar sertti ve b u r n u bir gaga kadar sarıydı.

"Bu sabah burada bir adamın öldüğünü mü söylüyorsunuz?" diye soruyordu.

"Evet," dedi Memur Drab, "Slaughter adlı şişman, yaşlı bir a d a m . . . "

49 Sık sık, gökten düşen at görmediğini biliyorum. Aslında, bir milyon sene de yaşasan, gökten düşen tek at göremezsın. Ama hayal edebiliyorsun, değil mi? Edemiyor musun? Ben de kendi gözlerimle görmedim. Ama ben hayal edebiliyorum, sen neden edemiyorsun?

196

Yabancı başını iki yana salladı. Boynu kırılmış ve doğru düzgün iyileşmemiş gibi davranıyordu. "Aradığım adam o değil. Şişman, yaşlı bir adam olduğundan emin misiniz?"

"Ah, evet bayım. Tam buracıkta işinin bitmesini izledik," diye ısrar etti Memur Dross.

Yabancı ayağını yere vurdu. Ayak yerine pençeleri olduğuna yemin edebilirdim; ama tüylü bacak örtüleri ayaklarını yarı gizliyordu. "Belki kılık değiştirmiştir," diye homurdandı.

Memur Dross, Memur Drab'e baktı. "İpini kesip adamı yere indirdiğinde y ü z ü n ü n boyalı g ö r ü n d ü ğ ü n ü söylemiştin M e m u r Drab."

"Söyledim," diye onayladı Memur Drab. "Elime de bulaştı! İşte, bak!"

"Öğğk!" diye bağırdı Memur Dross. "Yani o ellerle mi kahvaltı servisi yaptın bana? İlk önce ellerini yıkamadın mı?"

"Daha önce b u n d a n hiç rahatsız olmamıştın," dedi Mem u r Drab ona.

"Memur beyler," diye gakladı yabancı. "Söyleyin bana.

Cesedi ne yaptılar?"

M e m u r Drab ve Memur Dross, "Storm Hanı'na götür-düler," dedi.

"Peki, bu hanı nerede bulabilirim?"

"Irmak kıyısında..." dedi Memur Drab, adama ve oraya nasıl gideceğini anlatmaya başladı. Ben d ö n ü p kaçtım Aden'i çok iyi bilmiyordum; ama yan sokakları ve ara 197

geçitleri kullanarak hana gidebilecek kadar biliyordum.

Belki oraya Gazap'tan önce ulaşabilirdim. Çünkü o iğrenç yaratığın kim olduğuna dair en ufak şüphem yoktu.

Belki Gazap'ın yolda olduğu k o n u s u n d a Teus'u uyara-bilirdim.

Ama Teus'un kanatlarını alıp çoktan gittiğini bilmiyord u m . . .

Teus, bir k o l u n u n altına kanatlarını, diğer k o l u n u n altına da Eski Yunan gömleğini sıkıştırmıştı. Gazap'ın yakınlarda olup olmadığını görmek için gökleri taradı. Kaçmaya hazırdı. Kuşun doğrudan Teus'un öldüğü yere gideceğini bilmiyordu. Teus'un şu anda olduğu yere ancak Zeus doğrudan gidebilirdi.50

Titan, 'Kahraman Tapınağı' tabelası bulunan ara soka

ğın köşesine geldi. D o n u k sabah ışığında, önceki geceden daha iyi görebiliyordu. Tapınak küçük, k ö h n e bir binaydı, ihmal edilmiş, yıkılmaya yüz tutmuştu. Bir Yunan tapınağına benzeyecek şekilde inşa edilmişti; ama ahşaptan yapılmıştı.

Teus'un gözüne tapınağın kenarında duran at takıldı.

Aden'de bir sürü at vardı. Ama Aden'deki kanatlı tek at buydu. "Pegasus!" dedi Teus gülerek. "Senin

burada ne işin var oğlum?" diye sordu ve eski d o s t u n u n b u r n u n u okşadı.

50 Elbette Zeus, Teus'un izini parmağındaki yüzüğü kullanarak sürüyordu.

Bunu önceki bölümlerden birinde sana söylemiştim. Dikkat et. İşlerin fena halde karışacağına dair uyardım seni.

198

Tapınağın kapısı gıcırdayarak açıldı ve paslı menteşelerin üzerinde çarpık çarpık asılı kaldı. Yaşlı bir kadın dışarı çıktı. Kadın, solgun bir şala sarınmıştı ve ölü çiçekler taşıyordu. Gözleri, Aden'in su birikintilerinden birazcık daha parlaktı. Başını kaldırıp Teus'a baktı. "Kahraman döndü," dedi. "Bütün hayatım boyunca kahramanın eve dönmesini bekledim. Artık o döndü. T ü m diğer tapınanlara söylemeliyim."

" D u r ! " dedi Teus. "Bu kahraman kim?"

Kadın sabırsızlandı. "İki yüz yıl önce Aden'e geldi. O

öldü, ama şehri kurtardı. O n u anmak için tapınağı kurduk. Ona teşekkür etmek için."

"Kurban vererek mi?" diye sordu Teus.

Kadın b u r u k bir gülümseme ile sarı dişlerini gösterdi.

"Aptallaşma, çiçekler ve ilahilerle." Haberi yaymak için ara sokaktan ana caddeye doğru seyirtti. Bir yandan da bir ilahi söylüyordu.

"Teşekkür ederiz ey en yüce.

Seni asla unutmayacağız.

Bir gün geri dön ve görün bize,

Sana kucak açacağız..."

Ve kalabalık caddenin köşesinde gözden kayboldu.

Teus tapınağın kapısından içeri girdi. İçerisi, bir ucunda masa olan basit bir odaydı. Masada taze çiçekler vardı.

199

Yaşlı kadının bu sabah getirdiği çiçekler. Duvarlara, Yunan tanrılarına benzeyen taş heykeller dizilmişti. Ama odanın ortasındaki tahtta, canlı bir tanesi oturuyordu. "İçeri gel kuzen Teus. Fazla zamanın yok," dedi.

"Selam Zeus!" dedi Teus gülümseyerek.

Storm Hanı'na koştum ve January'yi elinde bir masa örtüsü ile gördüm. Birkaç parça giysiyi ve ayakkabıları bohçalıyordu. "Jim? Burada ne işin var?" diye sordu.

"Teus'u arıyorum," dedim. "Onu uyarmak istedim. Düşmanı şehre gelmiş."

January kaşlarını çatı. "Ben geldiğimde çıkmak üzereydi. Kanatlarını aldı ve hızla uzaklaştı. Sanırım, bu düşman meselesini biliyordu."

"Tahmin etmiş olmalı," dedim. "Uçarak mı gitti?"

January bana delirmişim gibi baktı. "Uçmak mı? Teus uçamaz. Kimse uçamaz."

"Elbette hayır," dedim çabucak. "Nereye gitti?"

"Kahraman Tapınağı hakkında bir şeyler söyledi."

"Bunun için zamanı yok," diye inledim. "Ben gidip onu uyarsam iyi olacak," dedim, d ö n ü p kapıdan dışarı koşarken. "Yarım saat sonra istasyonda görüşürüz."

Çarpan kapılardan çıktım ve sağa d ö n d ü m . Sol taraftan yaklaşan şahin yüzlü yabancıyı görmemiştim. Gazap, hızla bize yaklaşıyordu.

200

Yaratık, Storm Hanı'na döndü ve gözlerini January'ye dikti.51

"Günaydın bayım. Özür dilerim, ama daha açmadık,"

dedi yaratığa.

"Kapı açık," dedi Gazap.

"Kapı kırıldı. Mobilyaların çoğu da öyle," dedi January.

" D ü n gece burada kavga çıktı."

"Ah," diye başını salladı gagalı kafa, çarpık çarpık. "Ve genç bir adam öldürüldü, değil mi?"

"Hayır... Koca Bill öldürüldü ama bu önceki gece oldu.

Kafatası inceymiş. Yazık oldu, aslında..."

"Ama bu yolun sonunda şafak vakti biri ölmüş. Hapishane dediğiniz yerde, değil mi?"

January başını salladı "Yaşlı bir hırsız." Yabancıya gü-

venmemişti ve ona gerçeği söylemeyecekti. "Hırsızın kü

çük oğlu, benim arkadaşım."

"Peki, bu küçük oğul şimdi nerede?" diye sordu yabancı.

"Kahraman Tapınağı'na gitti."

"Ahhh! Belki hapishanedeki bu ölümü bilip bilmediğini *ona* sormalıyım, değil mi?" dedi yaratık ve gitmek üzere döndü. O sırada oradan ayrılrsa, beni tapınakta yakalardı ve Teus'u bulurdu. O n u tek bir şey durdurabilirdi....

51 Öykünün bu kısmı konusunda January'ye inanmak zorundayım. Sanırım doğruyu söylüyordu, çünkü tesadüf eseri, Gazap'ı oyalamak ve Teus'a bir şans tanımak için evrendeki tek yolu bulmuştu. Bu "tek yol" neydi? Ah, hadi ama! Yazar olmadığını biliyorum, ama tahmin etmiş olmalısın. Edemedin mi? O zaman okumaya devam etmek zorundasın.

201

January örtüyü düğümledi ve bohçayı okşadı. Belediye binasındaki saat dokuz buçuğu vurdu. "Gitmeden önce bir şeyler yemeye yetecek kadar zamanım var," dedi.

"Ah," diye içini çekti Gazap, kapılara uzanırken. "İki g ü n d ü r yemek yemedim. Her zamanki yemek kaynağım kaçtı..."

"İki gün mü? Açlıktan ölüyor olmalısınız. Benim yemeğimi paylaşabilirsiniz. Mutfakta koca bir tencere dolusu yahnim var. Babam bu gece müşteri ağırlayamayacak.

Yahni bozulup çöpe gidecek."

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Gazap. "Bu tapınağa gitm e m gerek." Kapıları açmak üzere tüylü kolunu uzattı.

"Tamam madem," dedi January, neşeyle. "Ama yazık olacak. En sevdiğim yahnidir." Canavar kuş henüz uzaklaşmadan, Teus'u kurtarabilecek büyülü sözcüğü söyledi:

"Karaciğer yahnisi."

Gazap durdu. Zalim gagasından salya akıyordu. İçini çekti. "Ahhhh! Ne dedin sen? Bu d u r u m d a biraz alırım kü

çük hanım."

"Bir çanak mı istersiniz?"

"Yok, sen bana tencereyi getir!"

İşte, ben Kahraman Tapınağı'ndayken Gazap, kıymetli on dakikasını bu şekilde boşa harcadı.

YİRMİ DOKUZ

Seni bilmem, ama ben bir ara vermek istiyorum. O sabahki olayları hatırladığımda yüreğim güm güm atıyor. O sırada yüreğim o kadar hızlı atmıyordu çünkü o sırada felakete ne kadar yaklaştığımızı bilmiyordum. Bir düşün, 'karaciğer'

gibi küçücük bir sözcük her şeyi değiştirdi!

B u n u daha önce de yapmıştım. Gölgede d u r u p Titan Prometheus'un, Tanrı Zeus ile konuşmasını izlemiştim. İlk görüşmeleri, Bay Mucklethrift'in kütüphanesinde olmuştu. O sırada şehir, titreyerek sessiz kalmıştı. Şimdi, bir solucan deliğini izleyerek solucanın kıpırdanmasını duymaya çalışan karatavuk gibi dinliyordu.

Tıpkı önceki seferde olduğu gibi, Zeus ve Teus benim orada olduğumu biliyor, ama aldırıyor gibiydiler.

"Kahraman Tapınağı'nı bulmuşsun," dedi Teus. "Demek ki bir insan kahraman *var*. Artık tanrılar beni affedebilir mi?"

203

"Hayır Teus. Ç ü n k ü bu kahramanın bir tapınağının olması, o n u n gerçekten bir kahraman olduğu anlamına gelmez. O n u bulup bana göstermelisin."

Teus başını salladı. "İki yüz yıl, hatta daha fazla geriye gitmeliyim."

Zeus tahtta öne eğildi. "Bu akıllıca bir yolculuk olabilir.

Seni affedebilirim. Ama Gazap'a verdiğim emri geri alamam. İntikamcı seni evrenin sonuna dek takip edecektir."

"O zaman bir kahraman b u l m a m ne işe yarayacak?"

diye haykırdı Teus.

"Kuzen," dedi tanrı. "Ben *sana* yardım edemem. Ama *insanlara* yardım edebilirim."

Teus öne atıldı: "Dünyayı bu pis havadan kurtarabilir misin? Onların d u m a n ve sis içinde yaşamasına bir son verebilir misin?"

"Hayır!" diye gürledi Zeus. "BU senin hatan. BU oldu, ç ü n k ü SEN onlara ateş verdin. İnsanlar, ateşi bilgece kullanmak konusunda, derslerini kendi kendilerine almak zorunda."

"Onlara ben öğretebilirim," dedi Teus.

"Gazap'tan kaçarken öğretemezsin," dedi Zeus ve arkasına yaslandı. "Ben geleceğe gittim Teus, b u n d a n yüz elli sene sonrasına. Bu duman, dünyayı fazla sıcak yapacak. Buzlu zirveler erimeye başlayacak, denizler yükselip karaları 204

kaplayacak. Çöller yayılıp tarlaları yutacak. İşte O ZAMAN

insanlar derslerini alacak. Bilgelik, hata yaparak öğrenilir.

Vaizleri ve öğretmenleri dinleyerek değil."

"Derslerini aldıklarında çok mu geç olacak?"

Zeus omuzlarını silkti. "Gelecekte daha ileriye gitmedim Teus. Hayır, ateş kullanırkenki deliliklerini durdura-mam. Ama sen cesurca davrandın. Gerçek bir Yunan kahramanı gibi. Yerini Gazap'a bildirecek yeşil kıvılcımı çıkarma pahasına, yaşlı adam uğruna kendi canını verdin."

"O burada mı?" diye sordu Teus ve ilk defa o n u n titrediğini gördüm.

"Yakınlarda," diye uyardı Zeus. "Bu insanlara o kadar sevgi gösterdin ki onlar için bir şeyler yapacağım. Senin ödülün bu olacak. Pandora'nın dehşetlerinin bir kısmını bu zalim şehirden alacağım. Burayı daha yaşanır bir yer kılacağım."

"Bunu nasıl yapacaksın?" diye sordu Teus.

"Bir şeyler d ü ş ü n ü r ü m Teus. Sen o işi bana bırak. Bugünlerde yaşayan insanlar bizi, büyük Yunan tanrılarını, u n u t m u ş . Ama güçlerimiz hâlâ yerinde. Biz dünya kadar yaşlı, dünyadan iki kat yorgunuz. Ama belki günbatımının ötesine yelken açmadan önce yapabileceğimiz küçük şeyler vardır hâlâ. Son bir asil eylem. Ben bir şeyler düşün ü r ü m . "

205

Tanrısal kulakları, benim insan kulaklarımın kaçırdığı k ü ç ü k bir ses duydu. Ya da belki tanrısal burnu, kokusunu almıştır. Çabucak ayağa kalktı ve Teus'u tapınağın kapısına doğru itti. "Uçma zamanın geldi."

Pegasus, alçak sesle kişneyerek uyardı. Kapının dışında, avluda duruyordu. Hepimiz dışarıya baktık. Ara yolun uzak ucunda, gagalı ve tüylü şeytan duruyor, çevresine bakıyor, havayı koklayarak avının kokusunu arıyordu.

Teus kuğu kanatlarını omuzlayıp kapıya koştu. Sıçradı ve kanatlarını çırparak havalandı. Gazap onu gördü ve koşmaya başladı; ama yüksek evlerin arasındaki yol, kanatlarını açmasına izin vermeyecek ölçüde dardı ve kaygan çamur koşmasını engelliyordu.

Gazap'ı durduramazdım. Ama onu yavaşlatabilirdim.

Pegasus'a koştum ve amcamın tabutuna attığım tekmeden daha şiddetli bir tekme attım. Ürken at çılgılık attı ve kanatlarını açtı. Tam, Gazap avluya ulaşıp kanatlarını çırpmaya başladığında at da havaya

sıçradı. İkisi çatıların üzerinde çarpıştılar. Kanatları birbirine dolandı ve yuvarlana yuvarlana çamurlu sokağa düştüler.

Gazap şanssızdı, at o n u n üzerine düşmüştü. Pegasus yaratığın üzerinden yuvarlanıp doğruldu, silkelendi. Ama Gazap inleyerek yattığı yerde kaldı. "Boynumu kırdın yine,"

diye tısladı.

206

Başımı kaldırıp boş bulutlara baktım ve bağırdım: "İyi şanslar Teus... Teşekkürler!"

Zeus kahkaha attı. Gazap'ın kurbanı o n u n pençelerinden kaçtığında Aden rahat bir nefes aldı.

Belediye binasındaki saat, ona çeyrek kaldığını haber verdi ve treni yakalamak için koşmam gerektiğini anladım.

Beni ve Edward Amca'yı yeni bir geleceğe taşıyacak olan treni...

Karışık sokaklarda koştum. Ölmekte olan kibritçi kızın ö n ü n d e n geçtim ve kestirme yol olduğunu sandığım bir sokağa saptım. Sokak yüksek bir çitle sona erdi. Çıkmaza girmiştım.

Hızla geri d ö n d ü m , çamurlarda kaya kaya hapishanenin ö n ü n d e n geçtim. Yolumu kaybetmişim. Çılgınca çevreme bakındım. Sağa d ö n d ü m . Gösterdiğim çabayla ciğerlerim yanıyordu. Yine sağa d ö n d ü m . Neredeyse kibritçi kızın bacaklarına takılıp düşecektim. Daha önce geçtiğim yere d ö n m ü ş t ü m .

Bu vahşi şehir benimle, bir kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu yine. Gölgelerden gelen kıkırdamalar şimdi daha yüksekti. Daha çok kahkahalara ve sevinç çığlıkları na benziyordu. Ama d u r u p dinlediğimde, örümcek ağının üzerinde yürüyen sineğin ayak sesleri kadar yumuşak bir sessizlik çöküyordu.

207

İşte b u ! Bu artık bir kedi-fare oyunu değildi. Ben, Aden'

in örümcek ağına benzeyen sokaklarına takılıp kalmış bir sinektim. Ne kadar çok çabalarsam o kadar fena dolanacaktım. Kâbus gibiydi. Birinin ceketimi çekiştirdiğini hissettim. Kibritçi kız bana bakıyordu. Derisi kâğıt kadar beyaz ve kırıllandı.

"Sola dön, sonra sağa, sola, sonra yine sağa," dedi fısıltıyla.

"Teşekkürler," dedim ağlayarak. Ama o duymadı. Çökerek, köşedeki dükkânın tahta duvarına yaslandı.

"Teşekkürler," dedim yine ve o n u n gösterdiği yolda koştum.

Saat onu vurmaya başladı. Yolun karşısında istasyon girişini gördüm. " H a d i ! " diye sesleniyordu Aden. "Hadi!

Gerçekten çabalarsan başarabilirsin!"

Ama bu, beni bitiş çizgisine koşmaya kışkırtan bir hileydi yalnızca. Tahta kaldırımdan sıçradım. Bir arabaya koşulmuş at, bana sürtündü ve beni kanala devirdi. Kanal, tekerleklerin altında ezilmekten kurtardı beni.

Gölgeler kıkırdadı.

Tik! diye tıkladı zaman. *Dong!* diye çalmaya başladı saat.

Kavşağı süpüren adam ayağa kalkmama yardım etti. Yolun karşısına koşturdum. Teşekkür edemeyecek kadar nefes nefese kalmıştım.

208

Ben peronda koşarken January, buharlar saçan lokomotifin yanında bekliyordu. Hamallar, tabutumuzu en öndeki vagona yerleştirdi. Bu kasvetli yerden uzaklaşır uzaklaşmaz Edward Amca özgür olacaktı.

Tren hareket etmeye başlarken bindik.

"Teus kaçtı," dedim nefes nefese. "Güvenliğe kavuşacaktır." Gözlerimi kapattım ve ter damlalarımın gözlerime kaçtığını hissettim.

Sonra kaba bir mendilin terimi sildiğini hissettim. Gözlerimi açtığımda, January bana gülümsüyordu. Gülümsediğinde o kadar çirkin olmuyordu.

Aden'in gölgeleri içlerini çekti. Yenildiklerini biliyorlardı.

January beni öptü. Dudaklarında hafif bir karaciğer tadı vardı.

"Hepimiz güvende olacağız," dedi gülümseyerek.

SON SÖZ

A D E N - 1 8 6 3

Bu öyküyü, olaylardan seneler sonra yazdığımı anlamış-

sındır. Bazen o hayret verici 1858 senesi düşler içinde bir düşe benziyor. Ama tarih kitaplarına bakarsan Aden'in o sene değişmeye başladığını görebilirsin. Ben oradan ayrıldığımda, Pandora'nın lanetinden kaynaklanan her tür sefalet vardı orada. Geri döndüğümde yeni bir Olimpos bulmadım. Ama tanrılar dokunmuştu oraya. Prometheus'la geçirdiğim iki günün rüya olmadığını bu şekilde anladım. Bu durumda seni geriye, yalnızca beş sene sonrasına götüreyim...

January ve ben trenden indik ve Aden İstasyonu'nda çevremize bakındık. "Yanlış durakta inmişiz," dedi Jan.

Beş sene önce geride bıraktığımız Aden'den çok farklı görünüyordu. Peronların çevresinde koşturan insanlar çok *neşeli* görünüyordu! Artık gölgeler r u h u n u z u çekiştirmiyor, kıkırdamıyordu. Artık gülümsüyorlardı sanki.

Edward Amca arkamızdan indi. Biraz daha şişmanlamıştı ve saçlarını kahverengiye boyamıştı. Ne de olsa, 210

Edward Amca, beş sene önce orada asılmış olmalıydı. Artık ona Edwin Amca diyorduk: Ölen Edward'ın ikiz kardeşi.

Jan, yani January, yaşam tarzımızı değiştirmişti. Bize çok iyi oyuncular olduğumuzu, sırf gösteri yaparak geçinebileceğimizi söylemişti. Zenginleri soymamız ve ziyaret ettiğimiz her kasabada asılma riskine girmemiz gerekmiyordu.

Jan'in de rol yapma yeteneği olduğu anlaşılmıştı. Gösterimize, o n u n da rol alabileceği yeni öyküler ekledik. İngiliz beyefendinin öykülerinden bazılarını ö d ü n ç aldık. Jan'in

'Küçük Belle'in Ölümü' oyunu yetişkin adamları bile ağlatıyordu.52

Her yere davet ediliyorduk ve güzel güzel yaşamamıza yetecek kadar para kazanıyorduk.

Elbette, geri d ö n d ü ğ ü m ü z d e January ve ben büyümüştük. Benim Aden'e girme yasağım sona ermişti, ama polis m e m u r l a r ı n ı n trenden inen u z u n boylu, yapılı genç adamın küçük hırsız Jim olduğunu anlayacağından kuşkuluydum.

Jan'in babası da yanımda duran, pamuklu elbise giymiş

kızıl saçlı kızı tanımazdı herhalde.

"Aden'e *benziyor*," dedim. "Ama... çok değişmiş."

52 Elbette, iskelet İskeletor'la "Amca" oyununu oynamayı hâlâ seviyordum.

"Yanan Güvertede Duran Oğlan Çocuğu" oyunundan sonra seyirciler ayakta alkışlıyordu. January iyiydi, ama benim kadar iyi değildi. Pardon... bunu okudu ve hayal gördüğümü söyledi. Sefil hayatlarımızda benim ve Edward Amca'nın başına gelen en iyi şeymiş o. Bunu asla itiraf etmeyeceğim. Aynı fikirde olabilirim; ama asla itiraf etmeyeceğim.

211

Pembe yanaklı, sarı saçlı bir kız, bir kucak dolusu çiçekle bize yanaştı. "Aden'e hoş geldiniz," dedi. January'

ye bir tutam çiçek verdi ve gülümsedi. "Ziyaretinizin tadını çıkarın."

Jan başını iki yana salladı. "Teşekkür ederim. Yaptığın iş bu mu? Yolculara çiçek mi dağıtıyorsun?"

Kız neşeyle gülümsedi. "Evet, harika bir iş. Beş sene önce sokaklarda yaşıyor, kibrit satıyor ve yavaş yavaş ölüyordum."

"Seni hatırlıyorum," dedim sessizce. "Ne oldu?"

"iyi k o m ş u m u z Bay Mucklethrift, beni sokaklardan kurtardı ve doktorları beni iyileştirdi."

'Eddie' Amca başını iki yana salladı. "Ama *neden?*" diye sordu. " O , gördüğüm en kötü, en zalim adamdı."

"Öyleydi," diye onayladı kız. "Sonra bir düş görmüş, öyle diyorlar; bir ruh onu ziyaret etmiş ve bu hayatını değiştirmiş. Hepimizin hayatını değiştirdi. Artık fabrikadan kazandığı paranın tamamını Aden'i düzeltmek üzere bağışlıyor. Şehir hâlâ dumanlı, bilirsiniz," dedi. "Ama Bay Mucklethrift sayesinde, insanlar mutlu."

O zaman Zeus'un sözünü tuttuğunu anladım. Cesurca eylemi için Teus'u ödüllendireceğini söylemişti. Pandora'

nın dehşetlerinin bir kısmını kaldıracağını, şehri daha ya

şanır bir yer kılacağını söylemişti. Zeus sözünü tutmuştu.

Ne yapmıştı acaba? O gün, daha sonra, Mucklethrift Malikânesi'ne gittik. Aden sokakları temizdi. Polis memurları 212

Drab ile Dross insanlara yardım ederek görev yapıyordu.

"Aden'de fazla suç işlenmiyor," dedi Dross, gülümseyerek.

"Buradaki son büyük dava, şehrin vergilerini çaldığı için belediye başkanının hapse atılmasıyla sonuçlanan davaydı."

"Dünyadaki tüm açgözlülüğü yok edemezsin herhalde,"

dedi Eddie Amca.

Polis m e m u r u onayladı. "Ama Aden halkının, geçinmelerine yetecek kadar parası var. Hırsızlık yapmaları gerekmiyor. Fabrikadaki insanlar iyi ücret alıyor ve Bay Mucklethrift, şehrin yetim bebekleri için özel bir yuva inşa ettirdi. Bebek çiftliği kapandı. Bay Mucklethrift, fakirlerin ve sokak dilencilerinin bile Storm Hanı'nda bakılmasını sağlıyor."

"Storm Hanı mı?" dedi January. "Fakirlere bakmak için tuhaf bir yer!"

"Hayır! Artık orası muhtaçlar için bir bakımevi," diye açıkladı polis m e m u r u . "Bay Storm çok güzel yemekler sunuyor."

"Öyle mi?" diye inledi Jan. "Yemek pişirme dersleri almış olmalı."

"Yemekler o kadar iyi ki zenginler bile o n u n yahnisinin tadına bakmaya gidiyor. O n u n özel yemeğinden tatmak için kilometrelerce yol geliyorlar."

"Karaciğer mi?" diye sordum.

"Nasıl tahmin ettin?"

"İçime doğdu," dedim.

"Ziyaretinizin keyfini çıkarın," dedi Dross. Sokakta yürümeye başladığımızda arkamızdan seslendi, "Ah.... kardeşiniz Bay Slaughter'ın başına gelenler için üzgünüm," dedi.

"Biz b u n u aştık," dedi Eddie Amca gülümseyerek.

Mucklethrift fabrikasının kapılarında işçiler gezine gezine dışarı çıkıyor, sohbet ediyor, kahve molalarının tadını çıkarıyordu. Kapıya bir ilan asılmıştı:

"Özür dileriz, on iki yaşından küçük çocuk çalıştırmıyoruz." Bacalar hâlâ ölü havaya mor ve sarı dumanlar saçıyordu. Ama Zeus, insanların ateşi delice kullanmasını engelleyemeyeceğini söylemişti. Temiz sokaklar ve parlak renklere boyalı dükkânlar, pus yüzünden zayıf güz güneşini pek az görebiliyordu. Yine de Aden, geride bıraktığımız yerden çok daha iyiydi. Yalnızca harap Kahraman Tapınağı, önceki gibi ihmal edilmiş görünüyordu.

Mucklethrift Malikânesi'nin ön kapısı açıktı ve gülümseyen bir kâhya, habercileri, iş adamlarını ve ziyaretçileri karşılıyordu:

"Elbette, Bay Mucklethrift sizi görmekten m e m n u n olacaktır. Beş sene önce, kardeşinizin yaptığı gösteriyi hâlâ anlatır Bay Slaughter. Gösterinin h e m e n ertesi günü bir r u h tarafından ziyaret edildi, biliyor m u y d u n u z ? "

"Ah ve bu ziyaret onu değiştirdi, değil mi?"

"Kesinlikle. Ölen kardeşiniz Aden'i sonsuza dek de
ğiştirdi."

214

"Öyle mi?" Eddie Amca gözlerini kırptırdı.

"Kütüphaneye buyurun. Bay Mucklethrift sizi gördü

ğüne m e m n u n olacak."

Yaşlı adam, gerçekten de bizi gördüğüne m e m n u n oldu.

Bizimle sıcak bir biçimde el sıkıştı ve bizi k ü t ü p h a n e masasının başına oturttu. Beş u z u n sene önce, Zeus ile Teus'

un karşılaştığı yerde. Öyküsü tuhaftı. Neler olduğunu yalnızca Jan ve ben tam olarak anlayabildik.

"Kardeşinizi astık," dedi Bay Mucklethrift. "Belediye Başkanı Tweed ısrar etmişti. Ama ben b u n d a n hiç memn u n olmamıştım. Ve o gece uykuya daldığımda beni ziyarete geldi."

"Belediye başkanı sizi yatağınızda mı ziyaret etti?" diye bağırdı Eddie Amca.

"Yo! Yo! Hayır. Ölen kardeşinizin ruhu ziyaret etti beni.

Belediye binasındaki saat biri vururken uyandım ve onu yatağımın ayak u c u n d a gördüm. Korktum."

"Ben olsam, ben de korkardım," diye onayladı January.

"Bana fazla açgözlü olduğumu, başka insanları umursamadığımı söyledi. Sonra eski büyülü lambasını kurdu ve bana bazı resimler gösterdi. Ama resimler hareket eden, konuşan resimlerdi, her zamanki büyülü lambanız gibi değildi."53

53 Hareket eden ve konuşan resimler imkânsızdır elbette. Bay Mucklethrift bunun, Eddie Amca'nın ruhu olmadığını tahmin etmeliydi. Belki o kadar çok korkmuştu ki gördüğü her şeye inanmıştı. Ama sen korkmuyorsun.

SEN onun Eddie Amca'nın biçimine bürünmüş olan Zeus olduğunu biliyorsun.

215

"Peki, ne gördünüz?" diye sordu Eddie Amca.

"Ah, Aden'in dehşetlerini.... Bebek çiftliğindeki acıları, dilencileri... En kötüsü de kanalda ölmekte olan bir kibritçi kızı."

" K o r k u n ç ! " diye onayladı Eddie Amca.

"Sonra bana kendi geleceğimi gösterdi. Yeraltı denen bir yere dair hareketli resimler gösterdi. Dokuz kafalı bir köpek vardı. Beni Yeraltı'na alıyordu ama çıkmaya çalıştığımda beni parça parça ediyordu."

"Cerberus," dedi Eddie Amca. Eski masallar hakkında çok şey bilirdi.

"Yeraltı'ndaki işkenceler tekrarlanmayacak kadar korkunç," dedi Bay Mucklethrift. "Kardeşinizin hayaletine, o n u n yalnızca bir kâbus olduğunu söylemeye çalıştım. Ama kapıyı açtı ve gördüğüm en korkunç yaratık içeri girdi! Üç başı vardı; birbirleriyle didişen başlar, ama birlikte çalıştıklarında beni kavurup küle dönüştürecek kadar çok ateş

püskürtebiliyorlardı!"

Zeus saraydaki evcil hayvanını, Kaymera'yı, Aden'e getirmişti. O, herkesi ölümüne korkutacak bir canavardı.

Bay Mucklethrift'in gözleri irileşti. "Aslan kafa, keçi kafaya kükreyip duruyordu. Gerçekten korkunçtu. Sonra Bay Slaughter'ın ruhu 'Pandora'nın etkisinden kurtulmak'

hakkında bir şey söyledi. Sizce ne anlama geliyordu?"

"Aden'deki acıları silmek için elinizden geleni yapmanız gerektiğini kastetti," dedim. "Yazgınızdan kaçabilmeniz için tek yol bu."

216

Bay Mucklethrift başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. O zamandan beri de b u n u yapmaya çalışıyorum.

Aden'i hepimiz için iyi bir yere d ö n ü ş t ü r m e k üzere servetimin büyük kısmını sattım. Fabrikamdan kazandığım para b u n u n sürekli olmasını sağlıyor. Sizce Edward Slaughter onu astırmamı affetmiş midir?"

"O gecedен sonra d ö n d ü m ü ? " diye sordu Jan.

"Hayır. O n u bir daha görmedim."

"O zaman Edward Slaughter h u z u r içindedir," dedi Jan.

Eddie Amca gülümsedi: "Edward Slaughter sizi affediyor."

Sevgili okuyucu, geriye yalnızca zavallı Prometheus kaldı.

O n u n nerede olduğunu ya da İntikamcı'dan kaçıp kaçamadığını bilmiyorum.

Kaçtığını d ü ş ü n m e k hoşuma gidiyor.

Kahraman Tapınağı'ndan ayrıldığı zaman, yaralı İntikamcı da peşine düştü. Sanırım İntikamcı geleceğe uçtu.

Gazap olsaydım ben de aynısını yapardım.

Ama Prometheus'un hâlâ bir kahraman aradığını biliyorum. O n u bulabileceği tek bir yer vardı: Kasvetli, pis Aden'

in geçmişinde bir yer. Teus geçmişteyse ve Gazap gelecek-teyse, Teus güvende demektir.

Titanlar, tanrılar ve biz kılsız insanlar, hepimiz aynı malzemeden yapılmışız. Uzak yıldızların tozundan... Bu yüzden Teus ve Zeus, January ve ben, hepimiz kuzeniz.

Seninle de öyle, sevgili okuyucu.

Acaba Teus o kahramanı bulabilecek mi?

Umarım bulur. Pandora'nın bize bıraktığı tek şey bu: Umut.

SÖZLÜK

Cerberus: Yeraltı'nın girişini koruyan dokuz başlı bekçi köpeği. Dev Typhon ile Echnida'nın çocuğu olan Cerberus, yeni ruhların ölümler diyarına girmesine izin veriyordu, ama çıkmalarına izin vermiyordu.

Hades: Ölümlerin efendisi ve Yeraltı'nın hükümdarı.

Cronus'un üç oğlu dünyayı aralarında paylaştıklarında, Hades yer altını, Zeus yer üstünü, Poseidon denizleri aldı.

Hephaestus: Zeus ile Hera'nın oğulları, ateş tanrısı.

Hera: Olimpos tanrılarının kraliçesi. Cronus ile Rhea'

nın kızı, Zeus'un karısı ve kız kardeşiydi. Hera'ya daha çok, evlilik ve doğum tanrıçası olarak tapılıyordu.

Herkül: Tanrı Zeus ile Alcmene'nin oğlu. Şaşırtıcı fiziksel güç sahibiydi. Baş rakibi Hera'ydı. Hera sonunda onu delirtti.

Hermes: Zeus'un oğlu, tanrıların habercisi. Görevi, ölümlerin ruhlarına yol göstermek ve onları Yeraltı'na götürmektir.

İntikamcı/Gazap: Tanrıların verdiği güçlere sahip bir kartal. Zeus ona, her gün Prometheus'un karaciğerini sökmesini emretmişti.

Kaymera: Kızgın ateş üfleyen bir canavar. Üç başı vardı: Bir aslan başı, bir keçi başı ve bir yılan başı.

Bedeninin ön kısmı aslan, kuyruğu yılan kuyruğuydu ve ortası keçiydi.

Pandora: Yeryüzündeki ilk kadın. Zeus, zanaatkarların tanrısı Hephaestus'a onu yaratmasını emretti ve Hephaestus, su ve toprak kullanarak Pandora'yı yarattı.

Pandora'nın, hiçbir koşul altında açmaması emredilen bir kavanozu vardı. Çok meraklanan Pandora, kavanozu açtı ve her tür kötülük kaçarak yeryüzüne yayıldı.

Pandora, kavanozdaki her şey kaçınca kapağı kapattı.

Kavanozdan en son çıkan u m u t t u .

Pegasus: Poseidon ile Medusa'nın çocuğu olan

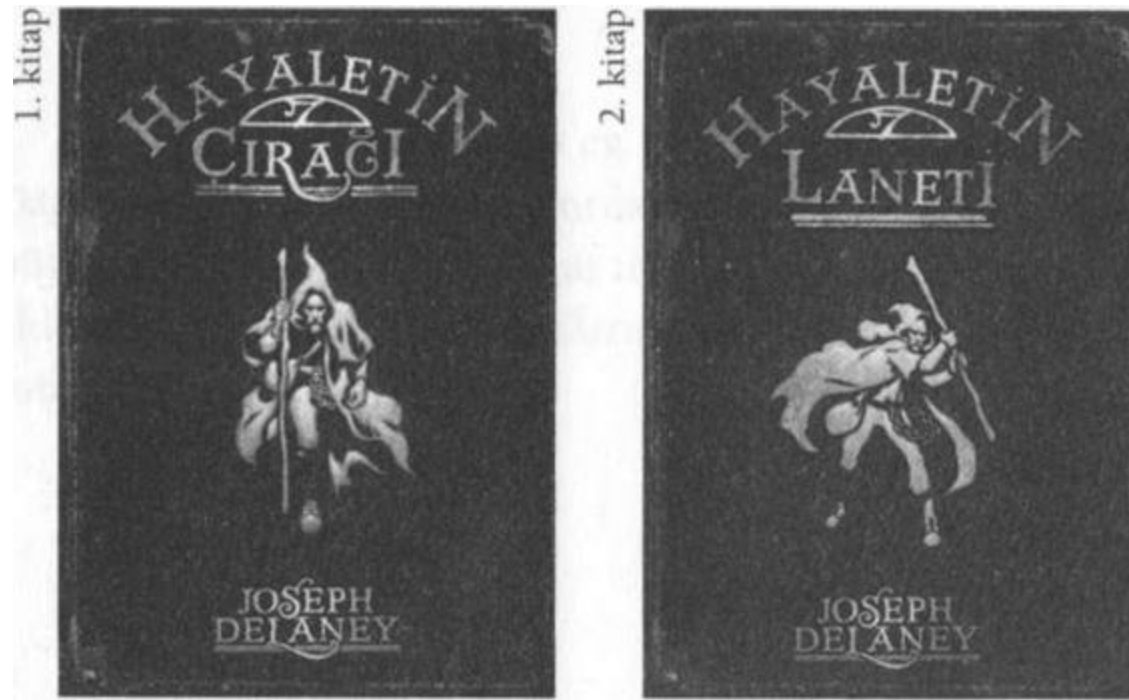
kanatlı at.

220

Prometeus: Zeus ve tanrılardan ateş çalan bir Titan.

Ceza olarak Zeus, Prometeus'un sonsuza kadar Kafkas Dağlarına zincirlenmesini emretti. Orada bir kartal, karaciğerini yiyecekti ve her gün karaciğer yenilenecek, böylece ceza sonsuz olacaktı.

Zeus: Cronus ile Rhea'nın en küçük oğlu. Olimpos Dağı'nın ve orada yaşayan tanrılar topluluğunun en büyük hükümdarıydı. Kanunu uygular, adaleti korur ve ahlakı desteklerdi. Hem tanrıların h e m de insanların ruhani önderiydi.

WARDSTONE GÜNLÜKLERİ

Karanlık Bastıktan Sonra Okumayın!

Tom Ward... Bir cadı avcısı olan Hayalet'in çıraklığı için seçildiğinde kendisini tam olarak neyin beklediğini bilmiyordu. Hayaletler, cadılar, hortlaklar, şeytani yaratıklar, karanlık ve dehşet. Serinin birinci kitabı

Hayalet'in Çırağı sinemalarda izleyicilerin, üçüncü kitabı ***Hayalet'in***

Sırrı ise okuyucuların tüylerini diken diken etmeye hazırlanıyor.

*Ölüler ve diğer tüyler ürpertici varlıklarla yakınlaşmayı seven
okurların arayışları sona erdi.*

Kirkus

Hayaletin ırağı'nı *hatırlatan heyecan verici devam.*

The Times

Tom Ward yeni bir korkuyla dönüyor, heyecan verici bir macera.

Bu hayaletli masalda kaybolmayı çok seveceksiniz.

Funday Times